PATRICK
ROTHFUSS
TAINICA
ISCODIRE
a celor tăcute

biblioteca rao

PATRICK
ROTHFUSS

ILUSTRAȚII DE NATE TAYLOR

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROTHFUSS, PATRICK
Tainica iscodire a celor tăcute / Patrick Rothfuss ;
trad.: Graal Soft SRL. - Bucureşti : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-088-0
I. Graal Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1 Bucureşti, Romania
www.raobooks.com
www.rao.ro

PATRICK ROTHFUSS
The Slow Regard Of Silent Things

Copyright © Patrick Rothfuss, 2014
Copyright illustrations © Nate Taylor, 2014

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2016
pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-776-088-0

Pentru Vi, fără de care această poveste nu ar fi existat.

Și pentru Tunnel Bob, fără de care Auri nu ar fi fost.

Cuvânt-înainte al autorului

S-ar putea să nu vă doriți să cumpărați această carte.

Știu, nu-i genul de lucru pe care ar trebui să-l spună un scriitor. Cei de la marketing vor strâmba din nas. Editorul meu o să facă o criză de apoplexie. Dar prefer să fiu sincer cu voi de la bun început. Înainte de toate, dacă nu mi-ați citit celelalte cărți, ar fi bine să nu începeți cu asta. Primele două sunt *Numele vântului* și *Teama înțeleptului*. Dacă scrierile mele vă stârnesc curiozitatea, vă invit să începeți cu acestea, fiind o introducere ideală în universul meu.

Romanul de față se învârte în jurul lui Auri, un personaj important în economia trilogiei. În lipsa contextului potrivit, veți avea destule nelămuriri.

În al doilea rând, dacă ați parcurs deja celelalte cărți, vă avertizez că aveți de-a face cu o poveste puțin mai ciudată. N-aș vrea să vă stric surpriza,

dar e de-ajuns să știți că povestea de față e... cu totul diferită. Din multe puncte de vedere se deosebește de o poveste clasică. Și nu veți găsi o continuare la povestea lui Kvothe.

Pe de altă parte, dacă doriți să aflați mai multe despre Auri, vă recomand să o citiți. Dacă iubiți cuvântul, misterul și secretele. Dacă sunteți curioși despre Dedesubt și alchimie. Dacă vreți să știți mai multe despre tainele universului meu. În acest caz, veți găsi cartea pe placul vostru.

Dedesubtul adânc al lucrurilor

Auri se trezi cu gândul că mai avea şapte zile. Da. Nu începea nicio îndoială. Urma s-o viziteze în şapte zile. Mai avea mult de aşteptat. Dar nu suficient încât să-şi permită să facă toate pregătirile. Nu şi dacă era atentă. Nu şi dacă dorea să fie pregătită. Auri deschise ochii şi zări un crâmpei de lumină.

Curios lucru, dat fiind că se afla în adâncurile Mantalei, locul ei intim. Se anunţa o zi albă. O zi profundă. O zi a descoperirilor. Auri zâmbi, entuziasmată. În lumina difuză îşi zări conturul palid al braţului, pe măsură ce degetele ei înşfăcară sticluţa cu pipetă aflată pe tăblia de lemn de la capătul patului. Îi desfăcu capacul şi picură un strop în castronul lui Foxen. După câteva clipe, o strălucire albăstruie, ca de amurg, prinse uşor viaţă.

Cu mişcări graţioase, Auri dădu pătura la o parte, atentă să nu atingă podeaua. Coborî din pat şi simţi piatra caldă sub tălpile goale. Pe măsuţa de lângă pat o aşteptau ligheanul şi o bucată din cel

mai înmiresmat săpun al ei. Toate erau așa cum le lăsase înainte de culcare. Un semn bun.

Auri turnă încă o picătură chiar deasupra lui Foxen. Șovăi, apoi pe fața ei înflori un rânjet, și dădu drumul și celei de-a treia picături. Fără jumătăți de măsură într-o zi a descoperirilor. Luă pătura în brațe și o împături de mai multe ori, ajutându-se de bărbie și având grijă ca faldurile ei să n-atingă podeaua. Lumina lui Foxen se întețea. La început, era o scânteie abia perceptibilă, ca o stea îndepărtată. Apoi prinse mai mult contur, aducând cu un licurici. În cele din urmă, ajunse la strălucirea maximă. Viziunea sclipea mândră în castron, o bucată de jăratic albastru-verzui, depășind puțin mărimea unei monede.

Auri zâmbi, pe măsură ce lumina lui colora Mantaua în nuanțe albăstrii. Apoi își roti privirea. Ochii îi căzură pe patul ei perfect, ce i se potrivea

de minune. Trecu în revistă scaunul, lădița din lemn de cedru și micul pocal de argint.

Prin vatră bătea vântul. Pe polița aflată deasupra căminului stăteau înșirate frunza ei galbenă, cutia cu pietre și borcanul de sticlă cenușie, în care se aflau câteva frunze uscate de levănțică. Totul era așa cum trebuia. Nimic nu era altfel decât ar fi trebuit să fie.

Erau trei căi de ieșire din Manta. Coridorul, arcada și ușa. Ușa nu era pentru ea. Auri ieși prin boltă și ajunse în Port. Foxen se odihnea încă în castron, astfel că încăperea era mai întunecoasă, dar înăuntru pătrundea suficientă lumină. Portul nu fusese foarte activ în ultima vreme, dar cu toate acestea, Auri făcu verificările de rigoare. Pe raftul cu sticle de vin zăcea o farfurie ciobită de porțelan, subțire ca petala unei flori. Dedesubt se găsea o carte de piele *in-octavo*, două dopuri de plută și un ghem de sfoară. Puțin mai în lateral, ceașca albă de ceai o aștepta cu o răbdare demnă de invidiat. Pe raftul lipit de perete se înșirau un blid cu o bucată de rășină galbenă, o piatră neagră, o piatră cenușie și o bucată plată și netedă de lemn. Alături se zărea o sticluță cu dopul de sârmă deschis, amintind de o pasăre înfometată.

Pe masa din mijlocul încăperii zăceau câteva boabe de ilex, întinse pe un postav alb, curat. Preț de o clipă, Auri le săgetă cu privirea, apoi le mută

pe raft – un loc mult mai potrivit. Privi în încăpere și încuviință în sinea ei. Toate erau la locul lor, așa cum ar fi trebuit să fie.

Auri se înapoie în Manta, unde se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Își dădu jos cămașa de noapte, o împături și o vârî în cufărul ei din lemn de stejar. Se întinse veselă, cu brațele în aer, și se ridică în vârful degetelor. Apoi îmbrăcă rochia ei preferată, primită în dar de la el. Materialul era plăcut la atingere. Numele îi ardea ca un foc înlăuntrul ei. Se anunța o zi încărcată.

Auri îl ridică pe Foxen din castron și îl așeză în palmă. Se strecură în Port printr-o crăpătură din perete. Nu era una prea mare, dar Auri era atât de subțire, încât abia dacă fu nevoie să-și răsucească umerii pentru a nu se freca de pietrele năruite. Avea loc suficient.

Van era o încăpere înaltă cu ziduri de piatră albă. Era un loc lipsit de ecouri, dacă nu puneai la socoteală oglinda cu suport. Însă în această zi, mai era ceva: o adiere gingașă de soare se strecura deasupra unei intrări arcuite, astupată cu dărâmături: bârne rupte și lespezi desprinse din tavan. Dar prin vârful arcadei pătrundea o pată de lumină.

Auri se opri în fața oglinzii și luă peria țepoasă ce atârna deasupra cadrului de lemn. Își pieptănă pletele încâlcite, până ce părul i se învolbură ca un nor în jurul chipului. Strânse pumnul în jurul lui Foxen și, fără strălucirea lui albastră-verzuie, încăperea fu din nou cufundată în beznă. Scrută prin întuneric, până ce zări dâra difuză de lumină caldă ce răzbătea din înaltul dărâmăturilor din spatele ei. Câteva raze se împletiră în părul ei auriu, spălăcit. Auri zâmbi satisfăcută de imaginea reflectată în oglindă. Scânteia precum soarele.

Ridică mâna, dezvăluindu-l pe Foxen, și se furișă iute în galeriile lungi ale Labirintului. În mai puțin de un minut găsi țeava de cupru înfășurată în postavul potrivit. Adevărata provocare era să găsească locul potrivit, nu? Urmă țeava prin tunelurile rotunjite de cărămidă roșie, cale de vreo nouă sute de metri, având grijă să n-o scape din priviri prin încrengătura de țevi alăturate. Dar deodată aceasta se încovoie puternic și se făcu nevăzută în perete, lăsând-o de izbeliște. Ce nerușinare. Desigur, erau nenumărate alte țevi prin preajmă, dar cele subțiri din cositor n-aveau înveliș. Cele înghețate din oțel lustruit erau mult prea noi. Cele de fier erau într-atât de nerăbdătoare, că ți-era și rușine de ele, dar erau învelite în vată de bumbac, iar Auri n-avea de gând să-și bată capul cu ele în această zi. Prin urmare, o luă pe

urmele unei țevi groase de ceramică. Într-un anumit punct, țeava pătrundea în pământ, dar în zona curburii, învelișul de pânză atârna zdrențuros ca veșmântul unui copil neastâmpărat. Auri zâmbi și desfăcu fâșia de pânză cu delicatețe, având grijă să n-o rupă mai tare. În cele din urmă, materialul cedă. Era perfect. O fâșie diafană de pânză cenușie, de lungimea brațului ei. Era obosită, dar vrednică, iar după ce o împături cu grijă, fata se răsuci și o luă la goană prin răsunătorul Umbriel, și de acolo tot mai adânc, până ajunse în Cei Doisprezece. Acesta era unul dintre acele locuri schimbătoare, destul de rare în Dedesubt. Era destul de înțelept să se înțeleagă pe sine și suficient de curajos să fie el însuși, ba chiar atât de sălbatic încât să se schimbe, rămânând totodată credincios firii sale. Din acest punct de vedere era aproape unic, și cu toate că nu era întotdeauna lipsit de primejdii sau binevoitor, Auri se ataşase de el.

Fata găsi încăperea boltită așa cum și-o închipuise, luminoasă și vioaie. Razele călduroase ale soarelui pătrundeau printre gratiile din tavan și luminau valea îngustă a acelui loc schimbător. Lumina se furișa printre țevi și grinzi, iar în drumul ei întâlnea străvechea pasarelă de lemn, dreaptă și trainică.

Zgomotul îndepărtat al străzii aluneca în dedesubtul adânc al lucrurilor. Auri auzi tropotul

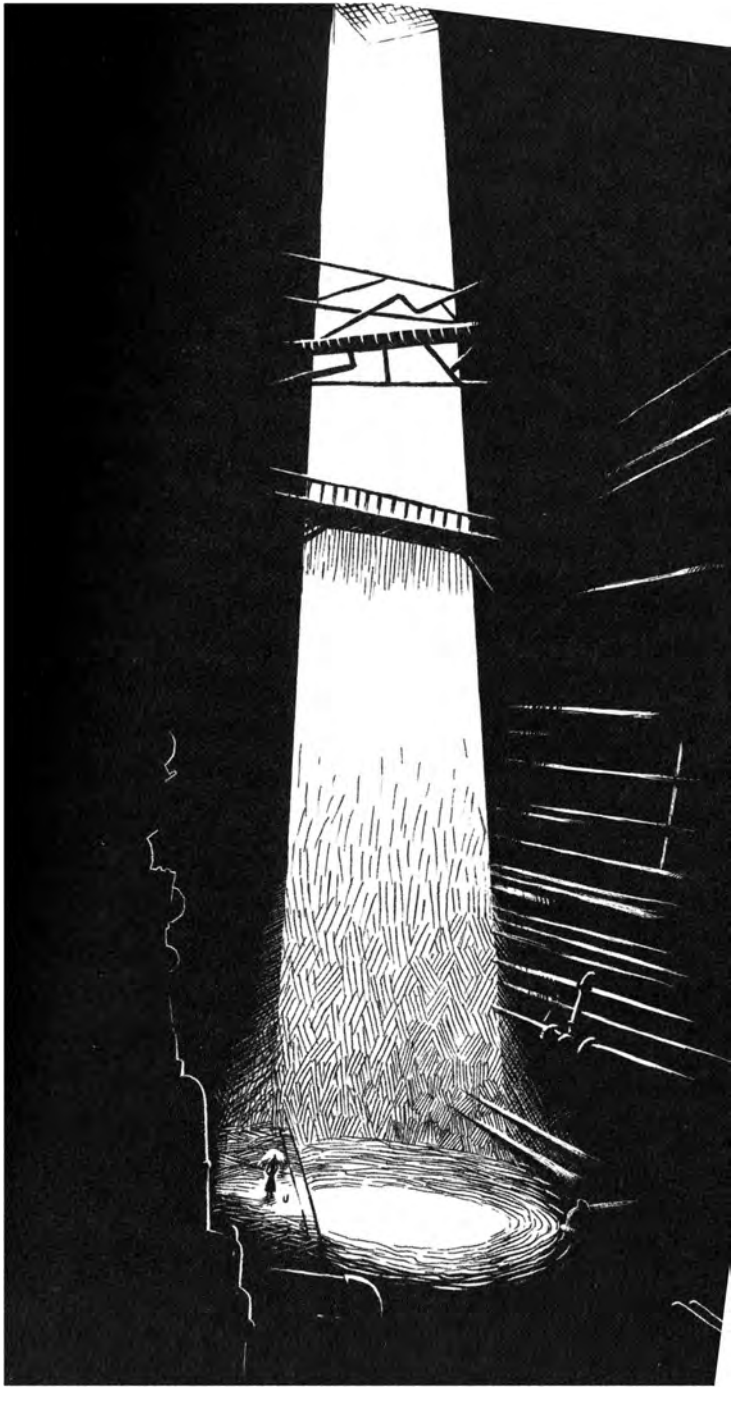

copitelor pe caldarâm, aspru şi ascuţit ca pocnetul încheieturii. Auzi huruitul distant al unei căruţe în trecere şi murmurul estompat al vocilor. Freamătul glasurilor fu străpuns de urletul nervos al unui sugar care nu fusese alăptat la timp.

În dedesubtul Celor Doisprezece Galbeni se afla un iaz întins, adânc şi neted precum sticla. Razele soarelui luminau suficient de puternic pentru a dezvălui a doua încrengătură de ţevi din adâncul apelor. Avea deja paie acolo, iar pe o balustradă îngustă ce se întindea de-a lungul peretelui zări trei sticle. Auri le cercetă cu privirea şi se încruntă. O sticlă verde, una maronie şi una străvezie. Una cu un dop etanş, alta cu un capac răsucit, iar cea de-a treia cu un dop mare şi gras. Erau de forme şi mărimi diferite, însă niciuna nu era potrivită.

Auri îşi ridică mâinile, scoasă din sărite. Porni în fugă spre Manta, lovind cu tălpile dezgolite lespedea rece. Când ajunse, puse ochii pe sticla cenuşie în care se aflau frunzele de levănţică. O ridică, o examină cu atenţie, apoi o aşeză la locul ei şi ieşi din nou. Străbătu cu paşi grăbiţi Portul, alegând de data aceasta intrarea înclinată în locul crăpăturii din perete. Urcă prin întortocheata Vergea, unde Foxen proiecta umbre sălbatice pe pereţi. În fugă, părul îi flutura asemenea unui drapel. O luă pe scările în formă de spirală ale Casei

Întunecate, dând roată, mai jos, iară roată, tot mai jos. Când auzi în cele din urmă susurul apei şi clinchetul sticlei, ştiu că ajunsese în Clingi. Numaidecât, lumina lui Foxen se oglindi în tumultul negru al apei ce înghiţise fundul treptelor spiralate. Într-un alcov micuţ se aflau două sticle. Una albastră şi subţire, alta verde şi turtită. Auri îşi lăsă capul într-o parte şi închise un ochi, apoi întinse mâna şi prinse sticla verde cu două degete. Zâmbind satisfăcută, o înşfăcă şi o luă la goană în sus pe trepte. La întoarcere, o luă prin Cavouri, să mai schimbe puţin aerul. Străbătu coridorul în fugă, făcu un salt peste prima crăpătură din podea cu graţia unui dansator. Peste a doua săgetă în zbor de pasăre, iar peste a treia trecu într-un salt sălbatic, cum se potriveşte unei fete care sclipeşte ca soarele.

Când reveni în Cei Doisprezece Galbeni, era deja epuizată şi gâfâia puternic. După ce-şi trase puţin sufletul, îl vârî pe Foxen în sticla verde, căptuşindu-l cu paie, şi prinse încuietoarea pe garnitura de cauciuc, sigilând dopul temeinic. Ridică sticla în dreptul ochilor, rânji mulţumită, o sărută, apoi o aşeză cu atenţie pe marginea iazului.

Dezbrăcă în grabă rochia preferată şi o agăţă de o ţeavă de alamă. Zâmbi şi se cutremură puţin, în timp ce peştişori fără astâmpăr i se bălăceau în stomac. Pe urmă îşi luă părul unduitor în mâini, îl dădu pe spate şi îl legă cu fâşia cenuşie de pânză

veche. Când isprăvi, pe spatele ei atârna o coadă lungă. Cu brațele lipite de piept, Auri făcu doi pași timizi spre marginea iazului. Întâi vârî un deget în apă, apoi toată laba piciorului. Senzația răcoroasă și dulce ca menta îi aduse un surâs pe buze. Își vârî după aceea ambele picioare în apă, legănându-le agale. Preț de câteva clipe, Auri se ridică în mâini, încercând să-și păstreze echilibrul deasupra lespezii răcoroase de la buza iazului. Dar nu putea să împiedice inevitabilul. Așa că strânse din dinți și se lăsă în jos. Lespedea rece nu era câtuși de puțin mentolată, iar atingerea ei se simțea neplăcut pe spatele ei.

Se întoarse și se cufundă tot mai adânc în apă, fără grabă, până ce atinse ciotul unei stânci. Cuprinse ieșitura cu degetele de la picioare, apa ajungându-i până la șolduri. Apoi trase aer adânc în piept, închise ochii, își luă inima-n dinți și dădu drumul ciotului, cufundându-se în apă până la brâu. Scoase un scâncet subțire, iar un fior de gheață îi făcu pielea de găină.

Greul trecuse, așa că Auri închise ochii și intră cu totul în apă. Își îndepărtă stropii din ochi, clipind și gâfâind de zor. Se cutremură din toate încheieturile, cu brațul acoperindu-i sânii.

Dar în acea clipă, buzele ei schimonosite de frig se deschiseră într-un rânjet de plăcere. Văduvită de claia de păr ce-i împresura mereu capul asemenea

unui nimb, Auri se simțea măruntă. Nu mărunțimea la care năzuia zi de zi. Nu mărunțimea unui arbore pierdut printre alți arbori, sau a umbrei în tenebre. Și nu doar măruntă la trup. Știa că era o făptură neînsemnată. Când se privea mai atent în oglindă, vedea o copiliță plăpândă, de-o seamă cu vagabonzii care cerșesc pe stradă. O copiliță subțire ca ața, cu pomeți înalți și gingași, cu pielea lipită pe oase. Dimpotrivă. Cu părul prins în coadă și ud leoarcă pe deasupra, se simțea... împuținată. Diminuată. Slăbită. Slabă. Ar fi fost teribil de neplăcut fără fâșia de pânză. Fără ea, n-ar fi fost doar un fitil încolăcit. S-ar fi simțit de-a dreptul josnic. Merita să faci lucrurile cum trebuie.

Într-un târziu se opri din tremurat. Peștii se bălăceau în continuare în stomacul ei, dar dorința îi dădea ghes. Razele aurii străpungeau luciul iazului ca un mănunchi de sulițe. Auri inspiră adânc, pe urmă expiră, jucându-se cu degetele de la picioare. Trase din nou aer în piept și expiră încet. Încă o răsuflare. Auri luă sticla lui Foxen, dădu drumul lespezii și se cufundă cu totul în apă.

Unghiul în care cădea lumina era perfect, permițându-i să zărească limpede prima încâlcitură de țevi. Cu iuțeala unui peștișor, se întoarse și lunecă ușor printre țevi, având grijă să n-atingă

nimic. Ceva mai jos întâlni a doua încrengătură. Se împinse într-o țeavă străveche de fier pentru a-și continua coborârea, după aceea, cu mâna rămasă liberă, trase zdravăn de un robinet, domolindu-și avântul și strecurându-se printre două țevi de cupru de grosimea mâinii.

Pe măsură ce se îndepărta de suprafață, razele soarelui se disipau, lăsând-o doar cu lumina verzui-albastră a lui Foxen. Dar strălucirea lui era estompată, filtrată de paie, apă și sticla verde și groasă. Auri își rotunji gura și scoase două salve de aer. Presiunea creștea constant, iar în bezna dimprejurul ei se iveau forme diafane. O pasarelă de demult, o lespede în cumpănă, o grindă străveche de lemn, acoperită de alge. Găsi mai repede fundul iazului cu degetele întinse decât cu privirea, iar Auri își petrecu mâna pe suprafața tulbure a podelei de piatră. Înainte și-napoi. Înainte și-napoi. Iute, dar cu grijă. Pe alocuri, din suprafața întinsă ieșeau obiecte ascuțite. Își petrecu degetele în jurul unui obiect lung și neted. Era un băț? Îl prinse la subraț și se lăsă purtată în sus, spre lumina îndepărtată. Cu mâna liberă se agăță de țevile bine știute, navigând prin labirintul întortocheat de forme vagi.

Dădu drumul unui jet de aer și simți o durere slabă în plămâni. Fața ei străpunse luciul apei în apropiere de mal și puse, în sfârșit, ochii peste ce

găsise: un os alb, curat şi lunguieţ. Nu de picior, ci de braţ. Îşi petrecu degetele de-a lungul suprafeţei netede şi desluşi o crăpătură îngustă ce dădea roată osului aidoma unui inel, semn că fusese fracturat, dar se vindecase în timp. Era plin de umbre încântătoare. Auri zâmbi şi îl aşeză alături. Trase apoi aer adânc în piept de trei ori, strânse sticla lui Foxen în mână şi se scufundă pentru a doua oară. De data aceasta, piciorul i se înţepeni între ţevile din cea de-a doua încrengătură. Ghinion. Se smuci furioasă şi după câteva clipe reuşi să se elibereze. Expiră jumătate din aerul ţinut în piept şi se împinse cu putere, îndreptându-se ca un bolovan spre fundul întunecat al iazului. În ciuda faptului că pornise cu stângul, era o misiune uşoară. Degetele ei descoperiră o îmbârligătură de naiba ştie ce chiar înainte să atingă fundul. Habar n-avea ce descoperise. Ceva metalic, ceva lucios şi ceva tare, împletite cumva laolaltă. Strânse împletitura la piept şi săgetă spre suprafaţă. De data aceasta nu mai putea să-şi ţină prada la subraţ, de teamă să nu piardă bucăţi pe drum, astfel că fixă sticla lui Foxen în îndoitura braţului şi se ajută de mâna stângă rămasă liberă. Odată găsit echilibrul ideal, ieşi cu uşurinţă la suprafaţă, fără a folosi restul aerului din plămâni.

Aşeză încâlcitura pe malul iazului: o curea de demult cu o cataramă de argint atât de veche, încât

se făcuse neagră ca păcura. O creangă înfrunzită pe care zăcea un melc buimac și, nu în ultimul rând, o sfoară putrezită încolăcindu-se în jurul crengii de care atârna o cheie subțire, de lungimea arătătorului ei.

Auri sărută melcul și îi ceru scuze, pe urmă puse creanga înapoi în apă, acolo unde-i era locul. Cureaua era întoarsă pe dos, dar când trase puțin de ea, catarama se desprinse cu ușurință. Era mai bine să fie separate.

Sprijinită de lespedea ce mărginea iazul, Auri tremura în valurile ce dădeau târcoale umerilor și pieptului ei. Rozul buzelor se preschimbase într-o nuanță palidă, cu tentă vineție. Auri luă sticla lui Foxen și se asigură că închizătoarea era bine prinsă, după aceea aruncă o privire în apă. Peștișorii din stomacul ei zburdau în continuare entuziasmați. A treia oară avea să dea lovitura. Trase din nou aer în piept și se scufundă iar, unduindu-și cu măiestrie trupul și întrebuințând prizele deja bine știute.

Spre adâncimi. Piatra, lemnul, apoi nimic, cu excepția palidei străluciri a lui Foxen, ce împrăștia nuanțe albastre-verzui pe mâna ei întinsă. Își închipui că așa arăta o ondină. Când atinse fundul cu pumnii, se roti ușor în apă pentru a-și controla poziția. Împinse din picioare și brațul ei descrise un arc pe piatra netedă și întunecată de pe fundul iazului.

Tocmai atunci zări o scânteiere, iar degetele ei întâlniră un obiect rece şi tare, neted şi cu linii drepte. Acesta degaja iubire şi răspunsuri în asemenea măsură, încât simţi revărsarea de cum îl atinse.

Preţ de zece bătăi de inimă, Auri presupuse că era înţepenit în piatră. Dar obiectul alunecă, şi în acea clipă înţelese. Era greu. După un moment care păru lung, Auri găsi o cale să-l ridice cu degetele ei micuţe. Era din metal masiv, de grosimea unei cărţi. Avea o formă ciudată şi greutatea unui lingou de iridiu. Fata strânse metalul la piept şi simţi muşcătura muchiilor sale în piele. Îşi îndoi genunchii şi se împinse cu putere în piatră, căutând spre strălucirea îndepărtată de la suprafaţă. Lovi apa în repetate rânduri, fără să facă însă progrese reale. Greutatea bucăţii de metal o trăgea la fund. Piciorul ei avu o întâlnire violentă cu o ţeavă groasă de fier, iar Auri profită de ocazie pentru a se împinge încă o dată. Avântul ei fu curmat la doar câteva clipe după ce se desprinse de ţeavă. În plus, îi dădeau de furcă şi plămânii. Deşi doar pe jumătate goliţi, amărâţii tânjeau după aer. Auri eliberă câteva bule de aer, încercând să-i păcălească. Ştia prea bine că fiecare bulă pierdută o va trage în jos, şi nici măcar nu ajunsese la a treia încrengătură de ţevi.

Auri încercă să-şi strecoare bucata de metal în îndoitura braţului, pentru a-şi elibera o mână. Însă

aceasta îi alunecă uşor printre degete. În momentul de panică ce urmă, bâjbâi disperată prin întuneric, iar sticla lui Foxen se izbi de o formă nevăzută şi alunecă la rându-i din strânsoare. Mâna pe care o avea liberă ţâşni după ea, dar nu reuşi decât să-i dea un ghiont nefericit. Preţ de o clipă, Auri încremeni. Nici nu se punea problema să dea drumul metalului. Dar Foxen fusese alături de ea de la început... Sub privirile ei înmărmurite, sticla căzu pradă unui curent şi fu purtată în spatele unui grup de ţevi oblice de cupru. Plămânii erau furioşi. Strânse din dinţi, apoi se prinse cu mâna liberă de colţul unei lespezi şi se trase în sus. Plămânii se cutremurau violent deja, aşa că Auri dădu treptat drumul aerului din piept, cu toate că nu atinsese nici măcar a treia încrengătură de ţevi. În lipsa lui Foxen trebuia să îndure şi bezna iazului, dar cel puţin nu stătea locului, smucindu-se anevoios cu ajutorul ieşiturilor dimprejur. Bătu apa cu picioarele, dar fără prea mult folos, din cauza greutăţii preţioase pe care o ţinea strâns la piept. Să fi fost atât de grea datorită răspunsurilor pe care le deţinea?

Cu dificultate, ajunse la încrengătura de ţevi, dar nu mai avea aer în plămâni, iar trupul îi atârna greu ca plumbul. În mod normal, s-ar fi strecurat prin încâlcitura metalică precum un peşte, fără să atingă ţevile. Dar în acea clipă se simţea îngreunată şi lipsită de aer. Cu ajutorul mâinii libere, înaintă

orbește printre țevi. Se lovi la genunchi, iar ceva ascuțit și ruginit îi crestă spinarea. Întinse mâna, dar din cauza plumbului din picioare, nu izbuti să apuce prinzătoarea. Lovi cu piciorul și reuși să mai câștige vreo patru centimetri, dar, în pofida legăturii temeinice, părul ei se prinse în ceva, trăgându-i capul înapoi. Auri se rostogoli într-o parte și simți numaidecât că începe să se scufunde. Dădu cu disperare din brațe și din picioare. Fluierul piciorului acroșă o țeavă și un fior de durere îi străbătu corpul, dar pregăti imediat celălalt picior și se împinse cu putere. Țâșni ca un dop de sticlă, cu suficientă forță pentru a se elibera din strânsoarea enervantă ce o ținuise în loc, însă capul îi fu din nou smucit înapoi și deschise involuntar gura. În acea clipă se îneca. Gura i se umplu de apă, tăindu-i răsuflarea.

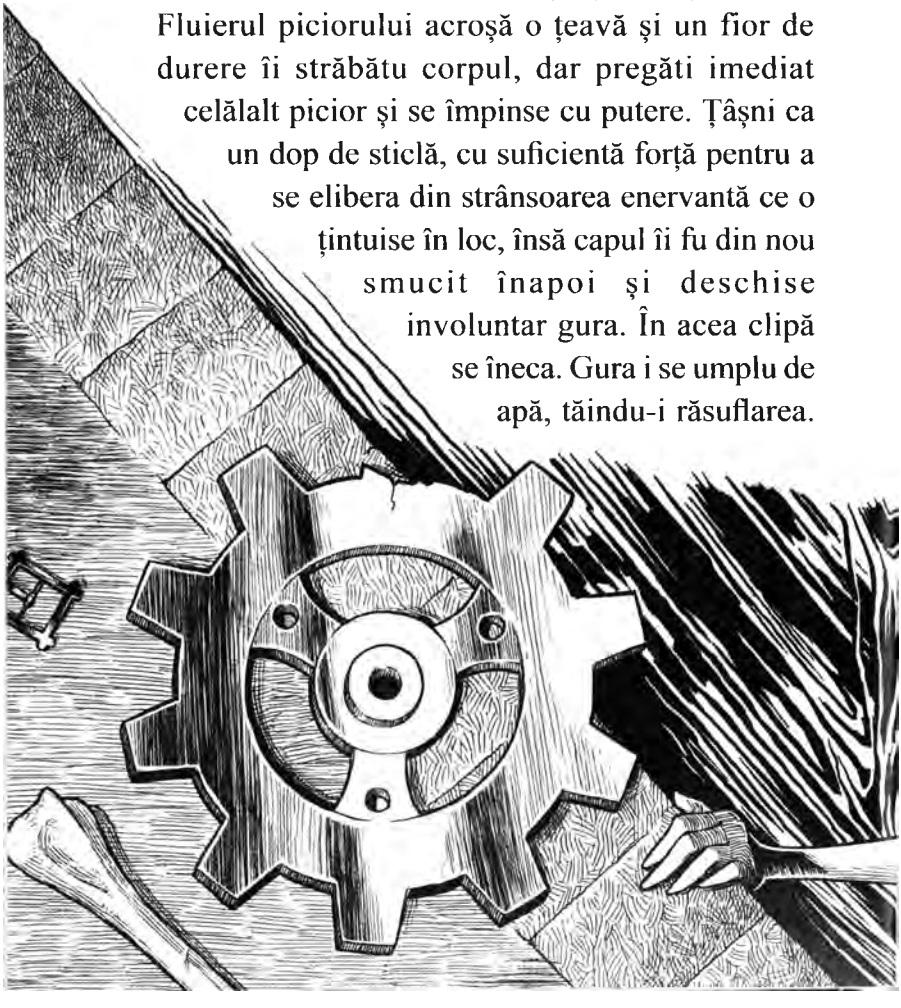

Dar chiar și cu apa pătrunzându-i în nări și gâtlej, Auri se temea cel mai mult să nu-i alunece mâna și astfel să lase bucata de metal pradă abisului. Nici gândul că se sufoca și că urma să moară nu-i era pe plac, dar acestea erau lucruri firești, pe când pierderea metalului era ceva de neconceput. Era atât de groaznic, încât o treceau toți fiorii.

Părul desprins plutea în jurul ei asemenea unui nor de fum. Apucă îndoitura unei țevi bine știute și se trase în sus, pe urmă brațul ei țâșni din nou și găsi o altă priză. Cu dinții încleștați și aproape sufocată, înșfăcă și trase de mai multe ori. Ieși la suprafață, icnind și împroșcând apă în jur, dar se scufundă din nou în apă.

O clipă mai târziu ieși iar la suprafață. De data asta, mâna ei liberă se prinse de lespedea ce mărginea iazul. Auri scoase bucata de metal din apă, iar aceasta lovi piatra cu un zgomot ca de clopot. Era o roată zimțată de alamă sclipitoare, de mărimea unui taler, găurită în mijloc și prevăzută cu nouă zimți, cel de-al zecelea fiind rupt. Mustea de adevăruri și de dragoste și răspândea lumina focului din vatră. Era încântătoare.

Auri zâmbi și vărsă o cantitate impresionantă de apă pe lespezi. Vărsă încă o dată, răsucindu-și capul într-o parte pentru a feri roata de stropi. Apoi tuși, luă o gură de apă și o scuipă în iaz. Roata de

alamă zăcea ca o inimă grea pe caldarâmul rece al Celor Doisprezece Galbeni. În lumina razelor ce coborau din înălțimi, roata scânteia precum aurul: o bucată de soare scoasă din adâncuri. Auri tuși din nou și se cutremură, pe urmă atinse dispozitivul cu un deget. Se uită la el și zâmbi. Avea buzele vinețI și tremura. Simțea o imensă bucurie.

După ce ieși din apă, Auri dădu roată iazului din adâncurile Celor Doisprezece. Deși șansele erau mici, spera ca Foxen să apară undeva la suprafață. Dar nimic. Fața ei deveni sumbră. O bătu gândul să se-ntoarcă după el, dar îl alungă numaidecât. De trei ori. Așa mergeau lucrurile. Totuși gândul că urma să-l lase de izbeliște în adâncimile întunecate îi frânse inima. Să-l piardă după atâta amar de vreme...

Deodată, Auri zări o scânteie în adâncuri. O strălucire. Pe fața ei încolți un rânjet. În ascensiunea lui greoaie spre suprafață prin încrengătura de țevi, Foxen arăta asemenea unui licurici înfoiat. Timp de cinci minute, fata aștepta ca sticla lui Foxen să se-nalțe încet și legănat până la suprafață, ca o rață. O înșfăcă, o sărută, apoi o lipi strâns de piept. Da. Merita să faci lucrurile așa cum trebuie.

Mai înainte de toate, Auri îl scoase pe Foxen din sticlă, pe care-o aşeză ulterior pe raft, în compania celorlalte. După care coborî la Clingi şi se clăti în apa de-acolo. Pe urmă se spălă cu o bucată de săpun ce mirosea a fructe sălbatice şi a vară. După ce se săpuni şi se frecă zdravăn pe păr, Auri se cufundă în apa neagră şi nesfârşită a Clingilor, pentru o ultimă clătire. Ceva o atinse în trecere sub apă. Ceva lucios şi greu i se lipi pentru câteva clipe de picior. N-o deranja câtuşi de puţin. Indiferent ce-o fi fost, era la locul potrivit, la fel ca şi ea. Lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Cu apa şiroindu-i pe trup, îşi stoarse părul, pe urmă îşi continuă periplul prin Gropi. Fără îndoială, nu era cea mai scurtă cale, dar nu se cădea să treacă goală-goluţă prin Scobituri. Dar chiar şi alegând calea mai lungă, dădu cât de curând colţul la Brutari, lipăind cu picioarele ude pe piatră. Pe Foxen, căruia nu-i era dragă căldura, îl aşeză pe o cărămidă ieşită din zid.

Ţevile groase de oţel ce însoţeau peretele tunelului erau prea fierbinţi pentru a sta în apropierea lor, iar zidurile şi podeaua se scăldau şi ele în dogoarea lor. Auri se răsuci încet, având grijă să nu-şi frigă pielea fragedă în vuietul tăcut şi roşu ce se revărsa din ţevi. În doar câteva clipe, fierbinţeala din încăpere îi zvântă pielea, îi făcu părul vâlvoi şi îi alungă frigul din oase.

Mai apoi luă rochia preferată din Cei Doisprezece. O trase pe cap, după care își duse toate comorile în Port, unde le așternu ordonat pe masa principală. Cureaua de piele era gravată cu modele ondulate, foarte curioase. Roata de alamă era strălucitoare precum lumina zilei. Cheia era neagră ca noaptea. Catarama, în schimb, era neagră, dar avea o strălucire interioară, ascunsă. Să fi fost aceasta pentru el? Ar fi fost un început nemaipomenit de zi. Și ce frumos ar fi fost să aibă cadoul pregătit din timp, fiindcă mai erau câteva zile bune până la vizita lui. Să fi fost cadoul potrivit? Era un tip mai sucit de felul lui. Și era mult prea ascuns în sinea lui. Auri încuviință din cap și atinse metalul rece și închis la culoare. Nu, nu era potrivită pentru el. Ar fi trebuit să-și dea seama. Nu era omul care să se închidă. Care să stea închis. Nici închis la culoare nu era. Nicidecum. Era de culoarea tăciunelui. Roșu ca sângele. Era luminos cu o lumină interioară și puternică, aidoma aurului poleit cu aramă.

Trebuia să mai chibzuiască în privința roții. Aproape că părea cadoul potrivit pentru el... dar putea să mai aștepte. Cheia cerea neîntârziat atenție. Era, fără îndoială, cea mai neastâmpărată din grămadă. Nu o mira câtuși de puțin. Cheile erau bine cunoscute pentru înfumurarea lor, iar aceasta aproape că urla după un lacăt. Auri o înșfăcă și o întoarse pe toate părțile. Era de la o ușă și nu se chinuia să ascundă acest fapt. Cheie neagră. Zi albă.

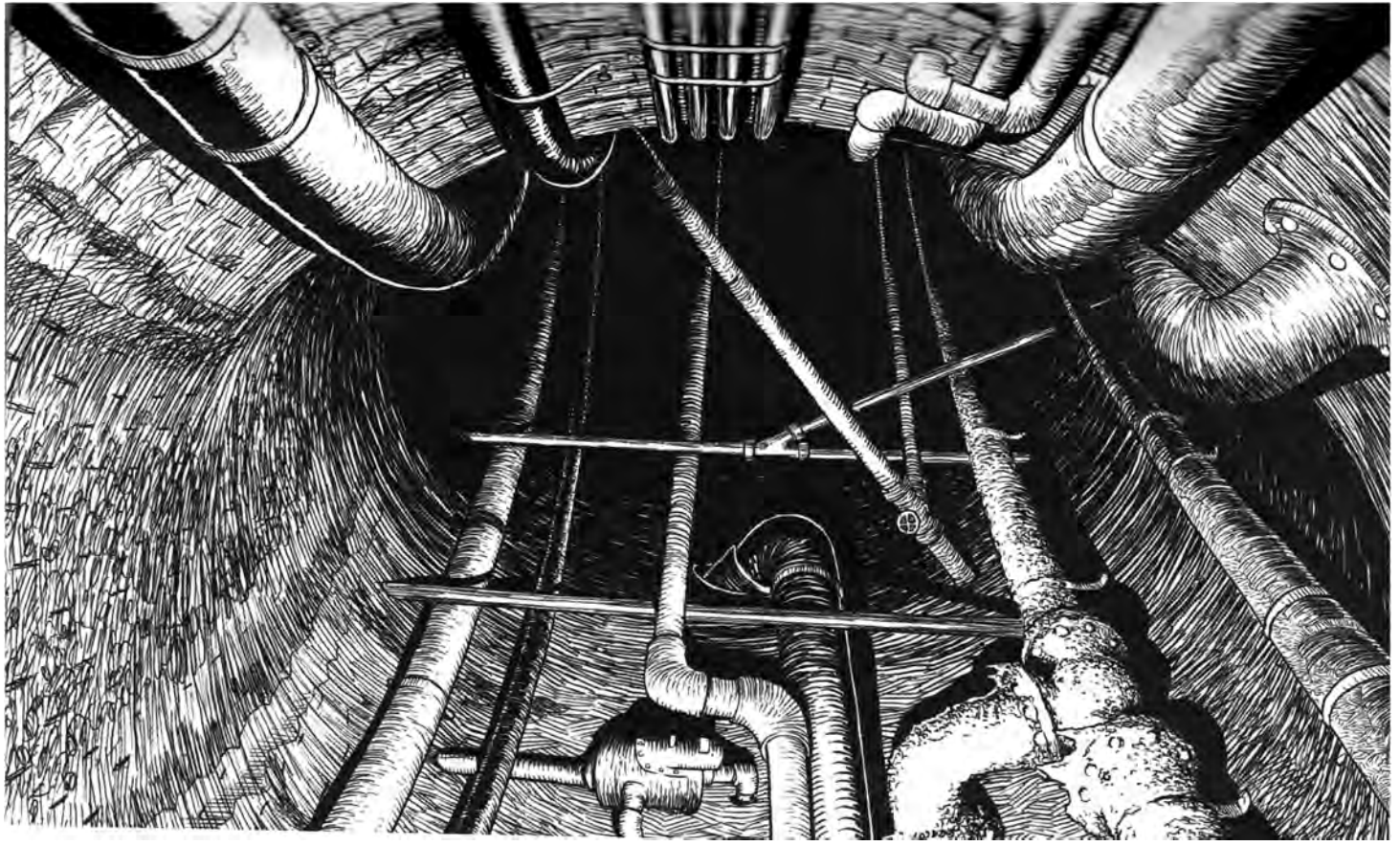

Îşi lăsă capul într-o parte. Forma lucrurilor era potrivită. Era o zi destinată descoperirilor şi, negreşit, sărmanul obiect avea nevoie de toată atenţia ei. Încuviinţă în sinea sa şi strecură cheia în buzunarul de la rochie. Dar înainte să plece, avu grijă ca toate să fie puse la locul lor. Cureaua rămase pe masa principală, firește. Catarama îşi găsi adăpost alături de vasul cu răşină. Osul se cuibări necuviincios de aproape de boabe. Roata zimţată îi dădu ceva bătăi de cap. O aşeză întâi pe raft, apoi pe măsuţa din colţ, rezemată de perete, îndreptată cu gaura spre tavan. Fata se încruntă. Nu era locul potrivit. Auri scoase cheia şi o ţinu în faţa roţii. Negru pe alamă. Amândouă pentru răsucit. Împreună aveau doisprezece dinţi. Clătină din cap şi oftă. Vârî cheia înapoi în buzunar şi lăsă Roata de alamă pe raft. Nu era locul ideal, dar pentru moment era cea mai bună soluţie.

Văgăuna era în apropiere, aşa că Auri se îndreptă degrabă într-acolo, plecând capul pe sub intrările joase, până ajunse la prima uşă. Acolo, Auri îl luă pe Foxen în palmă şi suflă uşor ca să-l readucă la viaţă. Era o uşă de lemn masivă, cenuşie şi străveche, cu balamale ruginite. Scoase cheia din buzunar şi o ţinu în faţa uşii. Privirile ei se plimbară de la cheie la uşă, pe urmă se răsuci pe călcâie şi plecă. După ce făcu de

trei ori stânga și trecu printr-o fereastră spartă, ajunse la cea de-a doua ușă, la rândul ei veche și cenușie, dar mai mare ca prima. O privire îi fu de-ajuns. N-o nimerise nici de această dată. Nu erau ușile potrivite. Atunci, unde? La Gropi? Ușa Neagră? Se cutremură. Cu siguranță, nu Ușa Neagră. Nu într-o zi albă. La Ursă întâi. Apoi la Gropi. Poate chiar și la Puțuri. Dar nu la Ușa Neagră. Nu.

Auri trecu în grabă prin labirint, luând-o de două ori la stânga și de două ori la dreapta pentru a echilibra situația, având grijă să nu urmeze țevile prea mult, ca să nu le supere. Urmă Zăbreaua, cu coridoarele încâlcite și izul ei sulfuros. Se rătăci puțin printre zidurile părăginite, dar în cele din urmă își găsi drumul spre Năruință, un tunel îngust de noroi, într-atât de abrupt, încât părea mai degrabă o gaură. Auri coborî iute scara interminabilă încropită din bețe de diferite mărimi. Aceasta dădea într-o încăpere micuță și curată, cu piatră finisată. Odaia, de dimensiunile unei cămări, era goală, cu excepția unei uși vechi de stejar, ferecată cu alamă.

După nici doisprezece pași, prinse cu coada ochiului un licăr pe podeaua de marmură. Se apropie în salturi și văzu că un cristal se desprinsese din candelabru și căzuse pe podea, fără să se spargă. Norocos și curajos deopotrivă. Îl ridică și îl strecură în buzunarul liber. Dacă l-ar fi pus lângă cheie, s-ar fi certat. Nu avu noroc nici la a treia, nici la a șaptea

ușă. Auri tocmai se pregătea să coboare în Puțuri, când zări cea de-a noua ușă. Așteptă, dornică. Încuietoarea cedă și ușa se deschise încet și fără zgomot. Fata intră, scoase cheia din buzunar și o sărută, pe urmă o așeză cu grijă pe o masă goală de lângă intrare. Bătaia metalului în lemn îi înmuie inima. Zâmbi, văzând cheia cuibărită în locul ei potrivit. Era un salon. Foarte plăcut. Îl așeză pe Foxen într-o nișă săpată în perete și începu să exploreze încăperea. Un scaun înalt, îmbrăcat în catifea. O canapea plușată. În colț zări un cărucior plin cu sticle și pahare. Toate păreau somptuoase. Era ceva în neregulă totuși cu această încăpere. Nimic amenințător, ca în Șezi Două sau în Chiparniță. Nicidecum. Era un loc ireal. Aproape perfect. Totul era aproape. Dacă n-ar fi fost o zi albă în care lucrurile fuseseră făcute ca la carte, probabil că nu și-ar fi dat seama. Dar așa, mirosi numaidecât ciudățenia.

Auri dădu roată încăperii, cu mâinile duse la spate. Cercetă căruciorul, care conținea peste douăsprezece sticle de toate culorile. Unele pline, sigilate cu dop de plută, altele goale, dacă nu punea stratul de praf la socoteală. Pe una dintre mese, lângă canapea, zări un ceas mecanic de argint șlefuit. Lângă el se afla un inel și câteva monede împrăștiate. Auri le privi cu interes, fără să atingă nimic. Păși cu grație. Un pas. Încă unul. Covorul întunecat de pluș

era moale și îmbietor, asemenea mușchiului verde, iar când se aplecă să-și treacă degetele prin el, zări ceva mic și alburiu sub canapea. Își vârî mâna subțire și albă în adâncurile întunecate și, cu puțin efort, apucă obiectul. Rece și șlefuit. Era o mică figurină cioplită dintr-o bucată de piatră. Un soldățel sculptat cu eleganță, îmbrăcat în zale și cu un scut. Dar cea mai de preț trăsătură era blândețea chipului său, care transmitea atâta bonomie, că-ți venea să-l săruți. Locul lui nu era acolo, însă nu era greșit. Sau, mai degrabă, nu prezența lui sub pat era motivul neliniștii fetei. Sărmanul se rătăcise, nimic mai mult. Auri zâmbi și vârî figurina în buzunar, alături de cristal.

Tocmai atunci simți o mică ridicătură sub talpă. Trase puțin covorul și descoperi un nasture din os. Privirile ei zăboviră o vreme asupra acestuia, apoi zâmbi înțelegătoare. Nici el nu era sursa neliniștii sale. Nasturele era așa cum trebuia să fie. Cu mișcări delicate, Auri puse covorul la fel cum îl găsise, întinzându-l cu mâinile. Făcu privirea roată. Era o încăpere bună și aproape așa cum ar fi trebuit să fie. Nu prea avea ce să facă ea acolo. Cu adevărat surprinzător, gândind că fusese dată uitării timp de secole. Chiar și așa, *ceva* nu era în regulă. Ceva lipsea. Ceva infim, ca un greier solitar ce-și frământă

febril picioarele în miez de noapte. În celălalt capăt al încăperii o aştepta a doua uşă, nerăbdătoare să fie deschisă la rândul ei. Auri trase zăvorul şi pătrunse pe un coridor, unde o întâmpină un şir de trepte. Privi în jur cu mirare. Crezuse că se afla în continuare în Ursă. Nici vorbă. Era un cu totul alt loc. Inima începu să-i bată iute în piept. De-o veşnicie nu mai descoperise un loc nou. Un loc care îndrăznea să fie el însuşi până la capăt. Trebuia totuşi să fie precaută. Cu ajutorul lui Foxen, cercetă îndeaproape pereţii şi tavanul. Descoperi câteva crăpături, nu mai mari decât grosimea unui deget. Ici-colo câteva pietricele căzute, iar treptele erau acoperite cu noroi şi tencuială. Pereţii erau goi şi uşor înfumuraţi. Cu siguranţă, părăsise Ursa. Pipăi treptele. Primele erau zdravene, dar a patra părea desprinsă. La fel a şasea şi a şaptea. Şi a zecea.

La jumătatea ascensiunii, acolo unde treptele se răsuceau, se deschidea un culoar. Era şi o uşă acolo, dar era într-atât de mică, încât Auri se prefăcu, politicoasă, că nu o vede. Urcă atent până la al doilea şir de trepte şi descoperi că şi acolo jumătate din ele erau desprinse şi gata să cedeze. Se întoarse la baza treptelor, încercând să le găsească pe cele desprinse. Câteva îi scăpară. Era, fără îndoială, extrem de palpitant. Iar locul i se părea înşelător, asemenea unui spoitor cherchelit şi puţin cam mucalit.

Pe deasupra, avea și atitudine. I-ar fi fost greu să găsească un loc mai puțin viclean și ademenitor.

Unele locuri aveau un nume, în timp ce altele se schimbau, sau erau timide în privința lui. Altele nu aveau unul, iar asta-i aducea mereu tristețe în suflet. Una era să fii retras. Dar să n-ai nume? Groaznic. Câtă însingurare. Auri urcă pentru a doua oară scările, încercând fiecare treaptă în parte cu vârful piciorului și având grijă să nu calce pe cele desprinse. Nu putea să-și dea seama ce fel de loc era. Timid sau tainic? Pierdut sau însingurat? Era un loc enigmatic. Descoperirea îi lărgi rânjetul de pe buze.

În capul scărilor găsi tavanul prăbușit, dar o spărtură în perete deschidea calea spre un loc nou. Auri trecu prin spărtură, zâmbind entuziasmată. Descoperise două locuri noi în aceeași zi. Tălpile ei golașe explorau podeaua pietruită și mai că nu dansau de-atâta încântare.

Această nouă încăpere nu era la fel de sfioasă ca precedenta. Purta numele Prăvălac. Era vraiște, pe jumătate plină și năruită. Un deliciu pentru ochii ei curioși. Jumătate de tavan se prăbușise și toată încăperea era acoperită cu un strat de colb. Dar cu toate că înăuntru domnea ruina, era un loc uscat și compact. Sub dărâmături se zăreau rămășițele unui pat cu baldachin. În zona neatinsă a încăperii găsi o

măsuță de toaletă cu oglindă, compusă din trei bucăți, și un dulap de lemn închis la culoare, ce-ar fi depășit în înălțime orice doamnă ridicată pe vârfuri. Auri aruncă o privire sfioasă în dulap, profitând de faptul că ușile erau întredeschise, și zări vreo douăsprezece rochii de catifea, elegant brodate. Pantofi. O mantie de mătase. Niște veșminte diafane, așa cum purtau femeile din picturile murale ce împânzeau Ursa. Măsuța de toaletă era imaginea dezmățului: guralivă și fără pic de rușine. Pe raftul de sus se găseau cutii cu pudră, pensule mici și creioane de machiaj. Brățări și inele. Piepteni din corn, fildeș și lemn. Broșe, penițe și vreo zece sticluțe, unele solide, altele fragile ca petalele de trandafir.

Era o dezordine de nedescris. Toate obiectele de pe raft zăceau într-o debandadă totală: pudră împrăștiată peste tot, sticle căzute, broșe alandala. Chiar și așa grosolan și deșănțat cum era, Auri găsi locul pe gustul ei. Se așeză ușor teatral pe marginea scaunului cu spătar drept. Își trecu degetele prin părul vâlvoi și zâmbi când își zări imaginea oglindită în triptic.

În capătul celălalt al încăperii era o ușă pe jumătate ascunsă de grinzi rupte și pietre căzute. Cu toate astea însă, nu era sfioasă.

Auri trecu la treabă, încercând după priceperea ei să pună lucrurile în ordine. Urni din loc grinda de lemn ce bloca ușa, încetul cu încetul, până ce reuși

s-o proptească pe altă grindă prăbușită. Apoi îndepărtă pietrele. Pe cele grele se mulțumi să le împingă alături, iar pe cele foarte grele le rostogoli. Sub maldărul de pietre descoperi rămășițele unei mese, iar printre scândurile despicate găsi o panglică albă, dantelată. O împături cu grijă și o vârî în buzunar, alături de cristal și de soldățelul de piatră.

Odată treaba dusă la bun sfârșit, ușa se deschise cu ușurință, chiar dacă scârțâi din toate încheieturile. În spatele ei se găsea o cămară. Acolo descoperi o oliță de porțelan, o găleată de lemn, o perie de felul celor folosite la spălatul punților pe corăbii și o mătură de nuiele. De ușă atârnau doi saci goi de pânză. Cel mic părea nerăbdător să plece de-acolo, așa că Auri zâmbi și îl îndesă într-un buzunar gol. Mătura era și ea nerăbdătoare să iasă dintr-o captivitate îndelungată. Prin urmare, Auri o luă cu ea și strânse toată mizeria și praful din încăpere într-o grămăjoară ordonată. Dar mătura dădea încă semne de nemulțumire, așa că fata mătură și treptele fără nume.

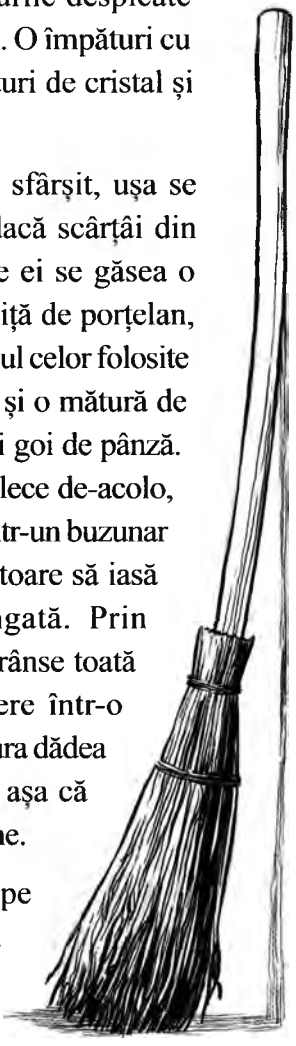

În mod firesc, îl aduse și pe Foxen. N-avea încredere în manierele unui asemenea loc pe întuneric. Dar

măturatul îi ocupa ambele mâini, așa că îl prinse pe acesta de o șuviță de păr. Șiretlicul îi cam răni puțin orgoliul lui Foxen, prin urmare Auri își ceru scuze pentru jignirea adusă cu un sărut din toată inima. Dar amândoi știau că în secret el se delecta cu piruetele ei nebunești, ce împrăștiau umbre voioase pe pereți. Așa că pentru o vreme se lăsă în voia pletelor ei. Auri avu grijă să nu bage de seamă exuberanța lui ușor nepotrivită când aruncă o scurtă privire treptelor fără nume. Sus, jos, sus, jos, mătura biciuia și gâdila treptele de piatră, îndepărtând pietricele, urmele de praf și mizeria. Erau, fără îndoială, măgulite de atenția primită, dar la fel de sfioase. După ce așeză mătura în cămară, Auri scoase olița și o puse lângă dulap, pe urmă o potrivi pe direcția dorită.

Măsuța de toaletă avea farmecul ei, dar asta n-o făcea mai puțin enervantă. Era ușor strâmbă, însă se pare că nu trebuia curățată. Excepție făcea peria, pe care o așeză mai aproape de un inel cu rubin mai șiret de felul lui. Auri își puse mâinile-n sân și se holbă la măsuță vreme de un minut. Apoi se lăsă în genunchi și cercetă dedesubtul ei. Deschise sertarele și mută batistele din cel stâng în cel drept, dar rezultatul nu fu pe placul ei, așa că le mută înapoi. În cele din urmă, împinse toată măsuța vreo două lungimi de braț mai la stânga și puțin mai aproape de perete, atentă să nu răstoarne

nimic pe podea. Urmă scaunul înalt, pe care-l aşeză cu faţa la oglinzi. Verifică întâi tălpile picioarelor de lemn, pe urmă îl puse la loc, dând uşor din umeri.

Lângă dulap, o piatră părea desprinsă din podea. Auri o luă, potrivi săculeţul de piele şi căptuşeala de lână dedesubt, după care o înfipse la loc, împingând temeinic cu coada măturii. O testă apoi cu vârful piciorului şi zâmbi când constată că piatra nu se clinteşte. În cele din urmă, deschise dulapul. Mută rochia de un roşu-burgund de lângă o alta lungă şi mătăsoasă de culoarea cerului. Schimbă capacul întredeschis al unei cutii înalte, destinată pălăriilor. Dar când deschise sertarul aflat la baza dulapului, rămase cu răsuflarea tăiată. Înăuntru zăceau împăturite frumos câteva cearşafuri albe şi fine, în stare ireproşabilă. Auri atinse unul şi fu surprinsă de senzaţia oferită de ţesătură. Era atât de lină, încât nu se simţea nici firul. Era răcoros şi plăcut la atingere, ca sărutul iubitului ce tocmai intră la căldură.

Auri pipăi uşor suprafaţa materialului. Cât de minunat ar fi fost să doarmă pe un astfel de cearşaf? Să stea întinsă pe el şi să-i simtă atingerea delicată pe piele? Se cutremură toată şi apucă marginea pliată a materialului între degete. Pe negândite, scoase cearşaful din sertar şi îl strânse la piept. După aceea îşi petrecu buzele pe suprafaţa lui netedă.

Mai erau și alte cearșafuri acolo. O adevărată comoară. Era de așteptat să găsească așa avere în Prăvălac. Și, pe deasupra, se îngrijise serios de încăpere. Cu siguranță...

Privi lung la cearșaf. Și cu toate că ochii îi erau plini de dorință, buzele ei se schimonosiră a furie. Nu. Nu așa se făceau lucrurile. Știa asta prea bine. Știa exact unde era locul cearșafului.

Auri închise ochii și băgă cearșaful înapoi în sertar, adânc rușinată. Uneori cădea pradă lăcomiei. Dorințelor proprii. Tulbura ordinea firească a lumii. Zăpăcea lucrurile cu forța dorinței personale.

Închise sertarul și se ridică în picioare. Aruncă o ultimă privire în jur și încuviință. Era un început bun. Măsuța de toaletă se cerea în mod evident îngrijită, dar încă nu-i gustase firea. Totuși, locul avea un nume și totul era în mod firesc îngrijit. Auri îl luă pe Foxen și se îndreptă spre treptele fără nume, trecu prin Ursă și prin Năruință și reveni la Manta. Cu ajutorul unei găleți de apă proaspătă se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Se simțea mult mai bine. Zâmbi și, mânată de-un impuls, fugi la Săpăioagă. Trecuse multă vreme de când nu-i mai făcuse o vizită și îi

era dor de izul cald de pământ. De îngustimea pereților. Săltând pe vârful degetelor, Auri trecu în pas de dans prin Labirint, atentă să nu lovească țevile. Zburdă prin Păduri, șerpuind printre grinzile mâncate de vreme ce țineau tavanul îndoit în loc. În cele din urmă, ajunse la o ușă umflată de lemn. Păși dincolo de ea, călăuzită de lumina lui Foxen. Trase aer în piept și surâse. Știa cu precizie unde se afla. Totul era așa cum trebuia să fie.

La ce poate să ducă o scurtă privire

A doua zi în zori, Auri deschise ochii în tăcerea beznei imaculate. Se anunța o zi răsucită. O zi a făcutului. Excelent. Erau multe de făcut până la sosirea lui. Nu era încă gata.

Îl trezi pe Foxen și împături pătura, având grijă ca marginile ei să nu atingă podeaua. Aruncă o privire în jur. Cutia, frunza și levănțica o duceau bine. La fel și patul. Totul era așa cum trebuia să fie. Erau trei căi de ieșire din Manta. Coridorul îl lăsă pe mai târziu. Arcada era potrivită. Ușa era de stejar, ferecată cu fier. Auri evită s-o privească. Figurina de piatră și panglica dantelată își găsiră un nou cămin în Port. Cristalul viteaz stătea fericit în suportul de vinuri. Osul și sacul de pânză se simțeau atât de bine, încât ai fi spus că erau acolo de veacuri. Catarama cea neagră și veche făcea puțină concurență vasului cu rășină, însă Auri rezolvă numaidecât problema, dând-o mai într-o parte, ca să facă loc pentru toată lumea.

Dădu cu privirea roată prin încăpere şi oftă. Toate erau la locul lor, mai puţin Roata de alamă. Îi toca mărunt nervii. Luă cristalul şi îl aşeză lângă aceasta, dar nu ajută la nimic. Mai rău, se supără şi cristalul. O fi fost el viteazul vitejilor, dar nu şi pentru masa din colţ. Îl sărută într-o doară, ca s-o ierte, şi îl puse înapoi pe raftul de vinuri.

Auri ridică roata cea grea cu ambele mâini şi o duse în Manta. Aşa ceva nu se mai pomenise, dar în acel moment era debusolată. O aşeză pe balustrada îngustă de lângă perete, vizavi de patul ei. O răsuci apoi cu dintele lipsă spre tavan. Arăta de parcă îşi întindea mânuţele mult prea scurte spre înălţimi.

Auri făcu un pas înapoi şi oftă. Era mai bine. Şi totuşi, nu era locul ei acolo. Se spălă iar pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Bucata subţire de săpun mirosea a raze de soare, iar asta îi aduse zâmbetul pe buze. Îmbrăcă apoi a doua ei rochie preferată, pentru că avea buzunare mai încăpătoare. La urma urmei, era ziua răsucirii. Când ajunse în Port, îşi aşeză sacul pe umăr, nu înainte de-a vârî câteva lucruri în el. Pe urmă îşi umplu buzunarele până la refuz. Înainte să pornească la drum, Auri aruncă o ultimă privire spre Roata de alamă. Nu. Dacă ar fi vrut s-o însoţească, ar fi trebuit să rămână în Port. Dar n-o lăsa mândria.

În Van, descoperi cu stupoare că oglinda era neliniştită, ba chiar tulburată. Ziua nu începea deloc

sub auspicii bune. Totuși, doar un neghiob ar fi nesocotit așa o problemă cu bună știință. Iar Auri nu era neghioabă. Unde mai pui că oglinda era o locatară mai veche și îi cunoștea bine toanele. Dorea să fie mutată din loc, dar întâi trebuia să se liniștească, iar Auri să-i aducă puțină alinare. S-o îmbuneze. S-o acopere. Drept urmare, cu toate că nu se pieptănase încă, îl înșfăcă pe Foxen și străbătu lungul drum spre Ursă, pășind domol prin intrarea abia deschisă, cu ochii ațintiți la frescele de pe pereți. Zăbovi puțin în salon pentru o scurtă inspecție. Nepotrivirea măruntă era tot acolo, ca senzația unui zgârci între dinți. Nu i-ar fi stat pe inimă dacă restul obiectelor n-ar fi fost aranjate perfect. Dar nu poți grăbi unele lucruri. Auri era conștientă de acest fapt. Mai mult, înainte să-și vadă de treburi, era nevoită să se-ngrijească de oglindă. Cu alte cuvinte, s-o acopere. Așa că urcă treptele fără nume, sărind și țopăind ca să n-atingă lespezile desprinse, și pătrunse prin spărtura din zid. Odată ajunsă în Prăvălac, trase sertarul dulapului. Nu atinse cearșafurile, ci își vârî mâinile în buzunare. Își trecu degetele pe suprafața lină a cristalului cel viteaz. Nu. Pipăi conturul unduitor al figurinei de piatră. Nu. Piatra neagră și plată? Nu. Atinse catarama și zâmbi. O scoase din buzunar și o așeză cu delicatețe în sertar. De-abia atunci luă cearșaful de deasupra. Avea culoarea fildeșului. Atingerea lui era fină și catifelată. Brusc, încremeni, cu privirile

ațintite asupra cataramei negre din sertar. Simți un gol în stomac. Locul ei nu era acolo. Păruse o soluție chibzuită. Da. Cu siguranță. Dar la urma urmei, știa prea bine valoarea aparențelor.

Fără tragere de inimă, așeză cearșaful înapoi în dulap, mângâind albul fin, curat și proaspăt. Trăda un iz de iarnă. Nu. E o diferență între adevăr și ceea ce ne dorim să fie adevărat. Auri oftă și îndesă catarama în buzunar. Abandonă cearșaful și reveni în Manta. La întoarcere nu mai țopăi. Coborâtul treptelor fără nume o mai înveseli puțin. Merse în zigzag asemenea unui bețiv, având grijă să nu calce pe treptele dislocate. O lespede i se răsuci sub picioare, iar Auri dădu din brațe ca morișca pentru a-și păstra echilibrul. Rămase într-un singur picior, cu capul înclinat într-o parte. Să fi fost Macheală numele potrivit? Nu. Era mult prea viclean.

Când reveni în Van, oglinda era în continuare tulburată. Auri nu avu de ales și luă pătura de pe pat. Având grijă să n-atingă podeaua, acoperi oglinda, pe care o întoarse cu fața către perete. De-abia atunci reuși s-o ducă în cealaltă parte a încăperii, lângă fereastra zidită, unde-și dorise cu atâta ardoare să fie mutată.

Se întoarse cu tot cu pătură în Manta, unde se spălă din nou pe față, mâini și picioare. Când reintră în Van, descoperi că nu-și petrecuse timpul de pomană. Niciodată nu văzuse oglinda atât de satisfăcută.

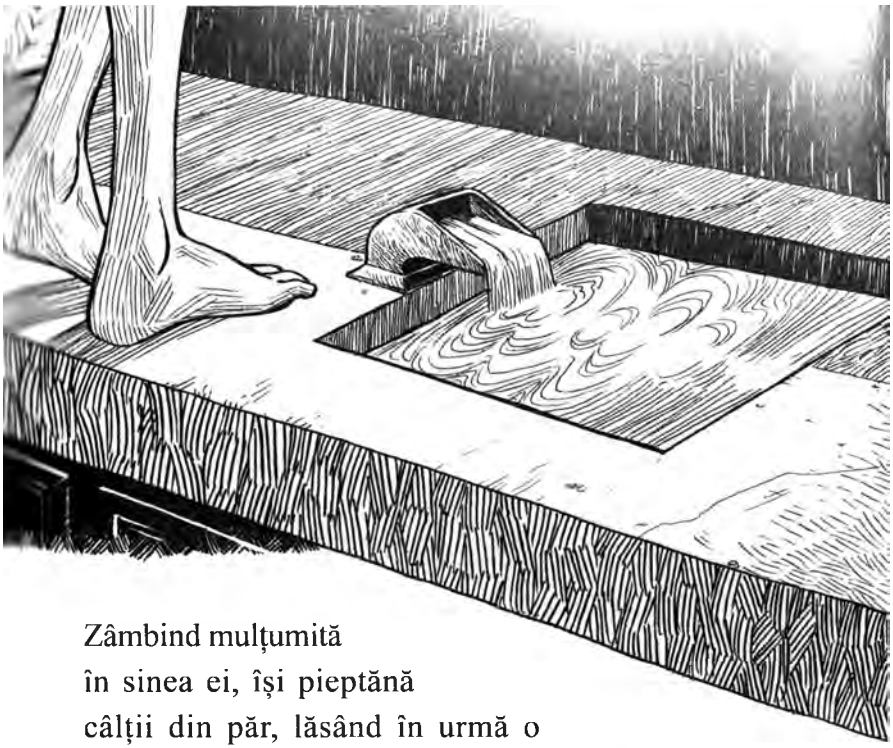

Zâmbind mulțumită
în sinea ei, își pieptănă
câlții din păr, lăsând în urmă o
coamă ca un nor auriu. Dar când fu pe
terminate, gata să-și dea părul pe spate, Auri se clătină puțin pe picioare, brusc ametită. După ce trecu vertijul, se îndreptă cu pași domoli spre Izvorul Greierului, din care bău apă pe săturate. Simți curgerea apei răcoroase înlăuntrul ei, nezăgăzuită în trecerea sa. Avea senzația că era goală pe dinăuntru, cu stomacul ca o scobitură pustie. Picioarele o îndrumau spre Livada Merilor, deși nu mai erau mere acolo. Oricum, n-o aștepta în acel loc. De-abia în a șaptea zi. Ceea ce-i convenea de minune. Deocamdată n-avea ce să împartă cu el și nici ce să-i dăruiască.

Așa că se duse la Arbore. Tigăile erau la locul potrivit. La fel și lampa ei cu spirt. Ceașca ei crăpată de ceramică aștepta în tăcere. Totul era așa cum trebuia să fie.

Acestea fiind spuse, avea mai multe unelte decât mâncare la Arbore. Pe raft zăcea un sac cu sare, primit în dar de la el. Alături, patru smochine dolofane împăturite în hârtie și un măr uscat și singuratic. Câteva boabe de mazăre zăceau triste pe fundul unui borcan străveziu. În căldarea din bufetul de piatră curgea lin apa cristalină a fântânii răcoroase. Atât doar că nu prea avea ce să răcească, dacă nu punea la socoteală bucata de unt gălbui. Dar și aceea era râncedă și necomestibilă. Pe tejghea sclipea un obiect minunat. Un vas de argint, plin cu semințe de nucșoară, întregi, maronii și lucioase ca pietricelele de râu. Semințele veniseră în vizită de pe meleaguri îndepărtate. Auri le privi cu poftă și mângâie cu vârful degetelor marginea vasului gravat cu frunze împletite...

Nu. Așa strașnice și rare cum erau, nu credea că erau bune de mâncat. Cel puțin nu în acel moment. În această privință, se asemănau cu untul: nu erau tocmai comestibile. Erau mai degrabă mistere ce așteptau ca timpul să le dezlege.

Auri se cocoță pe tejghea pentru a ajunge la mărul de pe raft. Apoi se așeză lângă fântâna răcoroasă, picior peste picior, cu spatele drept, și

tăie fructul în șapte bucăți egale înainte să-l mănânce. Gustul îi amintea de piele și de toamnă. Nu reuși să-și potolească foamea, așa că înșfăcă hârtia și o așternu dinaintea ei, întinzând-o cu grijă. Se delectă cu trei dintre cele patru smochine, mestecând încet în timp ce fredona o melodie. Când isprăvi, nu-i mai tremurau mâinile. Înveli smochina rămasă în hârtie și o puse înapoi pe raft, pe urmă coborî. Luă apă în palme și sorbi cu nesaț, după aceea rânji. Apa răcoroasă îi dădea fiori în stomac.

După dejun, Auri hotărî să-i găsească un loc potrivit Roții de alamă. Întâi încercă s-o mângâie. O luă cu ambele mâini și o așeză deasupra căminului, alături de cutia cu pietre. Dar roata nu păru deloc impresionată, ci afișă obișnuita-i nepăsare. Cu un oftat, Auri o duse în Umbriel, dar nici acolo nu-i fu pe plac, printre butoaiele străvechi. Nici la Izvorul Greierului nu își găsi liniștea. O duse apoi până în Casa Întunecată și o așeză pe fiecare pervaz în parte, dar niciunul nu i se potrivea.

Deja o dureau mâinile de la atâta cărat și ar fi dat frâu liber nervilor, dar îi era cu neputință să fie mânioasă. Se înveselea doar la simpla ei vedere. Și chiar dacă era teribil de grea, atingerea ei era minunată. Și dulce pe deasupra. Un clopot tăcut ce bătea a dragoste. În tot timpul cât o purtase dintr-un

cotlon în altul, Roata de alamă își dezvăluise tainicele răspunsuri pe care le deținea. Nu putea să fie furioasă pe ea. Făcea și ea tot ce-i stătea în putință. Auri era de vină că nu-i știa locul. Răspunsurile erau mereu importante, dar veneau foarte greu. Era nevoită să aibă răbdare și să facă lucrurile așa cum trebuia. Pentru orice eventualitate, Auri duse roata zimțată în locul unde-o găsise. I-ar fi părut rău s-o piardă, dar uneori nu exista o altă cale. Unele lucruri erau, pur și simplu, prea adevărate ca să rămână. Altele veneau în vizită pentru un răstimp. Când Auri intră în holurile înalte ale Celor Doisprezece, lumina lui Foxen săgetă spre tavanul nevăzut. Strălucirea lui verde și liniștitoare se strecură prin încrengătura de țevi ce urma peretele. În acea zi era un loc diferit. Așa-i era firea. Totuși, Auri știa că era mereu bine-venită acolo. Sau cel puțin prezența ei trecea neobservată.

Fata intră în încăpere și se apropie de iazul adânc și întunecat, cu luciul ca sticla. Așeză prudentă roata pe lespedea ce mărginea bazinul, cu gaura orientată în sus, ușor oblic. În lumina difuză din înaltul clădirii, roata nu păstra aceeași strălucire ca mai devreme. Înclină capul și o țintui câteva clipe cu privirea, neîndrăznind să respire. Pe urmă rânji. Nu dorea să plece. Asta era limpede. O ridică și o așeză pe balustrada îngustă din apropierea iazului, alături de sticlele ei. Dar roata rămase acolo nepăsătoare,

distantă, făcându-i parcă în ciudă. Auri se întinse pe podea și încercă să-și pună mintea la contribuție. Ce loc i s-ar fi potrivit Roții de alamă? Fusurile? Lumânările Înalte? Auzi zvon de aripă în aer. Un fâlfâit puternic, după care se așternu tăcerea. Auri deslușI silueta întunecată a unei rândunici de noapte la una dintre ferestruicile de sus. Pasărea lovi strașnic cu ciocul în țeavă, apoi înghiți prada. Probabil un melc. Zăngănitul îi spuse că era o țeavă neagră de fier, groasă de două degete. Rândunica de noapte ciocăni din nou în țeavă, pe urmă coborî să bea apă din iaz.

După ce-și potoli setea, pasărea se întoarse iute pe țeavă. În centrul ferestruicii, scăldată în lumina cenușie de afară. Ciocăni a treia și ultima oară în metal. Auri simți un junghi în vintre. Se ridică în șezut și o săgetă cu ochiul. Rândunica se holbă la ea pentru o bucată de vreme, apoi își luă zborul, de vreme ce-și isprăvise treaba. Auri o urmări cu privirile, amorțită, și simți că i se pune un nod în gât. Lucrurile nu puteau fi mai limpezi de atât. Inima începu să-i bată nebunește în piept și palmele i se umplură de sudoare. O luă la goană, dar după câțiva pași se opri și fugi înapoi. Cu rușine în suflet pentru grosolănia comisă, dădu un sărut Roții de alamă, ca s-o asigure că n-avea de gând s-o lase în voia sorții. După aceea se răsuci pe călcâie și fugi cât o ținură picioarele. Întâi la Manta, îndeplini același ritual de spălare.

Apoi scoase o batistă din lădița de cedru și trecu în grabă prin Labirint și Scobitoare, și intră în Văgăună. Acolo se opri în fața ușii de lemn ce ducea în Foișor, răsuflând din greu. Cu teama răscolindu-i măruntaiele, Auri cercetă marginile ușii, dar se liniști când zări pânza de păianjen. Mai avea încă timp. Sau cel puțin așa spera. Își lipi urechea de ușă și ascultă câteva clipe. Nimic. O deschise cu grijă. Stând în prag cu teama cuibărită în suflet, Auri cercetă încăperea cu privirea. De tavan atârnau pânze de păianjen. Rafturile erau ticsite cu sticle, cutii și conserve de tablă. Privirile-i căzură pe ușa din celălalt capăt al odăii. Marginile ei nu trădau nicio urmă de lumină.

Locul nu-i era câtuși de puțin pe plac. Nu mai era în Dedesubt. Era o zonă de trecere și nu-i era destinată ei. Dar oricât de dezagreabil i-ar fi fost, celelalte soluții erau mult mai neplăcute. Podeaua era acoperită cu un strat fin de colb, cu excepția unor urme de ghete – niște pete întunecate întrezărindu-se prin praful cenușiu. Urmele spuneau o poveste. Intraseră pe cealaltă ușă, poposiseră în preajma mesei, în apropierea unui raft, pe urmă o luaseră îndărăt spre ușa unde zăbovea ea.

Auri privi cu mânie spre locul unde acestea trecuseră pragul. Se făceau nevăzute de cum părăseau podeaua prăfuită a Foișorului. Erau urme

mai vechi, dar chiar și așa o cuprindea mânia la vederea lor. Numai gândul la ele o făcea să tremure de furie. Un alt set de urme spunea povestea în sens invers. Se întorceau din Dedesubt, se îndreptau spre mese, după aceea spre raft și de acolo pe ușă afară. Descriau un soi de cerc. Mai degrabă un circuit. Nu erau urme proaspete, dar cu toate acestea, povestea lor nu era pe gustul ei, iar Auri nu dorea ca istorisirea să se repete.

Trase aer în piept, să se liniștească. N-avea timp pentru așa ceva. Ei urmau să se întoarcă în curând cu ghetele și înfumurarea lor, și fără pic de înțelegere asupra locului. Un val de sudoare înghețată îi făcu pielea de găină. Inspiră din nou adânc și se concentră.

Cu îndârjire pe chip, pătrunse în Foișor. Piciorul ei alb și mărunt atinse una dintre urmele negre. Talpa ei micuță intra lesne în conturul lat al ghetelor. Chiar și așa, păși fără grabă. La al doilea pas, abia dacă atinse podeaua. Înaintând astfel, nu avea să lase nicio urmă. Își continuă drumul, pas cu pas, până la etajeră, unde puse ochii pe câteva conserve. În cele din urmă, ridică o sticlă grea, cu dop de sticlă. Apoi luă o pensulă și îi pipăi suprafața țepoasă cu degetul. Reveni la intrare cu grația unui faun și închise ușa în urma ei. Răsuflă ușurată și fugi spre Labirint. Chiar și în alergare, avu nevoie de un ceas ca să găsească locul potrivit. Tunelurile

circulare ale Labirintului se întindeau prin întreg Dedesubtul, kilometri întregi de galerii întortocheate ce însoțeau țevile spre diferite locuri.

Tocmai când se cuibărise în ea teama că nu va găsi ceea ce urmărea și că s-ar putea să nu fie în Labirint, auzi un zgomot, un amestec de ploaie și șerpi furioși. Mare noroc pe ea, altfel, ar fi putut să nu-i dea de urmă până la înserat. Se îndreptă în direcția sunetului, până ce umezeala din aer îi pătrunse în nări.

Într-un final, dădu colțul și zări jetul de apă ce țâșnea dintr-o țeavă de fier crăpată. Apa udase toate cărămizile din jur pe o rază de câțiva metri și se prelingea agale de pe celelalte țevi. Țevile subțiri de alamă, purtătoare de aer comprimat, nu se sinchiseau câtuși de puțin, iar cele negre și dolofane ce transportau urina păreau amuzate de întreaga situație. Doar conducta cu aburi nu era deloc mulțumită. Căptușeala ei groasă era îmbibată cu apă și drept urmare bodogănea și scotea aburi de supărare, împrăștiind un iz de mucegai în tunel.

De unde stătea, Auri deslușI conturul întunecat al conductei crăpate prin încrengătura de țevi. Îl ridică pe Foxen deasupra creștetului și luă urma țevii negre înapoi spre sursă. După zece minute și un scurt ocol prin Gropi, găsi robinetul – o roată mică până și pentru mânuțele ei. Așeză pensula și sticla pe jos, pe urmă înșfăcă zdravăn robinetul

şi trase. Niciun rezultat. Atunci, scoase batista din buzunar, o înfăşură în jurul robinetului şi trase din nou, cu dinţii încleştaţi de efort. După câteva clipe ce părură o veşnicie, robinetul cedă fără tragere de inimă, deşi nu mai fusese gresat din vremuri imemoriale. Auri strânse uneltele şi se întoarse la locul cu pricina. Şuieratul încetase şi din conductă nu mai ţâşnea apă, dar întreg tunelul era umed. Aerul jilav şi greu îi lipea părul de faţă.

Auri suspină, amintindu-şi de vorbele Magistrului Mandrag, în urmă cu mulţi ani. Se îndepărtă câţiva paşi, până ce ajunse într-o porţiune uscată a tunelului. Acolo se aşeză pe cărămizi, picior peste picior.

Urma partea cea mai dificilă. Aşteptarea o măcina. Avea atâtea de făcut. Era important, nu-i vorbă, dar el urma să sosească în a şaptea zi şi nu era nici pe departe pregătită.

Auzi un zgomot îndepărtat. Ecoul unui zgomot. Un târşâit de picioare? Un pas? O gheată? Auri încremeni. Astupă lumina lui Foxen cu palma şi rămase nemişcată în bezna galeriei, ciulind urechile. Nimic. În Dedesubt sălăşluiau mii de lucruri mişcătoare, de la conducte de apă la curenţii de aer din Brizant, zdrăngănitul roţilor căruţei pe caldarâm şi glasuri ce se strecurau prin ferestruici. Dar nicio gheată. Nu în acel moment. Nu încă.

Îl eliberă pe Foxen și se întoarse să verifice scurgerea. Aerul era în continuare fierbinte, umed și apăsător, așa că se așeză în locul ei uscat, unde nu putea decât să se foiască și să-și facă griji. Îi trecu prin gând să aducă Roata de alamă, ca să nu mai fie singură. Nici nu se punea problema. Trebuia să rămână.

Scurgerile nu erau bune. Dar ele treceau adesea neobservate pentru o vreme. Odată ce oprise alimentarea cu apă, era foarte posibil să nu funcționeze ceva deasupra. Greu de spus ce. Țeava ar fi putut duce într-o zonă părăginită a Canalizării, unde ar fi rămas neobservată ani de zile. Însă la fel de bine putea duce la Palatul Magistrului, unde cineva tocmai făcea o baie. Dar dacă ducea la Creuzet, unde produsul unui experiment lăsat la calcinare era brusc supus unei cascade exotermice nedorite? Toate aveau același rezultat. Supărare. Oameni în căutare de chei sau deschizând uși. Străini în Dedesubtul ei, agitându-și torțele cu nerușinare. Fumul lor. Zbieretele lor măgărești. Tropăitul încălțărilor dure și nepăsătoare. Uitându-se în jur fără să înțeleagă însemnătatea unei priviri. Băgându-și nasul în toate, fără să aibă un pic de cuviință.

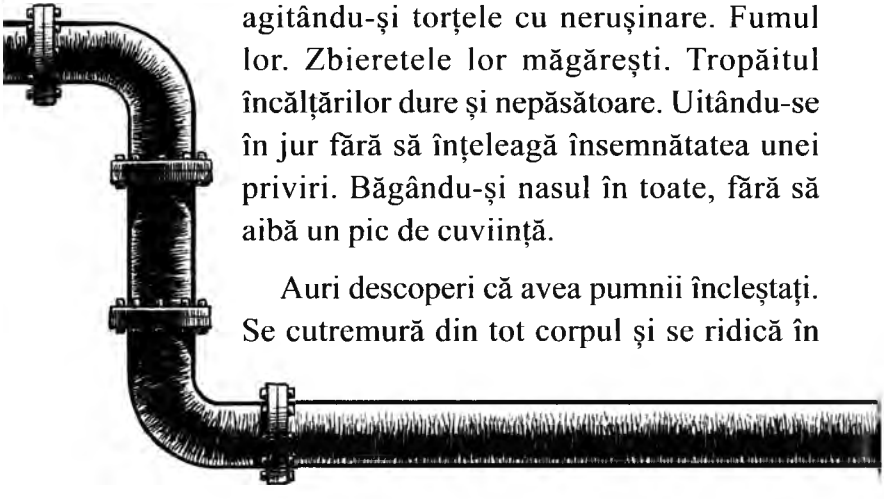

Auri descoperi că avea pumnii încleștați. Se cutremură din tot corpul și se ridică în

picioare. Părul îi cădea lins pe umeri. Aerul se mai uscase puțin, pierzându-și din aburi și umiditate. Auri își strânse uneltele și constată cu satisfacție că țeava de aburi uscase totul împrejur, ba o uscase chiar și pe ea. Mai mult chiar, tainica iscodire a lucrurilor tăcute alungase umezeala din aer.

Cu ajutorul lui Foxen, lumină țeava neagră de fier și spre ușurarea ei văzu că era vorba despre o crăpătură infimă. Șterse locul cu batista, deși metalul părea uscat. Îl mai șterse o dată, apoi scoase dopul sticlei, înmuie pensula și întinse lichidul străveziu de-a lungul crăpăturii. Strâmbă din nas la miasma înțepătoare, dar vârî din nou pensula în sticlă și pictă pe toată țeava. Privi sticla, surâzătoare. Era încântătoare. Tenaclul era o substanță greu de mânuit, dar se dovedi numai bună. Nu era nici cleioasă ca marmelada, nici subțire ca apa. Se ținea scai și putea fi întinsă cu ușurință. Mustea de iarbă verde și avea și... sulfonium? Țiței? Ea n-ar fi folosit așa ceva, dar dădea rezultate. Meșteșugul ei era de netăgăduit. În curând, întreaga porțiune din jurul crăpăturii era acoperită cu substanța lucioasă. Auri se linse pe buze, își înălță privirea și scuipă cu delicatețe la o oarecare distanță de porțiunea umedă. Pe suprafața dată cu tenaclu apărură vălurele. Rânjetul lui Auri se lărgi și mai mult. Pipăi cu degetul și, spre satisfacția ei, suprafața era întărită

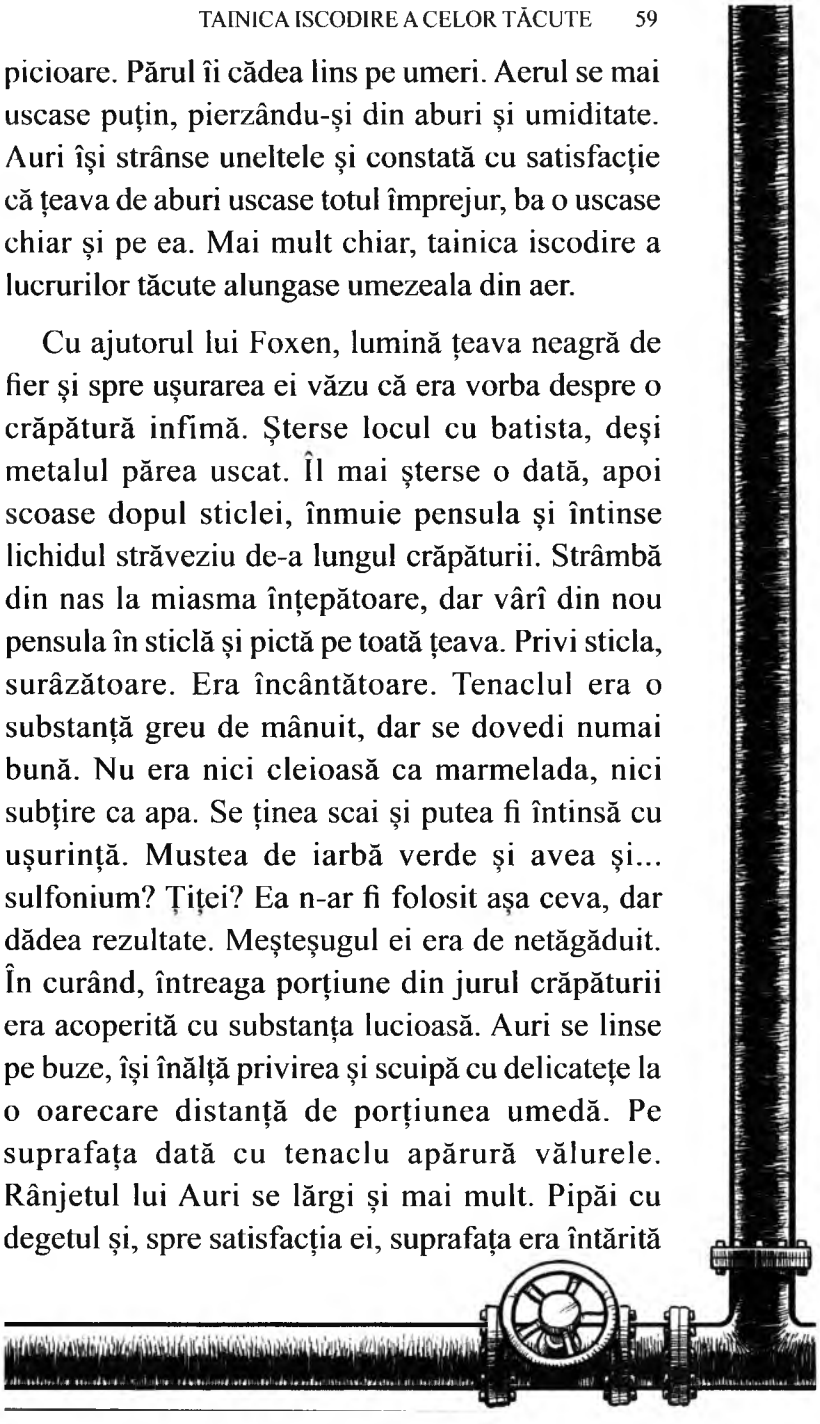

şi netedă ca sticla. Excelent. Fabricantul acestei substanţe consituia dovada vie a faptului că alchimia era o artă. Auri mai aplică două straturi deasupra, dând roată ţevii cu pensula, dar având grijă să împresoare şi crăpătura. Mai scuipă de două ori ca să aşeze stratul şi să-l lustruiască. Puse dopul la sticlă, o sărută, zâmbi şi porni în fugă să deschidă robinetul.

După ce isprăvi treaba, Auri se îngriji de pensulă şi se întoarse în Foişor. Lipi urechea de uşă. Ascultă. Auzi un zgomot vag... Ba nu. Nimic. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă încă o dată. Nimic. Totuşi, fata deschise încet uşa. Aruncă o privire înăuntru, în căutarea unui eventual contur luminos la uşa din partea opusă. Preţ de o clipă, inima-i stătu în loc când zări urmele de ghete... Dar nu erau decât umbre, împletite cu teama ei sufocantă. Aşeză cu blândeţe sticla pe raft, lăsând-o în cercul ei întunecat şi neprăfuit, exact unde-o găsise. Pe urmă puse şi pensula.

Păşi cu grijă pe urmele grosolane şi negre ale ghetelor. Nu-i stătea în fire să facă dezordine. Înainta precum valurile domoale ce scaldă ţărmurile. În deplasarea lor, apa rămâne neschimbată. Aceasta era calea potrivită. Auri închise încet uşa în urma ei, apoi verifică încă o dată zăvorul, pentru a fi sigură. Odată ajunsă în Dedesubt, se aştepta ca pietrele să-i mângâie fin tălpile, dar, într-un mod ciudat, nu simţi

nimic. Erau doar niște pietre. Aerul părea straniu și încordat. Ceva nu era în regulă.

Se opri și ciuli din nou urechile. Ascultă cu înfrigurare, după aceea crăpă ușor ușa și aruncă o privire înăuntru. Nimic. O închise la loc și verifică zăvorul. Se propti apoi de ea, dorind să dea drumul unui suspin, dar descoperi că n-avea suficient aer. Ceva nu era în regulă. Uitase ceva. Auri fugi în Labirint. Îi stătu inima în loc de câteva ori, după ce făcu mai multe cotiri greșite. Până la urmă, găsi robinetul. Se lăsă în genunchi să verifice dacă nu cumva îl închisese din greșeală.

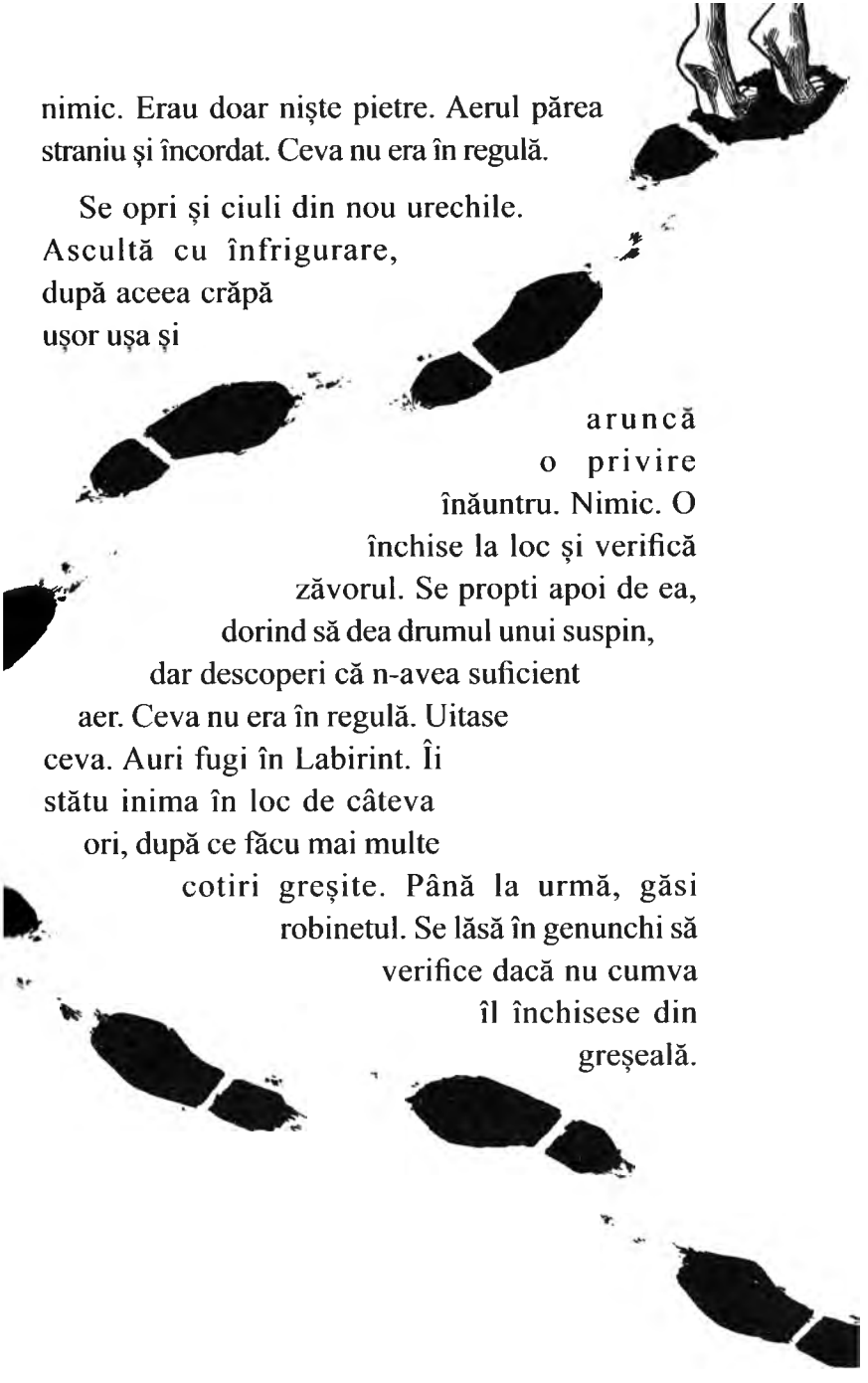

Aşează mâinile pe ţeavă şi, într-adevăr, simţi tremurul scurgerii apei. Nu acolo era problema. Totuşi. Se deplasase, oare, cu suficientă precauţie? Nu cumva lăsase urme pe podea? Se întoarse iute în Foişor şi lipi urechea de uşă. Niciun zgomot. Deschise uşa şi cu ajutorul lui Foxen lumină podeaua prăfuită. Nimic.

Era scăldată de sudoare. Închise uşa, verifică zăvorul şi îşi propti trupul mlădios, cu mâinile şi fruntea lipite de lemnul masiv. Încercă să respire mai adânc, dar simţea o apăsare în coşul pieptului. Uşa se încăpăţâna să stea cum trebuia în toc. Împinse cu ambele palme, pe urmă verifică zăvorul. Brusc, lumina lui Foxen nu mai părea atât de strălucitoare. Oare se mişcase cu suficientă atenţie? Nu.

Ştia prea bine acest lucru. Ascultă, după aceea deschise uşa şi aruncă încă o privire înăuntru. Nimic. Dar ochii nu-i erau îndeajuns. Aparenţele puteau fi adesea înşelătoare. Ceva nu era în regulă. Avea răsuflarea tăiată. Pietrele de sub tălpi nu semănau câtuşi de puţin cu pietrele ei obişnuite. Avea nevoie de un loc sigur. În ciuda pietrelor reci şi a neliniştii din aer, Auri porni spre Manta. Urmă cea mai sigură cale, dar chiar şi aşa, înaintă foarte încet. De câteva ori fu nevoită chiar să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea. Dar nici popasurile n-o ajutau prea mult. Cum altfel, când aerul în sine era neprimitor? Zidurile Bătăturii se înclinau nefiresc,

iar Auri își dădu seama că se rătăcise de-abia când ajunse în Scorov. Nu înțelegea cum de se abătuse atât de mult din drum, dar trebuia să accepte realitatea. Aerul era jilav și putred. Lespezile erau aspre. Zidurile coborau lacome asupra ei. Făcu stânga, apoi dreapta, iar stânga, dar de prisos. O luă tot înainte. Știa că dacă păstra direcția, avea în cele din urmă să scape din mohorâtul și nemilosul Scorov, și să ajungă într-un loc mai prietenos. Sau cel puțin într-un loc care să n-o sufoce.

Își continuă deci drumul, cu ochii în patru, cotind ici și colo în speranța că va zări ceva familiar. Trăgând nădejde că pietrele vor deveni mai prietenoase cu tălpile ei. Nu. Bătăile nebunești ale inimii îi spuneau s-o ia la goană. Avea nevoie de refugiul ei. Avea nevoie de Manta. Dar încotro s-o apuce? Chiar și dacă ar fi știut drumul, aerul din jur era tot mai apăsător și mai amețitor. Cu inimă grea, Auri întinse mâna și se lăsă condusă de zidul dușmănos. Pași mărunți. Cotitură. Peisajul i se deschidea înainte. Zâmbi. În sfârșit! Când văzu capătul Scorovului, se mai liniști. Făcu doi pași și înțelese brusc unde o ducea acel drum. Încremeni. Nu. Nu și nu. Tunelul întortocheat dădea în încăperea boltită, pustie și tăcută ce găzduia Ușa Neagră.

Auri nici nu se obosi să facă stânga împrejur. Făcu un pas timid înapoi, și încă unul, în direcția

din care venise. Era dificil. Peretele se agăța cu disperare de mâna ei, julindu-i degetele. Nodul strâns și neprimitor al Scorovului n-o dorea înapoi. Dar Ușa Neagră era foarte îmbietoare. Drumul spațios și primitor spre aceasta i se deschidea înainte ca o gură întunecată. Ca un burdihan. Un baros.

Pas cu pas, înaintă cu spatele spre Scorov. Nu îndrăznea să scape Ușa Neagră din priviri. Nu îndrăznea să-i întoarcă spatele, nevăzută, indecentă, descusută. Într-un târziu, dădu colțul și se ghemui pe podea, tremurând din toate încheieturile. Nu dorea ca totul să se destrame în jur. Trebuia să ajungă la Manta. Avea nevoie de cel mai bun loc posibil. Acolo, pietrele îi mângâiau tălpile. Acolo, totul era frumos și adevărat, așa cum ar fi trebuit să fie. Se simțea ametită și îndoită. Se cutremură din tot corpul, dar nu reuși să se ridice în picioare, așa că rămase la podea, cu picioarele încrucișate. Zăcu vreme îndelungată acolo, așteptând în tăcere, vulnerabilă și nemișcată. Închise ochii și strânse din buze. Acoperi apoi lumina lui Foxen cu palma. Umezeala rece și soioasă a Scorovului i se prinse în păr, îngreunându-l. Lăsă pletele să-i cadă în jur ca o cortină, creând un spațiu intim, un locșor numai pentru ea.

Auri deschise ochii și privi acel loc intim. Viteazul Foxen lumina curajos în căușul palmelor ei. Îl descoperi și, cu toate că strălucirea era difuză și filiformă, prezența lui în acel locșor al ei îi aduse

zâmbetul pe buze. Își căută în sine numele său adevărat și perfect și, după clipe îndelungate, îl găsi acolo. Împuținat și tremurător. Temător. Dar pe margini se înfiripase o scânteie. Era în continuare al ei. Strălucea.

Cu gesturi măsurate, Auri se ridică și ieși din Scorov. Aerul era înecăcios și vibrant. Zidurile erau pline de dispreț. Pietrele îi purtau pică. Totul și toate îi erau împotrivă. Chiar și așa, își găsi drumul spre Bătătură. Acolo, pereții posaci și atâta tot. Coborî la Gropi.

Într-un târziu, Auri simți lespedea Mantalei sub tălpi. Cu mișcări grațioase, intră în locul ei cel mai grozav. Se spălă pe față, mâini și picioare, și de îndată se simți învigorată. Petrecu un răstimp în scaunul ei favorit. Se bucură de frunza ei perfectă. Trase în nări aerul acela obișnuit și totodată minunat. Nu-și mai simțea pielea întinsă pe tot trupul. Inima i se încălzi. I se înmuie. Foxen strălucea din nou mândru, poate chiar radios.

Auri merse apoi în Van și se pieptănă până ce înlătură toată umezeala și mizeria din păr. Respiră adânc și oftă. Numele îi vibra dulce în piept. Toate erau la locul lor. Rânji.

Frumusețe frântă

După câteva clipe de repaus, Auri se duse la Firicel să bea puțină apă, apoi se întoarse după Roata de alamă. Era liniștită ca trei pietre laolaltă, dar cu toate astea, merita să-i găsească un loc al ei.

În lipsă de inspirație, fata o duse la Ursă. Poate acolo-i era menit să stea. Sau cine știe, roata ar fi putut să-i indice mica nepotrivire ce împiedica salonul să vibreze lin ca un clopot. Sau poate urma să vadă obiectul metalic într-o lumină mai primitoare, mai ales că locul era atât de proaspăt și aproape perfect. Era la fel de bun ca orice alt loc. Prin urmare, coborî la Ursa cea curată, bogată și căptușită cu lemn. Iar de acolo, în noul ei salon. Așeză roata dințată pe canapea și se ghemui alături, cu picioarele strânse sub ea.

Roata nu părea deloc mulțumită. Auri oftă și își înclină capul într-o parte. Biata de ea. Ce frumoasă era, și totuși, cât de pierdută. Păstrătoarea atâtor

taine, închise în adânc. Frumoasă, dar frântă. Auri încuviință și mângâie cu înțelegere suprafața fină a roții.

Poate la Puțuri. De ce nu-i trecuse ideea prin minte până atunci? Firește, când medita la dragoste și răspunsuri, gândul nu o purta spre ruina străveche din grotă. Dar poate tocmai acolo era cheia. Poate că vreo epavă străveche avea neapărată nevoie de o roată strălucitoare cu nouă dinți și o inimă abandonată, plină de iubire. Auri își petrecu degetul pe muchia roții, insistând puțin asupra găurii lăsate de dispariția celui de-al zecelea zimț.

Brusc, totul deveni limpede. Știa exact unde greșise. Era evident. Sări în picioare, zâmbind entuziasmată. Trase colțul covorului și îl rulă până ajunse la năsturelul ce zăcea acolo, mulțumit de sine. Își strecură iute mâinile în buzunare și... Da. Auri așeză încet catarama roasă de vreme alături de nasture. Puțin mai aproape. O răsuci. Perfect. Puse covorul la loc, tremurând ușor, apoi îl netezi cu ambele mâini.

Se ridică în picioare și simți un clinchet înlăuntrul ei. Odaia atinsese perfecțiunea cercului. Ca un clopot. Ca o Lună Plină. Auri zâmbi încântată și fiecare hohot era o pasăre ghiduș ă ce-și lua zborul prin încăpere. Se opri în mijlocul odăii și făcu o piruetă, pentru a cuprinde totul deodată. De cum

puse ochii pe masă, descoperi că inelul de aur nu mai era legat de acel loc. Era liber să plece încotro ar fi vrut. Își fredona încet cântul auriu, care strălucea în nuanțe de chihlimbar, ca o după-amiază blândă de toamnă. Încântată peste măsură, Auri începu să danseze. Tălpile ei albe și golașe se jucau pe covorul întunecat și moale precum mușchiul unui stejar.

Nespus de veselă, Auri cuprinse Roata de alamă în mâini și zâmbi. Nu străbătuse nici jumătate din drumul spre Manta, când auzi o muzică. Fata încremeni într-o tăcere deplină. Nu se putea. Nu încă. Mai erau atâtea zile. Nu era nici pe departe pregă... Auzi din nou. Vag. Un ciocnit de pahare poate, sau ciripitul unei păsări, sau, de ce nu, vibrația unei corzi îndepărtate. Sosise! Cu câteva zile mai devreme, iar ea era murdară și n-avea niciun cadou pregătit. Dar chiar și așa, inima-i tresări în piept la gândul că urma să-l revadă.

Auri alergă spre Manta mai repede ca un iepure fugărit de lupi. Urmă calea cea mai scurtă, deși fu nevoită să treacă prin Chiparniță, unde aerul era un amestec de umezeală și teamă și duhnea a petale fierbinți suspendate în văzduh. Când ajunse în Manta, așeză roata deasupra șemineului, pe urmă se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Se dezbrăcă

iute şi îşi puse rochia favorită. Apoi, tremurând de nerăbdare, dădu fuga în Port şi scrută etajerele. Nu osul, firește. Nici cartea. Nu încă. Prinse cristalul cu două degete şi îl întoarse pe toate părțile. Inspiră şi simți gustul aerului. Aşeză cristalul jos. Se foi pe loc şi aruncă o privire în Manta. Frunza ei galbenă, perfectă, era aproape potrivită. Roata de alamă se îmbufnase. Era mult prea mândră. Se săturase deja. Mai era şi inelul auriu-tomnatic, cât se poate de frumos. I s-ar fi potrivit, fără îndoială. De două ori strălucitor. Era însă un cadou... rău-prevestitor. Nu dorea să-i atragă demonii la suprafață. Cu coada ochiului zări borcănaşul care stătea cu gura deschisă. Îşi întoarse privirile spre celălalt raft, cu boabele împrăştiate, roşii ca sângele pe pânză. Fu din nou cuprinsă de încântare. Rânji. Înhăță fructele de ilex şi le băgă în sticluță. Evident, se potriveau de minune. Erau respectuoase şi devotate. Sticlex. Să-l țină în pază. O vizită timpurie. Muzică. Era nevoită să improvizeze mai mult decât şi-ar fi dorit. Nu se cădea.

Dar la urma urmelor, el sosise prea devreme. Era suficient de pregătită pentru o vizită timpurie. Țâşni pe uşă, trecu prin Grâmbar, după aceea pe la Vâsle şi, în cele din urmă, ajunse la Subdrum. Auri se opri sub gratiile canalului şi ciuli urechile. Nimic. I se păruse doar? O aştepta, oare, afară? Se plictisise şi plecase?

Îl vârî pe Foxen în cutiuța lui, apoi trase de maneta ascunsă și împinse gratiile de fier cu brațe tremurânde. Grătarul se dădu în lături, iar Auri ieși la suprafață în Livada Merilor, la adăpostul gardurilor verzi. Rămase nemișcată și ascultă. Nici urmă de glas. Foarte bine. Niciun crâmpei de lumină pe la ferestre. Minunat. Livada era scăldată de razele Lunii. Nu era o Lună bună. Auri își înălță privirile spre cer, ocrotită de gardul înalt. Niciun nor pe boltă. Închise ochii și trase din nou cu urechea. Nimic. Niciun sunet.

Inspiră adânc şi traversă în fugă întinderea de iarbă, căutând refugiu sub crengile Doamnei Arbore. Se opri să-şi tragă răsuflarea, pe urmă aruncă o privire în jur şi se cocoţă pe ramurile încovoiate ale copacului. Nu era deloc uşor să urce cu sticlexul într-o mână. La un moment dat alunecă puţin şi îşi zgârie talpa în coaja zgrunţuroasă a copacului. Ajunse, într-un final, Deasupra Lucrurilor. De-acolo zări totul până în depărtări. Putea să vadă totul la nesfârşit. Temerantul se desfira în toate direcţiile sub picioarele ei. Priveliştea era într-atât de frumoasă, încât aproape că nu-i mai păsa de Lună.

Zări hornurile ascuţite ale Creuzetului şi moriştile înaripate care licăreau în zări. La răsărit desluşi firul argintiu al Vechiului Drum de Piatră, tăindu-şi calea prin pădure, spre Podul de Piatră, peste râu şi de-acolo departe, tot mai departe.

Nu sosise încă. Nimic, cu excepţia catranului cald de sub tălpi. Şi a hornurilor. Şi ascuţimea Lunii. Auri strânse sticlexul în mână. Aruncă o privire în jur şi merse la umbra unui horn-pom de cărămidă, unde era ferită de privirile Lunii. Îşi ţinu respiraţia şi trase cu urechea. Nu sosise. Dar dacă... dacă aştepta. Făcu privirea roată. O pală de vânt îi zburătăci părul pe chip. Îl dădu pe spate, încruntată. Nu venise. Firește că nu venise. Urma

să sosească de-abia în a şaptea zi. Ştia prea bine. Înțelegea mersul lucrurilor.

Auri zăcu nemişcată, cu mâinile lângă piept. Într-o mână ținea sticlexul. Privirile ei se plimbau deasupra acoperişurilor scăldate în razele Lunii. Stătea pe acoperişul de tablă, cu picioarele încrucişate, la umbra zidăriei. Privea în jur. Aştepta.

Un loc plăcut, dar neobișnuit

Într-un târziu, Luna se ascunse printre nori. Ce înfumurată! Auri profită de ocazie și se întoarse iute în Dedesubt. Cu inima grea trecu prin Gropi, iar în Umbriel descoperi un maldăr de lemne căzute, pesemne, prin gratiile canalului în timpul unei furtuni străvechi. Ulm, frasin și păducel. Avu nevoie de șase drumuri pentru a căra toate lemnele înapoi la Manta. Era, într-adevăr, o descoperire însemnată și când termină treaba, aproape că fluieră de încântare. Auri se spălă din nou pe față, pe mâini și pe picioare. Mireasma bucății ei tot mai subțiri de săpun îi aduse un surâs pe buze. Îmbrăcă a doua rochie preferată. Era în continuare o zi a făcutului.

După ce-și umplu buzunarele și își luă sacul pe umăr, porni spre Fusuri. Cum nu mai plouase de ceva vreme, nu fu nevoită să-și ude picioarele. Se opri în cel mai îndepărtat punct al drumului șerpuitor, chiar înaintea ultimei cotituri. Câteva raze răzlețe luminau porțiunea din fața ei, așa că

îl sărută pe Foxen cu drag şi îl vârî în cutiuţa de lemn. Ultima bucată a Fusurilor o străbătu bizuindu-se mai degrabă pe amintire decât pe ochi. Înaintă cu grijă până ce ajunse în spatele unui grătar de scurgere, de unde se zărea fundul unei rigole. Auri se apropie de gratiile masive. De-acolo zări corpul întins al Refugiului de pe deal, o umbră uriaşă ce se contura pe cerul înstelat. La câteva ferestre se zăreau luminiţe roşii, galbene, ba chiar şi albastre (la ultimul etaj). Îşi ţinu răsuflarea. Niciun glas. Nicio copită de cal. Niciun urlet. Privi în înaltul cerului şi văzu stelele, Luna şi câteva fâşii subţiri de nori. Urmări plimbarea norilor deasupra oraşului, până ce Luna se ascunse iar în spatele lor. De-abia atunci, Auri trase de maneta ascunsă şi grilajul se dădu la o parte. O luă la goană de-a lungul rigolei, apoi străbătu o pajişte îngrijită şi se opri la rădăcina întunecată a unui stejar falnic. O vreme rămase acolo nemişcată, până ce bătăile inimii se mai potoliră. Până când fu sigură că n-o zărise nimeni. Atunci, Auri dădu roată stejarului, pentru a se feri de privirile clădirii, după care se întoarse şi se făcu nevăzută în pădure.

Auri descoperise locul cu pricina în timp ce strângea conuri de pin. Un cimitir mic şi dat

uitării, cu lespezile năpădite de iederă. Pe ruinele vechiului gard de fier creșteau tufe de trandafiri sălbatici. Pătrunse în cimitir cu brațele lipite de trup și mâinile sub bărbie. Tălpile ei micuțe pășeau în tăcere printre pietre. Luna răzbi din nou din perdeaua de nori, dar între timp coborâse pe boltă și era mai sfioasă. Auri îi zâmbi, încântată de tovărășia ei, fiindcă nu se mai afla Deasupra Lucrurilor și lăsase Refugiul mult în urmă.

Luna îi dezvălui ghindele împrăștiate la marginea luminișului. Preț de câteva minute, Auri le culese pe cele care aveau căciuli perfecte și le vârî în sac. Se plimbă printre morminte, zăbovind în dreptul unei pietre crăpate, cu litere roase de ploi și vreme. O atinse cu două degete, pe urmă își continuă plimbarea. Ridică iedera de pe un mormânt, după aceea se întoarse către dafinul ce se înălța în colțul îndepărtat al cimitirului. Rădăcinile lui înghițiseră mai multe morminte, iar coroana se

înălța falnic spre cer. Era un copac singuratic. Ciudat și nelalocul lui. Auri se apropie de copac, pășind cu ușurință printre rădăcinile încâlcite, și își lipi mâna de trunchiul lui întunecat. Trase adânc în piept mireasma caldă a frunzelor sale. Îi dădu târcoale până ce găsi o gaură întunecată printre rădăcini. Fata încuviință, vârî mâna în sac și scoase osul pe care-l găsise cu o zi înainte. Apoi se aplecă și așeză osul în deschizătura de la baza copacului. Zâmbi satisfăcută. Se îndreptă, își scutură genunchii de praf și se întinse. Pe urmă culese boabele de laur de pe jos și le băgă în sac.

După ce încheie cu activitatea din cimitir, intră în pădure. Găsi o ciupercă pe care o mâncă imediat. Dădu peste o frunză și suflă aer cald pe ea. Își înălță privirile către stele. Mai târziu, Auri traversă un pârâu de care nu știuse până atunci și, spre uimirea ei, descoperi o cocioabă micuță printre copaci. Era uimită și încântată în același timp. Părea un cămin plăcut, făcut în întregime din piatră, cu un acoperiș înalt de ardezie. În pridvorul din spatele căsuței, chiar în apropierea ușii se zărea o masă pe care zăcea o farfurie de lemn, acoperită cu o strachină tot de lemn. Alături era un blid de ceramică, acoperit cu o farfurie de ceramică satinată.

Sub strachina de lemn, Auri găsi o bucățică de pâine neagră, proaspătă. Era sănătoasă, și savuroasă, și somnoroasă. Într-un cuvânt, încântătoare... și ispititoare deopotrivă. O îndesă în buzunar. Știa că în celălalt blid era lapte, dar farfuria era cu fața în sus. Nu era pentru ea. O lăsă, prin urmare, zânelor.

După aceea dădu roată grădinii, la adăpostul umbrelor, și se apropie de hambarul păzit de un câine ciudat, zdrențuros. Era de două ori mai voinic decât ea și îi ajungea până la piept. Când se apropie de acesta, câinele ieși din întuneric. Era negru, cu grumazul gros și cicatrici pe bot. Avea o ureche zdrențuită și crestată, un suvenir dintr-o luptă mai veche. Se apropie de ea suspicios, ținându-și capul butucănos între umeri, fără s-o scape din ochi.

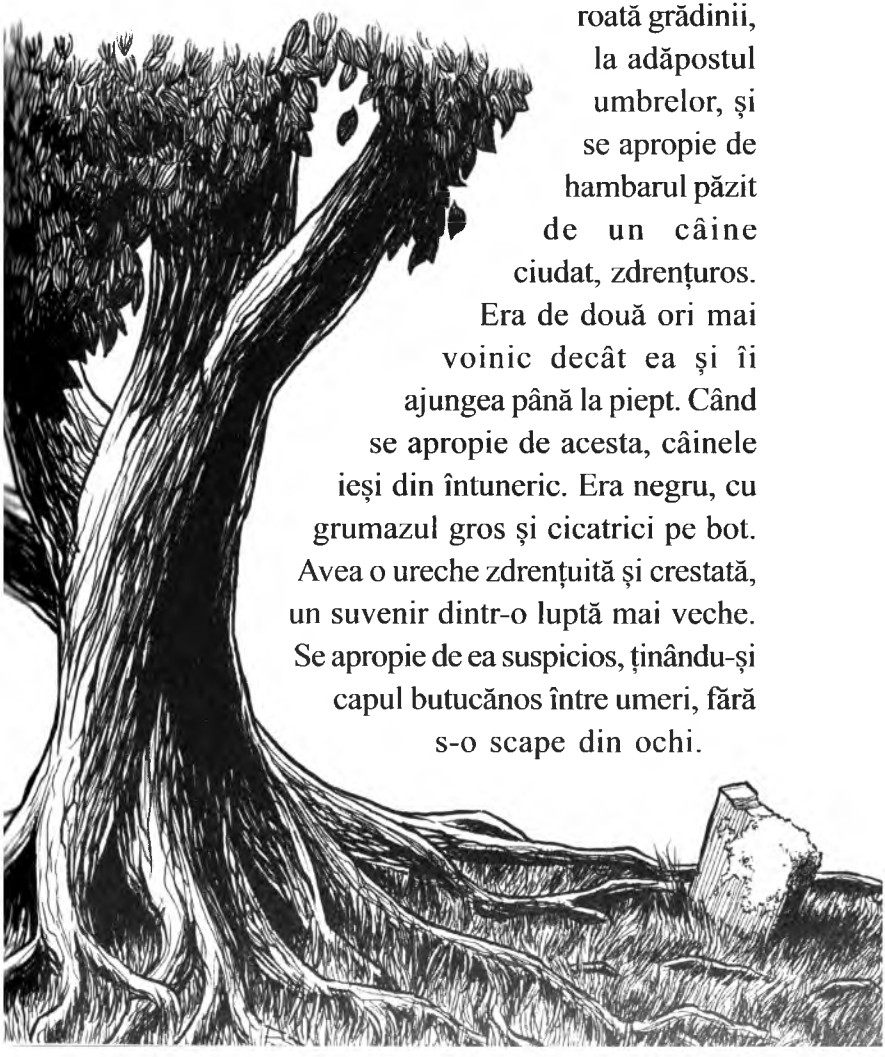

Auri rânji și întinse mâna. Câinele o adulmecă și o linse pe degete, după care căscă din greu și se tolăni pentru un pui de somn.

Era un hambar cât toate zilele, construit din piatră și lemn vopsit deasupra. Avea ușile închise și zăvorâte cu un lacăt mare de fier. Dar puțin mai sus, șura întâmpina întunericul cu porțile deschise. Auri se cățără pe piatra năpădită de iederă, iute ca o veveriță. De la jumătate în sus încetini suișul, din cauza scândurilor neprimitoare ce-i supărau degetele și picioarele. În hambar domnea somnul și izul de mosc. Cu excepția câtorva raze răzlețe de Lună, era cufundat în beznă. Auri deschise cutiuța lui Foxen, iar lumina lui albastră-verzuie inundă încăperea. În trecere, un cal bătrân își frecă botul de gâtul ei. Auri zâmbi și își luă răgazul să-i țesale coama și coada. O capră gestantă o întâmpină cu un behăit. Auri îi puse niște boabe de grâu în troacă. Mai era acolo și o pisică, dar se ignorară reciproc.

Auri zăbovi o vreme în hambar, trecând totul în revistă. Piatra de moară, râșnița, putina micuță. O piele de urs întinsă la uscat. Totul era îngrijit și făcut cu dragoste. Nimic nu era de prisos, rătăcit sau nepotrivit. Mă rog, *aproape* nimic. Până și în cea mai etanșă corabie mai scapă puțină apă. Un nap căzuse din coș și zăcea abandonat pe podea. Auri îl îndesă în sac.

Tot acolo dădu peste o căldare mare de piatră, destinată fermentatului. Deasupra erau stivuite mai multe bucăți de gheață, puțin mai groase ca o cărămidă și de două ori mai lungi. Înăuntru găsi carne crudă și unt dulce. Într-un vas descoperi un bulgăre de seu, iar pe tava de lângă, o bucată de fagure. Seul era mânios ca o furtună de mere de toamnă, colorată și furioasă. Nu-și dorea decât să plece. Auri îl îndesă adânc în sac. Vai, dar fagurele? Era minunat și întreg. Fermierul iubea albinele și făcea lucrurile așa cum se cuvenea. Fagurele era plin de clopote scufundate și moleșeală de vară. Auri se scotoci în buzunare. Își trecu degetele peste cristal și figurină. Nici piatra nu se potrivea acolo. Vârî o mână în sac și găsi ghindele strânse mai devreme.

Pentru o vreme, părea că nimic din ce adusese nu-și va găsi locul acolo. Dar după ce mai cotrobăi puțin, întrezări soluția. Scoase cu grijă panglica dantelată albă, o împături și o așeză lângă putină. Lucrată cu migală, pe parcursul mai multor zile somnoroase de toamnă, își va fi găsit, fără îndoială, un loc în hambar.

Apoi scoase postavul alb și curat pe care stătuseră mai demult boabele și îl dădu puțin prin unt. Rupse o bucată de fagure lipicios, cam de mărimea mâinii ei răsfirate, și o înveli cu multă atenție. Ce n-ar fi dat să aibă și puțin unt, deoarece

al ei râncezise de ceva vreme. Pe capacul căldării erau unsprezece bucăți de unt, mustind de trifoi și ciripit de pasăre, dar, în mod curios, degajau și o boare de lut. Chiar și așa, erau cu toate fermecătoare. Auri scotoci prin sac și își verifică buzunarele de două ori, însă de pomană.

Închise căldarea cu putere, pe urmă urcă pe scara ce ducea la ferestrele deschise. Îl puse pe Foxen la locul lui și coborî încet de-a lungul peretelui hambarului, cu sacul bine legat la spate. Își dădu părul stufos din ochi, se apropie de câine și îl sărută pe creștet. Înconjură hambarul și făcu vreo zece pași, când brusc simți că era urmărită. Rămase nemișcată. În adierea blândă a nopții, părul ei se înfoi asemenea unui nor de fum. Fără să miște un deget măcar, își întoarse încet privirile și o zări. În întunecimea ferestrei de la al doilea etaj, deslușì un chip palid, chiar mai mărunt decât al ei. Fetița o urmărea cu ochii mari și mâna la gură.

Ce văzuse, oare? Lumina verzuie a lui Foxen, care se strecurase prin crăpăturile hambarului? Silueta măruntă a lui Auri, tăinuită de părul ei ca puful de păpădie, mergând desculță în lumina Lunii? Perdeaua de plete îi ascunse surâsul. Și chiar în acea clipă făcu o tumbă, cum nu mai făcuse de secole. Părul îi flutură în vânt precum coada unei comete. Dădu cu privirea roată și zări un arbore cu o scorbură întunecată. Țopăi până la

el și se aplecă să arunce o privire înăuntru. Apoi, cu spatele la căsuță, deschise cutiuța lui Foxen și auzi un scâncet de spaimă în tăcerea nopții. Scorbura era făcută anume parcă să scotocești prin ea. Asta dacă ar fi ros-o curiozitatea. Dacă ar fi avut destul curaj să-și vâre mâna până la umăr.

Auri scoase cristalul din buzunar și îl sărută pe norocosul și viteazul explorator. Era perfect. Locul în sine era perfect. Ce-i drept, nu era în Dedesubt, dar chiar și așa, adevărul nu putea fi ignorat. Înveli cristalul într-o frunză și îl așeză pe fundul scorburii. Pe urmă alergă printre copaci, dansând, țopăind și chicotind ca o zăludă.

Se întoarse la cimitir și se cocoță pe o lespede înaltă și plată. Cu spatele drept și zâmbetul pe buze, Auri își încropi o cină frugală: pâine neagră cu puțină miere. Se delectă apoi cu semințe de pin, numai una și una. Inima-i râdea de veselie, iar zâmbetul ei luminos făcea până și Luna să pălească. Se linse chiar şi pe degete, de parcă ar fi fost cine știe ce fetișcană cu apucături necuviincioase.

Pustiu lăuntric

În a treia zi, Auri plânse.

Furia întunericului

Când Auri se deșteptă în a patra zi, în aer plutea vizul schimbării. Îl adulmecase înainte să-și întindă mădularele, să mijească ochii în bezna atotprezentă. Foxen era înspăimântat și rigid ca o stâncă. Ziua purta deja pecetea subțierii. Pecetea focului. Auri nu-i purta pică lui Foxen. Îl înțelegea prea bine. Unele zile erau apăsătoare precum piatra de moară. Altele erau capricioase ca pisicile și-ți alunecau printre degete când aveai mai mare nevoie de mângâiere, apoi se întorceau mai târziu când nu mai aveai nevoie de ele, și te înghesuiau, și te sufocau.

Nu, nu-l învinovățea pe Foxen. Însă vreo treizeci de secunde își dori să fi fost o altfel de zi, deși nu era în regulă să-și pună nădejdea în lume. Știa că era dăunător.

Chiar și așa, zilele arzătoare lăsau scântei și erau mult prea fărâmicioase, necorespunzătoare

făcutului. Trebuia doar să stai locului şi să ai grijă să nu-ţi fugă pământul de sub picioare.

Dar mai avea trei zile, şi încă atâtea de făcut. Cu mişcări graţioase, Auri pipăi prin întuneric şi ridică încet castronul lui Foxen. Prietenul ei ardea, însă cu spaimă înăbuşită şi nu se lăsa deloc îmbunat. Era foarte posac, de-a dreptul agresiv. Îl sărută şi-l puse la loc, apoi coborî din pat, sub pătura tenebroasă a beznei depline. Preferă să-şi ţină ochii închişi, pentru că oricum n-ar fi văzut nimic, şi bâjbâi după lădiţa de cedru. Dinăuntru luă o lumânare şi câteva chibrituri, ţinând în continuare ochii închişi.

Încercă să aprindă chibritul de podea, dar acesta scoase câteva scântei şi se rupse. Un început nefast al unei zile nefaste. Al doilea chibrit generă o scânteie timidă şi se stinse. Al treilea pocni. Al patrulea se aprinse şi se stinse la loc. Al cincilea îşi pierdu căciulita pe podea. Altele nu mai avea.

Preţ de câteva clipe, Auri rămase locului. Avusese parte de asemenea momente şi în trecut. Nu recent, dar păstra câteva amintiri. Clipe petrecute în întuneric, goală pe dinăuntru ca o coajă de ou. Secată şi cu inima grea, înfruntând furia întunericului. Atunci îl auzise cântând pentru prima oară. Înainte să-i dea un nume nou, minunat şi perfect. O rază de soare care n-o părăsise niciodată. O bucată de pâine. O floare în inima ei.

Însufleţită de aceste amintiri, se ridică în picioare. Ştia drumul spre noptieră. Apa din lighean era proaspătă. Urma să se spele pe faţă, pe mâini... dar n-avea săpun. Îl folosise pe tot. Iar celelalte săpunuri erau la locul lor, în Brutărie.

Se aşeză pe podea, lângă pat, şi închise ochii. Aproape că rămase acolo, abandonată, cu părul ciufulit şi singură ca un nasture. Dar el venea. Avea să sosească în curând, încântător şi curajos, şi zdruncinat, şi binevoitor. Ticsit cu lucruri, cu degetele lui abile, şi neştiutor într-ale lumii. Nu era obişnuit cu mersul lucrurilor, dar chiar şi aşa...

Trei zile. Urma să sosească în trei zile. Şi cu toată truda depusă şi peregrinările ei, nu-i găsise încă un cadou potrivit. Cu toată înţelepciunea ei într-ale dedesubturilor, nu adulmecase nici adierea unei idei potrivite. Niciun dar mai acătării şi nimic să împartă cu el. Aşa ceva nu se putea. Aşa că Auri îşi veni în fire şi se ridică încet de la podea. Erau trei căi de ieşire din Manta. Coridorul era întunecat. Arcada era întunecată. Uşa era întunecată, închisă, pustie şi degeaba.

Aşa că, fără să fie călăuzită de prieteni sau lumină, fata păşi cu grijă pe coridor, luând calea Arborelui.

Trecu prin Lumânările Înalte, ţinând mereu o mână pe perete ca să nu se rătăcească. Ocoli puţin,

pentru că nu era indicat să străbați Cavourile fără lumină. Se opri în mijlocul Bătăturii și făcu cale întoarsă, de teamă să nu dea în Cei Doisprezece Întunecați. Aerul de-acolo era întunecat, nemișcat și răcoros, la fel ca apa din iaz. Nu suporta acest gând. Nu-i mai rămăsese decât Scorovul umed și mucegăit. Și de parcă n-ar fi fost de-ajuns, singurul drum prin Scobitură era nespus de îngust și năpădit cu pânze de păianjen, care i se agățau în păr și o necăjeau teribil.

În cele din urmă, ajunse cu bine la Arbore. Fu întâmpinată de clipocitul discret al apei din fântâna rece și de-abia atunci înțelese cât de înfometată era. Găsi pe-un raft ultimele chibrituri care-i rămăseseră și aprinse lampa cu spirt. Strălucirea subită îi străpunse dureros ochii și chiar după ce se obișnui cu lumina, dansul gălbui al flăcării făcea ca totul în jur să pară ciudat și nelalocul său. Vârî ultimele cinci chibrituri în buzunar și bău niște apă rece din fântână. În lumina stranie și tremurătoare, rafturile păreau chiar mai goale ca de-obicei. Se spălă cu apă rece pe față, mâini și picioare. Se așeză pe podea și dădu gata întreg napul, cu înghițituri mărunte,

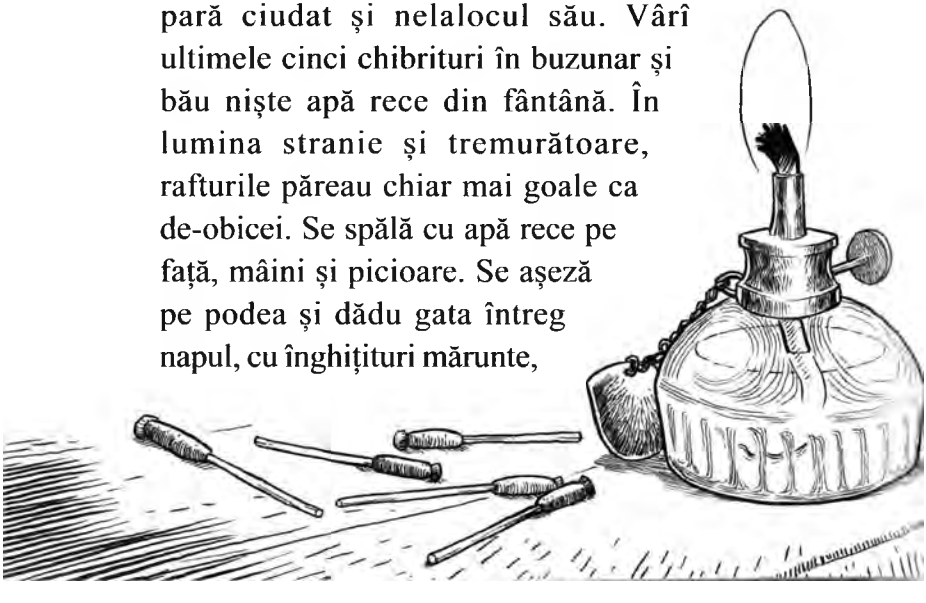

după care mâncă ultima ei smochină, păstrând un aer solemn. În aer plutea un iz de nucșoară.

Acoperită de o pânză de păianjen diafană și lipicioasă, Auri se îndreptă în lumina pâlpâitoare a lămpii spre Brutărie. Dar în acea zi, aceasta nu era veselă, ci îndoită de șale și mohorâtă, ca un cuptor abandonat. Trecu de țevile prietenoase și coti de câteva ori până ajunse în micuța ei firidă de cărămidă, numai bună pentru păstratul săpunurilor. Răcoroasă, dar uscată. Și...

Nu mai era săpun. Săpunul ei dispăruse. Nu se putea. Lumina tremurătoare a lămpii îi juca feste. Stranie și gălbuie, împrăștia umbre în toate direcțiile. Dădea un alt aspect Dedesubtului. Nu te puteai încrede în ea. Se afla, fără îndoială, în altă firidă, una pustie și fără rost. Se răsuci pe călcâie și se întoarse pe unde venise, până ajunse în Tăciunar. Porni înapoi, ținând socoteala cotiturilor. Stânga și dreapta. Stânga, din nou stânga și apoi dreapta. Nu. Era în Brutărie și se afla în firida ei, doar că firida era pustie. Nici tu sac de pânză. Nici tu săpunuri alese cu iz de vară. Deși lampa împrăștia o lumină roșiatică în jur, Auri simți un fior de gheață în pântec. Cotrobăia cineva prin Dedesubtul ei? Muta cineva lucrurile din loc? Perturba cineva armonia la care trudise atâția ani de zile?

Mâhnită peste măsură, își începu căutările, inspectând cotloanele și luminând porțiunile întunecate. După nici zece pași găsi sacul de pânză sfâșiat în bucăți. Mireasma încântătoare de fructe se împletea cu un iz greu de mosc și urină. Un smoc de blană atârna de o cărămidă ieșită în afară, semn că vreo sălbăticiune trecuse pe-acolo. Auri rămase locului. Părul îi era ciufulit și lipicios. La început privi cărămida cu chipul împietrit, scăldat în lumina gălbuie a lămpii. Apoi buzele i se schimonosiră de furie. Ochii îi licăreau mânioși. O jivină nesuferită îi devorase săpunul perfect. Se întinse și luă smocul de blană în mână, încercând să-și țină furia sub control, ca nu cumva să pocnească și să despice lumea în două. Opt săpunuri. Toată provizia ei de iarnă. O jivină devorase tot săpunul făcut de ea. Îndrăznise să pătrundă acolo, în casa săpunului, și să-l mănânce *pe tot*.

Bătu cu piciorul în podea. Spera ca bestia lacomă să aibă probleme cu stomacul cel puțin o săptămână, să-și verse și măruntaiele din ea și pe urmă să cadă într-o prăpastie, să-și uite numele și să moară în bezna nemiloasă, singură și goală pe dinăuntru.

Aruncă smocul de blană pe podea. Încercă să-și treacă mâna prin păr, dar degetele i se împotmoliră

în încâlcitura lipicioasă. O podidiră lacrimile, însă le alungă numaidecât.

Asudată și fierbând de furie și de-atâta nedreptate, Auri ieși valvârtej din Brutărie, plesnind lespezile cu tălpile ei desculțe.

De data aceasta, o apucă pe scurtătura spre Manta. Se îmbăie întâi în iazul Celor Doisprezece Galbeni, ca să scape de mizerie, și se mai învioră puțin. Nu era o baie în adevăratul sens al cuvântului. Mai degrabă o scufundare. O înmuiere. Și rece pe deasupra. Dar tot mai bine decât nimic. Razele Lunii se strecurau timid printre gratiile din tavan. Dar în acea zi, Luna era binevoitoare și distantă, așa că nu-i dădu importanță.

Când ieși din apă, începu să tremure, de aceea își frecă pielea umedă cu palmele. Nici vorbă să meargă din nou la Brutărie ca să se usuce. Nu în acea zi. Își înălță privirile spre gratiile prin care se strecura Luna și tocmai se pregătea să-și stoarcă pletele, când auzi un zgomot. Ca un clipocit. Ca un scâncet ușor. Zgomotul primejdiei.

Panica puse stăpânire pe ea și sări dintr-o parte în alta, agitată. Uneori mai cobora câte-o vietate să se adape la Cei Doisprezece și cădea în iaz. Nu era lucru ușor s-o găsească. Afurisita de lampă cu spirt

făcea mai multă umbră decât lumină. Iar ecoul venea de pretutindeni, rătăcit printre țevile și iazul Celor Doisprezece Galbeni, așa că nici auzul nu-i era de mare folos.

În cele din urmă puse ochii pe ea. O vietate micuță, ce scâncea și dădea neajutorată din lăbuțe. Puțin trecută de vârsta prunciei, încă nu știa să-și poarte singură de grijă. Auri se prinse de-un suport de fier și se aplecă deasupra apei, cu un picior suspendat în aer pentru echilibru și o mână răsucită deasupra capului. Se întinse asemenea unui dansator. Mâna ei se arcui ușor prin aer, străpunse luciul lacului și scoase la suprafață biata vietate... Dar bestia o *mușcă*! Își înfipse dinții în porțiunea fragedă dintre arătător și degetul mare.

Auri clipi și se trase înapoi, cu micul sconcs în palmă. Nesăbuitul se zbătea din răsputeri, așa că fu nevoită să-și întețească strânsoarea, mai mult decât și-ar fi dorit. Dacă plonja din nou în iaz, ar fi putut să-și piardă răsuflarea și să se înece înainte ca ea să-l prindă. Când își recăpătă echilibrul pe lespede, își duse ambele mâini la piept, ca să nu-i dea micului sconcs șansa să scape. Fără lampă, Auri se bizui pe razele Lunii s-o călăuzească prin Vechea Topitorie. Jivina se zvârcolea în continuare și o mușcă din nou, de data aceasta de degetul mic.

Dar tocmai atunci, Auri ajunse la cea mai apropiată poartă. Ridică mâna și îi făcu vânt bietei creaturi să iasă din Dedesubt și să se întoarcă la viața ei de noapte obișnuită, printre mame, tomberoane și dale.

Se întoarse pe fundul Celor Doisprezece Galbeni și își vârî mâna rănită în apă.

Ustura destul de tare, dar la drept vorbind, se simțea mai rănită în orgoliu. De-un car de ani nu mai fusese cineva atât de răutăcios cu ea.

Numele o apăsa ca un bolovan întunecat pe coșul pieptului, în timp ce ea își trăgea rochia peste cap. Nu-i venea bine în acea zi. În strălucirea galbenă i se părea că toate obiectele râdeau de ea. Părul îi stătea cumplit. Auri se înapoie în Manta, ocolind puțin pentru a nu da ochi cu oglinda din Van. Când ajunse în Port, constată că aproape totul era greșit. Evident. Ce te puteai aștepta de la așa o zi?

Aproape că trânti lampa pe masă, făcând flacăra să dănțuie sălbatic. Apoi se strădui să facă ordine. Locul sticlexului era lângă secretele împăturite ale cărții *in-octavo*? Nicidecum. Urma să stea singur, la marginea celui de-al doilea raft. Rășina voia un loc numai al ei. Borcanul ticsit cu boabe de laur de culoarea amurgului se întoarse pe masa din colț. Mica figurină de piatră se

cocoță sus pe raftul de vinuri, de parcă ar fi fost regina Portului. Singurul obiect care nu-și schimbă poziția fu proaspăt achiziționata bucată de fagure. Mai că-i veni să ia o mușcătură ca să-și însenineze ziua. Poate va avea nevoie într-un final, oricât de egoist ar fi fost din partea ei. Dar nici prin gând nu-i trecea să se atingă de fagure în starea în care se afla.

După ce aranjă lucrurile cât putu de bine, înşfăcă lampa şi intră în Manta. Lădiţa ei din lemn de cedru era uşor dezordonată, şi mai erau şi chibriturile rupte împrăştiate în jur, dar se ocupă de amândouă în câteva secunde. Roata de alamă era la locul ei. La fel şi frunza perfectă, cutia cu pietre, inelul tomnatic şi borcănaşul cenuşiu umplut cu levănţică. Toate erau în ordine. Auri se mai linişti puţin. Apoi puse ochii pe pătură. Pătura ei perfectă, pe care ea însăşi o împletise aşa cum se cuvine. Nefericita se răsucise, iar unul dintre colţurile sale atârna fără ruşine pe podea. Vreme îndelungată, Auri rămase nemişcată. Aproape că o podidi plânsul, însă nu mai avea lacrimi. Se simţea plină de cioburi şi ciulini. Era istovită şi dezamăgită de tot şi de toate. Şi pe deasupra, o mai durea şi mâna.

Dar de plâns, nu mai putea să plângă, aşa că înşfăcă pătura şi o duse la Brizant. Găsi o ţeavă curată de alamă şi suspendă pătura ca o perdea în mijlocul tunelului, lăsând-o în voia adierii veşnice a vântului. Pătura se umflă ca o pânză de corabie şi se încovoie ca o frunză în furtună, dar nimic mai mult.

Nemulţumită, Auri se întinse după pătură, dar în graba ei, o pală de vânt îi stinse lampa. Prin urmare, fu nevoită să recurgă la încă unul dintre preţioasele ei chibrituri ca s-o reaprindă.

Odată ce Brizantul prinse din nou a tremura în galben, Auri trase pătura jos, o întoarse pe cealaltă parte și o întinse la loc. De prisos. Oricum ar fi agățat-o, rezultatul era același.

Prin urmare, urcă galeria Vechii Turnătorii și se opri în fața grătarului care iubea cel mai mult Luna. Razele ei palide se strecurau printre gratiile de metal precum fulgii de nea, ca un mănunchi de sulițe argintii. Auri ținu pătura desfăcută în bătaia Lunii, dar de pomană.

Străbătu toată galeria Drumului Pierdut, până în vârful Vânticelului. De sus de-acolo lăsă pătura să cadă prin hățișul de cabluri, până ce se agăță de un cablu în apropierea solului și rămase acolo, legănându-se în sus și-n jos. Se întoarse cu ea la Manta și o înfășură în jurul înfiorătoarei, exasperantei, încăpățânatei Roți de alamă, ce rânjea răutăcioasă în strălucirea gălbuie a lămpii.

Realmente de prisos.

Nemaigăsind nicio altă cale să îmbuneze pătura, Auri coborî la Ursă, în noul ei salon perfect, și o așternu pe canapea. Pe urmă o împături și o așeză pe scaun. Într-un sfârșit, scoasă din minți, Auri strânse din dinți și așternu pătura de-a

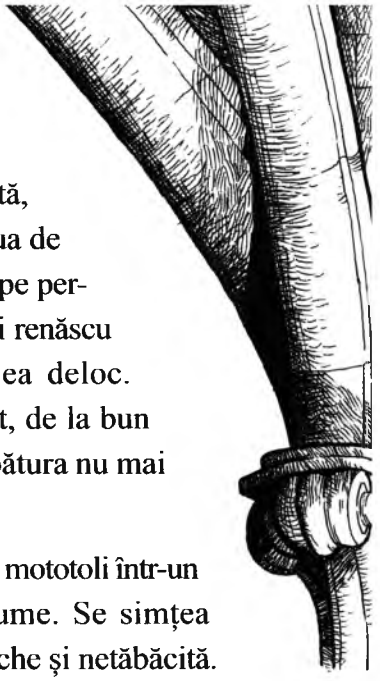

curmezișul covorului roșu și pufos din mijlocul încăperii. O netezi cu ambele mâini, atentă, nu care cumva să atingă podeaua de piatră. Suprapunerea era aproape perfectă. Preț de o clipă, speranța îi renăscu în suflet... Nu. Nu se potrivea deloc. Înțelese atunci. Știuse, de fapt, de la bun început. Oricât s-ar fi străduit, pătura nu mai putea fi salvată.

Supărată foc, Auri o înșfăcă, o mototoli într-un ghem și urcă treptele fără nume. Se simțea expusă și zgâriată ca o piele veche și netăbăcită. Uscată precum hârtia scrisă pe ambele părți. Nici măcar provocarea jucăușă a treptelor de piatră nu reuși să-i alunge mâhnirea.

Se cățără peste dărâmături, trecu prin zidul năruit și intră în Prăvălac. În lumina gălbuie a lămpii, încăperea părea cu totul diferită. Un amestec de teamă omniprezentă și dezamăgire. Până și măsuța de toaletă era diferită. Departe de frivolitatea de altădată, în lumina tremurătoare a lămpii atmosfera era sinistră, poate din cauza îndoiturii ce-o împiedica să-și găsească adevărata formă. Auri deslușii conturul zdrențăros al descumpănirii. Dar așa ciufulită, lipicioasă, nespălată și goală pe dinăuntru cum era, nu putea s-o ajute nicicum.

N-avea niciun chef să se îngrijească de măsuța nerecunoscătoare.

În schimb, îngenunche dinaintea dulapului și așeză lampa alături. Piatra era rece. Deschise sertarul și iscodi cearșafurile cremoase, frumos împăturite. Închise ochii, trase aer adânc în piept și suspină prelung. Apoi, fără să deschidă ochii, îndesă pătura în sertar, după care puse mâna pe cearșaful de sus. Da. Era echitabil. Până și un orb i-ar fi deslușit frumusețea. Își petrecu degetele pe suprafața lui cremoasă...

Brusc, auzi o sfârâitură discretă și simți miros de păr ars.

Auri tresări și se retrase nebunește înapoi în patru labe, cât mai departe de flacăra mistuitoare. Își inspectă părul și constată spre ușurarea ei că doar câteva șuvițe rebele erau arse. Se întoarse înverșunată la dulap, înhăță pătura și trânti sertarul, mult prea furioasă ca să mai țină cont de politețuri.

Se strecură prin gaura din perete, dar, neatentă, lovi o piatră cu degetele. Nu lăsă lampa să-i scape din mână, însă scoase un vaiet de durere și se strădui să-și păstreze echilibrul. Se lăsă grămadă pe podea și își prinse piciorul în mâini. De-abia atunci înțelese că scăpase pătura: zăcea alături de ea, pe podeaua golașă. Încleștă dinții cu atâta forță, că se temu să nu se spargă.

După un răstimp, își strânse lucrurile și se târî în Port, unde aruncă pătura cu furie pe raftul de vinuri. De-acum înainte, acolo avea să-i fie locul. Deoarece așa era mersul lucrurilor.

Auri zăcu vreme îndelungată în scaunul ei de meditație, țintind Roata de alamă cu o privire fioroasă. În lumina galbenă, strălucea în nuanțe calde și mieroase. Asta n-o împiedica pe fată să-i trimită săgeți înveninate. De parcă ea ar fi fost de vină. De parcă ea făcuse un ghiveci din toată treaba asta.

După un timp își mai veni în fire și se liniști suficient cât să îmbrățișeze adevărul. Nu te poți împotrivi valurilor, nu poți da piept cu vântul. Și dacă avea de-a face cu o furtună? Atunci, ar fi trebuit să se pregătească de vreme rea și să stea la cutie, nu să înfrunte vijelia pe catarg. În starea în care se afla, era imposibil să nu facă un ghiveci. Se abătuse de la calea dreaptă a lucrurilor. Întâi te îndrepți pe tine, apoi casa, și de-abia la final colțul tău de cer. Iar după...

Ei bine, nu știa ce avea să urmeze. Dar nădăjduia că lumea se va învârti de la sine, ca o roată dințată uriașă, aflată la locul potrivit și unsă cu ulei. Asta spera ea. Fiindcă, la drept vorbind, în unele zile simțea cuțitul la os. Era sătulă de atâta

singurătate, să se îngrijească de una singură de mersul lumii.

Dar avea de ales: înoți sau te scufunzi. Așa că se ridică de pe scaun și se clăti pe față, pe mâini și pe picioare. Desigur, fără săpun. Nu așa se făceau lucrurile și, drept urmare, apa nu avu darul s-o învioreze deloc. Dar ce era să facă? Apropie lampa de buze și suflă peste flăcăruia galbenă. Bezna se așternu în odaie, apoi Auri se așeză în patul ei îngust și golaș.

Zăcu vreme îndelungată în întuneric. Era istovită și încâlcită, înfometată și goală pe dinăuntru. Avea gândul și inima ostenite. Și cu toate astea, nu putea să adoarmă. La început, puse asta pe seama singurătății, sau a frigului care nu-i dădea pace. Ba chiar pe durerea surdă a mâinii, acolo unde fusese mușcată...

Nu. Le merita cu prisosință. Nu era destul s-o țină trează în toiul nopții. Învățase să doarmă și în condiții mai vitrege. Dar asta înainte să-l cunoască pe el. Pe vremea când încă nu primise în dar acel nume dulce și perfect.

Nu. Descoperi sursa neliniștii. Coborî din pat și scoase un chibrit din buzunar. Mica flacără pâlpâi

din prima încercare, iar Auri zâmbi lăptos în strălucirea lui roșiatică și sulfuroasă.

Aprinse lampa cu spirt și merse în Port. Plină de remușcări, luă pătura de pe raftul de vinuri și o așternu cu blândețe pe masă, cerându-și iertare în șoaptă. Și, într-adevăr, îi părea rău. Era mai isteață de-atât. Cruzimea nu ajuta la mersul firesc al lumii.

O împăturі atentă, cu mișcări gingașe. Potrivi colț la colț și formă un pătrat perfect. Apoi îi găsi locul ideal pe un raft de bibliotecă și aduse și o piatră cenușie ca să-i țină de urât. Nopțile urmau să fie mai friguroase și avea să-i ducă dorul, dar era mai fericită acolo. Oare nu merita să fie și ea fericită? Oare nu merita oricine un loc numai al lui? Cu toate astea, nu-și putu înăbuși lacrimile când așternu pătura pe raft.

Auri reveni în Manta și se așeză în pat, dar se întoarse numaidecât în Port, ca să se asigure că lacrimile ei nu încurcaseră complet lucrurile. Răsuflă ușurată. Totul era în ordine. Mângâie pătura încurajator. Era la locul ei potrivit. Era fericită.

Revenită în Manta, se plimbă prin odaia pustie, asigurându-se că totul era bine. Scaunul de meditație era în perfectă ordine. La fel și lădița din lemn de cedru, lipită de perete. Castronul lui Foxen și sticluța cu pipetă se odihneau pe tăblia de lemn. Roata de alamă stătea în firida ei, nepăsătoare

la tot ce era în jur. Vatra era goală: curată și ordonată. Pe noptieră o aștepta pocalul de argint. Pe polița căminului stăteau înșirate frunza ei galbenă și perfectă, borcanul cenușiu cu levănțică uscată și prietenoasă și, nu în ultimul rând, inelul ei de aur tomnatic.

Auri le atinse pe rând. Erau întocmai cum trebuiau să fie. Toate bune și frumoase. Și totuși, ceva continua s-o îngrijoreze, acolo, în locul ei cel mai perfect. Auri merse iute la Văgăună, se întoarse cu o mătură și începu să deretice prin Manta. Îi luă un ceas să termine. Nu pentru că era mult praf, ci pentru că mătura încet și cu grijă. Pe deasupra, era și o suprafață mare de măturat. Gândurile o purtau rar spre Manta, fiindcă nu mai trebuia să-i poarte de grijă, însă era, fără îndoială, o încăpere vastă. Era a ei, o iubea și se potrivea acolo ca bobul de mazăre în păstaie. Dar chiar și așa, avea multă podea goală de acoperit.

După ce termină de măturat, Auri duse mătura în Văgăună. La întoarcere, trecu prin Port să arunce un ochi la pătură. Părea mulțumită în culcușul ei, dar puse și sticlexul lângă ea, ca să fie sigură. Singurătatea era înfiorătoare.

Se întoarse în Manta și așeză lampa cu spirt pe masă. Scoase ultimele trei chibrituri din buzunar și le rândui alături.

De cum se așeză pe marginea patului, Auri descoperi sursa problemei. Ea însăși era debusolată. Văzuse o nepotrivire în Prăvălac și nu se îngrijise de ea. Gândul o purtă la măsuța de toaletă cu trei oglinzi și viermele vinovăției se strecură tiptil în inima ei. Din nefericire, era mult prea obosită și îndurerată. Poate de data asta...

Auri se încruntă și scutură furioasă din cap. Uneori era așa o zgâtie de fată! Foarte egoistă. De parcă forma lumii atârna de dispoziția ei. De parcă ea ar fi fost buricul pământului.

Drept urmare, se ridică din pat și porni lent spre Prăvălac. Coborî la Năruință, trecu prin Ursă, apoi prin Zodiarul cel rotund și urcă treptele fără nume. De cum pătrunse în odaie, își întoarse privirea spre măsuța de toaletă, care pâlpâia în nuanțe gălbui. Un bob de speranță îi încolți în inimă.

Lumina reflectată din tripticul de oglinzi crea nenumărate umbre dănțuitoare printre sticlele aranjate pe măsuță. Auri se apropie și o cercetă cu atenție. N-ar fi descoperit niciodată problema fără ajutorul lămpii ei pâlpâitoare. Făcu un pas la stânga, pe urmă la dreapta, să privească din mai multe unghiuri. Își înclină capul într-o parte. Se lăsă în genunchi, astfel încât suprafața măsuței să fie în dreptul ochilor ei. Subit, pe buze îi răsări un zâmbet.

Auri se așeză pe marginea scaunului, având grijă să-și îndrepte spatele. Știind în ce stare era, se feri să privească în oglinzi. O mogâldeață nespălată cu păr încâlcit și ochi roșii. Mult prea subțire. Mult prea albicioasă la chip. Nici pe departe o doamnă. Deschise sertarele și se holbă în ele pentru o vreme, lăsând lumina gălbuie să pătrundă înăuntru, cu tot cu umbrele ei misterioase.

După câteva minute, se decise în sinea ei. Scoase o pereche de mănuși din dreapta și le așeză dinaintea oglinzii, lângă recipientul cu ruj. Apoi trase complet sertarul din dreapta și-i schimbă locul cu cel din stânga. Se jucă așa cu sertarele pentru o vreme, profund concentrată la ce făcea.

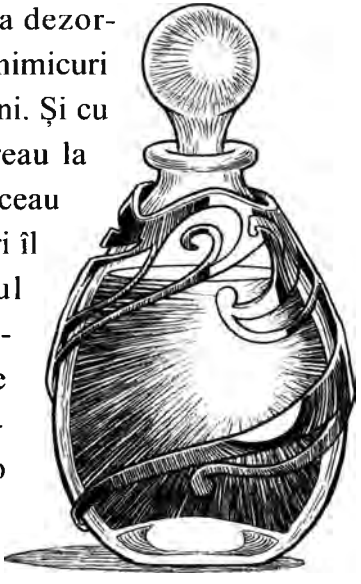

Pe măsuță domnea dezordinea, sticle și alte nimicuri împrăștiate pretutindeni. Și cu toate astea, toate păreau la locul lor. Excepție făceau pieptănul, pe care Auri îl așezase în sertarul stâng, alături de batiste, și o broșă mică de aur înfățișând niște păsări în zbor, pe care o ascunse sub un evantai împăturit.

Singurul obiect ce nu-şi găsea nicicum locul era sticla albastră cu dop argintiu spiralat. Aceasta stătea culcată pe măsuţă, aidoma suratelor sale. Auri o puse drept, dar ceva scârţâia. Încercă s-o vâre într-un sertar, însă nu se potrivea acolo. O ridică în aer şi trase cu urechea la clinchetul lichidului dinăuntru. Aruncă o privire nesigură în jur. Deschise din nou sertarele şi le închise la loc. Nu-i găsea locul. Scutură sticla într-o doară şi o lovi uşor cu unghia. Sticla era fragilă ca oul neclocit, şi foarte prăfuită. O lustrui temeinic, în speranţa că urma să-i arate mai multă bunăvoinţă. Curăţată, sticla strălucea precum inima unui zeu al ghețurilor din vechime. O întoarse pe toate părţile şi zări scrisul micuţ gravat pe fund: *Pentru iubirea vieţii mele, Esther.*

Auri îşi duse repede mâna la gură, dar nu reuşi să-şi înăbuşe chicotitul. Cu gesturi măsurate şi ochi neîncrezători, deşurubă dopul şi adulmecă. Şi brusc, izbucni în hohote de râs. Zguduită de-atâta râs, abia reuşi să pună dopul la loc. Când vârî sticluţa în buzunar un minut mai târziu, încă nu se oprise din chicotit.

Coborî treptele fără nume cu zâmbetul pe buze şi puse sticluţa în Port. Îşi găsi tihna în bibliotecă, unde urma să ţină de urât sticlexului şi păturii.

Auri continuă să zâmbească până se întinse în patul ei perfect. Şi da, era frig şi pustiu, dar n-avea ce să facă. Ştia mai bine ca oricine că merita să faci lucrurile cum trebuia.

Tăciuni și cenușă

În zorii celei de-a cincea zile, Foxen își mai venise în fire. Asta o însenină numaidecât, fiindcă avea multă treabă.

Întinsă pe pat, în bezna atotcuprinzătoare, se întrebă ce surprize avea să-i rezerve acea zi. Unele zile erau mândre ca soarele, anunțându-și sosirea în cor de trompete. Altele erau galante ca o invitație așternută pe o tavă aurie. Mai erau și zilele sfioase, care nu se prezentau de cu zori, ci așteptau să fie descoperite de o fetiță iscoditoare.

Era una dintre acele zile. O zi prea timidă ca să-i bată la ușă. Să fi fost o zi destinată chematului, trimisului, făcutului sau îndreptatului? Greu de zis. De cum se dezmetici și Foxen puțin, Auri merse la Rezervor și turnă apă curată în lighean. Se întoarse la Manta și se clăti pe față, pe mâini și pe picioare.

În continuare nu avea săpun. Înainte de toate, avea să pună capăt acestei situații. Nu era atât de îngâmfată încât să se opună mersului lumii. Dar se putea folosi de pârghiile pe care lumea i le oferea. Măcar pentru săpun. Îi era permis. Era dreptul ei.

Întâi aprinse lampa cu spirt. Înmuiată de azuriul lui Foxen, văpaia ei gălbuie conferea un aspect plăcut încăperii, fără să mai împrăştie umbre turbate pe pereți.

Auri deschise coşul de fum şi aprinse grijulie focul cu ajutorul încâlciturii de lemne pe care-o găsise nu de mult. Frumos şi uscat. Frasin, ulm şi sprintenul păducel. Flăcările prinseră viață. Fata zăbovi cu privirile asupra lor, apoi plecă. Aveau să ardă o vreme. După cum spunea şi Magistrul Mandrag: în proporție de nouăzeci la sută, chimia înseamnă aşteptare.

Dar avea cum să-şi umple timpul. Întâi se duse la Arbore, de unde luă micul ceaun de cupru şi cana crăpată de ceramică. Îndesă sacul de postav în buzunar. Ochii îi căzură pe bucata de unt ce se odihnea în fântână, dar scutură din cap încruntată. N-avea timp să se ocupe de râncezeala lui. În schimb, scoase bulgărele alb şi masiv de seu, îl mirosi curioasă şi rânji. Strânse apoi micuțul trepied de fier. Mai luă cu ea sacul de sare. Când să plece, puse ochii pe vasul argintiu cu semințe

de nucșoară. Tare ciudate și prețioase mai erau. Purtau și în acel moment izul meleagurilor îndepărtate. Prinse cu degetele o sămânță și îi pipăi învelișul fin. O duse spre gură și inspiră adânc. Mosc și ciulini. Mirosul perdelei de lupanar, profund, roșu și plin de mister.

Nesigură, Auri închise ochii și înclină capul, pe urmă atinse timid ciudata sămânță brună cu vârful limbii. Încremeni, ca un munte de cremene. Apoi, cu ochii închiși, plimbă porțiunea catifelată de-a lungul buzelor. Un gest fin și cugetat. Deosebit de un sărut. După o clipă îndelungată, pe față îi înflori un zâmbet satisfăcut. Făcu ochii mari cât cepele. Da. Da. De asta avea nevoie.

Vasul de argint decorat cu frunze era destul de greu, însă Auri era dispusă să facă un drum în

plus şi-l cără până la Manta ţinându-l cu ambele mâini. Pe urmă intră în Casa Întunecată şi luă mojarul gros de piatră din cotlonul întunecat unde-şi făcea veacul. Merse la Clingi şi se întoarse cu două sticle. La Gropi dădu roată podelei până găsi nişte ace de pin uscate. Le aduse şi pe acestea în Manta şi le aşeză pe fundul ceştii crăpate.

Flăcările se preschimbaseră în cenuşă. Auri luă un pumn de pulbere încinsă şi îl aruncă în cana crăpată, apoi merse să se clătească pe mâini. Se clăti şi pe faţă, şi pe picioare. Mai făcu o dată focul, luă ceaunul, îl umplu cu seu şi-l aşeză pe foc, la topit. Adăugă şi un praf de sare. Zâmbi satisfăcută.

Coborî din nou la Arbore şi se întoarse cu un săculeţ de ghinde şi o tigaie mare şi plată. După ce decoji ghindele, le puse la prăjit, jucându-se puţin cu tigaia. Presără sare deasupra lor şi le savură una câte una. Unele erau amare. Altele dulci. Existau şi unele care n-aveau niciun gust. Aşa mergeau lucrurile. După ce termină de mâncat, aruncă un ochi în ceaun şi descoperi că seul nu se topise în întregime. Prin urmare, începu să spargă seminţele de nucşoară, iar când termină, le măcină în străvechiul mojar de piatră. Turnă pudra fină în borcan şi repetă operaţiunea. Spart, măcinat. Spart şi măcinat.

Mojarul era mai aspru din fire, cu apucături de ciomăgar, dar după două zile fără săpun, Auri îl găsi pe gustul ei.

Când termină cu măcinatul, luă ceaunul cu seu topit de pe foc şi amestecă. Cernu zgrunţurii cu sârguinţă, lăsând în urmă doar grăsimea topită, apoi puse ceaunul deoparte la răcit. Urcă în Bătătură să ia apă proaspătă de la conducta de cupru, aşa cum se cuvenea, pe urmă umplu lampa de spirt de la robinetul unei ţevi de oţel, ascunsă prin hăţişurile Văgăunii. Când se întoarse în Manta, flăcările pieriseră în vatră. Strânse cenuşa într-o grămăjoară pe care-o îndesă în cana de ceramică. Se clăti pe mâini, pe faţă şi pe picioare.

Aprinse focul pentru a treia şi ultima oară, după care se duse în Port şi luă postavul alb de pe raft. Pe urmă aduse borcanul cu fructe de laur. Dar descoperi cu amărăciune că borcanul nu se potrivea nicicum printre uneltele ei. Nici pe poliţă nu-i convenea.

Se simţi ofensată pe nedrept. Boabele de laur s-ar fi potrivit de minune. Se gândise la ele de cum mijise ochii şi poftise la săpun. Ar fi mers mână în mână. Plănuise să le amestece...

Nu. Nu-şi găsea locul acolo. Asta era cât se poate de clar. Dar nu se putea discuta cu borcanul încăpăţânat.

O scotea din minţi, însă nu dorea să supună întreaga lume voinţei sale. Numele ei răsuna ca ecoul stins al unei dureri. Era nespălată şi ciufulită. Ar fi fost o idee cât se poate de nefericită. Oftă şi duse borcanul cu fructe albăstrui înapoi pe raftul lui din Port, unde-i convenea lui să stea.

Se aşeză pe caldarâmul neted şi cald al Mantalei, în faţa vetrei, înconjurată de uneltele ei improvizate.

Spre mulţumirea ei, cenuşa din cana de ceramică era moale şi fină. Lemnul de stejar făcea cenuşa prea zgrunţuroasă. Mesteacănul era amar. Dar ea avea amestecul perfect. O amestecătură fără mesteceni şi ură. Frasinul era mândru, dar nu lipsit de cuviinţă. Ulmul era elegant, însă nu abunda în petale, ceea ce n-o deranja, la o adică. În privinţa păducelului... ei bine, Auri se trezi roşind. Haidem să spunem că indiferent câte petale avea, era totuşi o domnişoară sănătoasă şi în floarea vârstei, şi până şi buna-cuviinţă avea limitele ei.

Scoase sticluța îndrăgostiților. Tare sfioși... atâtea momente furate, și parfumul florii selas. Minunat. Hoția se potrivea în acel moment.

Nucșoara era exotică și străină de meleagul ei. În ea plutea încă spuma mării. Un câștig minunat. Crucial. Cifru, dar și mister. Dar n-o stingherea câtuși de puțin. Știa că unele secrete trebuiau păstrate.

Aruncă o privire în ceaunul pus la răcit, unde grăsimea începea să se-nchege. Lipită de marginea ceaunului, aceasta aducea cu secera Lunii. Auri rânji. Firește. O găsise sub clar de Lună. Avea deci să crească asemenea Lunii, până se va împlini. Dar la o privire mai atentă, zâmbetul îi pieri de pe chip. Seul era curat și bine închegat, dar își pierduse merele: arăta doar ros de vreme și de ură. O furtună mânioasă. Așa ceva nu se cădea. N-ar fi rezistat cu atâta furie alături, zi de zi. Și fără boabe de laur care s-o îmbuneze... N-avea de ales: trebuia să stoarcă furia din el. Altfel, praful s-ar fi ales de săpunul ei, ba mai rău încă...

Auri reveni în Port și cuprinse totul cu privirea. Soluția era evidentă. Ridică fagurele și luă o îmbucătură. Închise ochii și se lăsă pătrunsă de dulceața mierii. Se linse apoi pe buze și nu-și putu înăbuși un chicot când roiul de albine care zumzăia în stomacul ei mai c-o făcu să amețească. După ce-l stoarse de toată

dulceața, Auri scuipă ceara de albine în palmă, pe urmă o frământă până obținu un cocoloș rotund și mătăsos.

Luă ceaunul cu seu și merse în Umbriel. Luna scălda încăperea în raze materne, ce coborau cu dragoste printre gratii. Lumina ei blândă cădea oblic pe lespezile Dedesubtului.

Auri se ghemui la marginea cercului argintiu de lumină și așeză ceaunul în mijloc. Grăsimea forma un cerc subțire și alb în jurul pereților ceaunului. Fata încuviință. Trei cercuri. Cum se cuvenea, dacă aveai întrebări. Cel mai bine era să fii elegant și politicos. Era cât se poate de egoist să-ți impui voința asupra lumii. Auri legă cocoloșul de ceară cu o sfoară și îl înmuie în grăsimea caldă. Răsuflă ușurată când văzu că după câteva clipe totul mergea de minune. Simți cum furia se coagulează în jurul cocoloșului de ceară, trăgând spre ea ca ursul la stupi. Pe când razele Lunii își luară adio de la ceaun, până și ultimul strop de furie părăsise grăsimea. Straşnică treabă.

Auri duse ceaunul la Arbore și îl cufundă în apa curgătoare a căldării. Grăsimea se răci cât ai zice peşte, formând un disc alb și gros de două degete. Scoase cu îndemânare discul de grăsime din ceaun și vărsă apa aurie în căldare, deslușind în curgerea ei o dâră de somnolență și toate

merele din seu. Mare păcat. Dar ce să-i faci? Era în firea lucrurilor.

Între timp, cocoloșul devenise agitat. Cum toată furia fusese absorbită în ceară, Auri descoperi că era mult mai teribilă decât crezuse inițial. Tunete și trăsnete, și moarte înainte de vreme. Furia mamei care-și pierde puii.

Din fericire, cocoloșul era prins deja cu sfoară. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să pună mâna pe el. În deplină tăcere, Auri îndesă cu grijă cocoloșul într-un borcan voluminos, pe care ulterior îl închise etanș, iar borcanul luă calea Mărginișului. Cu atâta grijă îl purtă. Cu atâta atenție îl depuse pe

înaltul raftului de piatră. În spatele sticlei. Acolo era în siguranță deplină.

În Manta, focul – cel de-al treilea și ultimul – se preschimbase în cenușă. O strânse și umplu ochi cana de ceramică. Se clăti pe mâinile acoperite de funingine. Apoi pe față și picioare.

Totul era pregătit. Auri rânji și se așeză pe podeaua caldă, în mijlocul ustensilelor. Deși nu renunțase la masca solemnității, inima-i sălta de bucurie cu gândul la noul ei săpun. Agăță ceaunul pe trepiedul de fier, iar dedesubt așeză lampa de spirt, pentru ca flacăra ei fierbinte să încălzească fundul de cupru.

Înainte de toate, discul ei minunat de grăsime albă și curată. Bine închegat și ascuțit, și mirific ca Luna.

Drăcușorul neastâmpărat ce sălășluia în ea îi dădea ghes să spargă discul în bucăți, ca să se topească mai repede. Să se bucure de săpun mai repede, să se poată spăla și ea cum se cuvenea după atâta amar de vreme. Să se pună pe picioare.

Mai bine nu. Așeză cu grijă grăsimea în ceaun, atentă să n-o ofenseze. O lăsă în cercul ei pur și perfect. Răbdare și decență. Asta dicta buna-cuviință. Urmă cenușa. Puse cana de ceramică pe borcanul îndesat și turnă apă

proaspătă deasupra. Apa trecu prin cenușă și se strecură tiptil prin crăpătura din fundul căniii. Roșul fumuriu al sângelui, al țărânei, al mierii.

Când se scurse și ultima picătură, Auri înălță borcanul umplut cu Zeama Tăciunilor și văzu că se întrecuse pe sine în prepararea licorii. Avea culoarea apusului roșiatic. Falnică și elegantă. Dar undeva pe fundul borcanului, licoarea trăda urme de voluptate. Păstra toate aspectele pozitive ale lemnului, precum și minciunile lui tăioase. Într-un fel, era suficient. Grăsimea și Zeama Tăciunilor urmau să țină loc de săpun. Dar nu mai avea mere. Își pierduse toată dulceața și bunătatea. Dur și rece, precum creta. Ca și cum te-ai îmbăia cu o cărămidă nepăsătoare.

Se gândi că pe undeva amestecul era de ajuns. Dar cât de groaznic ar fi să trăiești înconjurat de goliciunea ascuțită și dură a lucrurilor suficiente? Cuibărită pe podeaua netedă și caldă a Mantalei, Auri se înfioră la închipuirea acestei lumi mohorâte. Lipsită de perfecțiune. Lipsită de frumusețe și adevăr. Mai bine nu. Era prea înțeleaptă să ducă un astfel de trai. Privi în jur și se minună văzând atâta splendoare. Avea o frunză iubitoare și perfectă, precum și levănțica ei minunată. Purta rochia ei favorită. O chema Auri și numele său strălucea ca aurul înlăuntrul ei.

Scoase dopul argintiu din sticluța azurie și turnă parfumul peste pudra fină de nucșoară. Mireasma florilor umplu încăperea cu dulceața ei discretă, împletindu-se în chip fericit cu izul înțepător de nucșoară.

Auri zâmbi și amestecă vârtos cu un vătrai de lemn, apoi turnă licoarea densă, moale și păstoasă în sacul de pânză așezat din timp deasupra borcanului îndesat. Înfășură două bețe la capetele sacului, pe urmă, cu ajutorul storcătorului improvizat, strânse pânza cu putere, până ce dinăuntru începu să curgă pe fundul borcanului un lichid întunecat și uleios. Acesta picura încet. De-un deget. De două degete. Trei. Răsuci bețele cu atenție sporită și înteți strânsoarea. Lichidul se strânse și, sub presiunea bețelor, picură iar. Se adună la un loc și picură iar.

Cu toate că nu-i stătea în fire, Auri şi-ar fi dorit în acel moment să aibă o presă adevărată. Făcea atâta risipă. Trase din răsputeri de beţe, schimbând priza şi răsucind încă o jumătate în sensul acelor de ceasornic. Strânse din dinţi şi pumnii ei se făcură albi precum varul. Încă o picurare. Încă trei. Zece. Îi tremurau braţele, iar privirile îi cătară fără voia ei spre uşa ce ducea la Mărginiş.

Îşi îndreptă privirile în altă direcţie. O fi având ea draci, dar nici chiar aşa. Dorinţele zadarnice reprezentau doar un capriciu. Cu totul alta era să-ţi doreşti ca lumea să se-nvârtă după bunul tău plac.

Într-un târziu, braţele îi cedară. Auri oftă şi îşi lăsă trupul moale, apoi scoase beţele şi aşeză sacul de pânză pe o tigaie plată. În locul lichidului întunecat şi păstos avea o tescovină de nucşoară, alburie şi sfărâmicioasă.

Ridică borcanul şi inspectă lichidul vâscos şi limpede ca ambra. Era minunat, minunat, minunat. Era ceva nemaivăzut. Mustea de secrete şi spumă de mare. Bogat în mistere. Plin de mosc, de şoapte şi de acid miristic.

Licoarea era atât de splendidă, că şi-ar fi dorit să facă şi mai multă. Cu cât avea, n-ar fi umplut nicio ceaşcă de ceai. Aruncă o privire furişă spre

tigaie, întenționând să stoarcă tescovina cu mâinile, ca să mai scoată câteva picături din ea...

Dar nici nu întinse bine mâna, că i se făcu silă de aluatul vâscos. Preț de o clipă șovăi, privind pieziș la tescovina spălăcită, cenușie și sfărâmicioasă, și simți un nod în gât. Urla prin toți porii. Zile nesfârșite de urlete întunecate și sângerii. Stătuse la pândă în spatele misterelor, dar floarea de selas le furase pe acestea, așa că Auri auzi limpede strigătul înfiorător. Ridică borcanul și cercetă licoarea de culoarea ambrei. Era la fel ca adineauri. Printre misterele licorii înmiresmate nu se ascundea niciun strigăt. Era în continuare perfectă.

Auri scoase un suspin lung și tremurat. Lăsă borcanul din mână, apoi, cu mișcări delicate, puse sacul de pânză și bețele în tigaie, alături de înfiorătoarea tescovină. Le atinse doar cu vârful degetelor, de parcă fuseseră otrăvite. Se ținea cât mai departe de ea. Știa deja consecințele. Cunoștea prea bine roșul. Se săturase de urlete. Ușor asudată, ridică tigaia cu ambele mâini și se întoarse spre ușă, dar înlemni înainte să facă primul pas spre Portul ei ordonat.

Nu putea s-o țină acolo. Cine știe ce dezordine ar fi creat? Să nu te învecinezi niciodată cu urletul. Pe coridor, atunci. Făcu un pas și iar înlemni, neștiind încotro să se îndrepte. La Brizant, unde

curenții de aer vor purta urletele prin întregul Dedesubt? La Arbore, unde va arde mocnit, precum cărbunele, atât de aproape de oalele, și cratițele, și păstăile ei îndrăgite...

Nu. Așa ceva nu se putea. Folosi, prin urmare, cea de-a treia ieșire din Manta, ușa bătută în fier, și duse sacul de pânză la Mărginiș.

La întoarcere, Auri se clăti pe față, pe mâini și pe picioare.

Făcu un pas spre trepied și ceaun, dar se opri în loc. Reveni la lighean. Se clăti iar pe față, pe mâini și pe picioare. Avea nevoie de săpun ca de aer. Trebuia să ducă munca la bun sfârșit. Era atât de aproape. Dar înainte se duse în Port să verifice starea lucrurilor. Netezi pătura cu ambele mâini. Atinse piatra cenușie și plată. Puse sticlexul la locul lui potrivit. Atinse cartea de piele, apoi o deschise, de teamă ca nu cumva să-i fi tăiat cineva paginile. Dar acestea erau întregi și la locul lor. Privi cu coada ochiului spre raft și văzu că piatra era mișcată. Încercă s-o îndrepte la poziția ei adevărată, însă nu-i deslușea contururile și nu mai cunoștea firea lucrurilor sau dacă era în locul potrivit.

Mai era și mierea. I se făcuse o poftă, dar nu se cădea...

Se frecă la ochi, pe urmă, fără tragere de inimă, își coborî privirile asupra mâinilor. Se întoarse iute în Manta și se clăti pe față, pe mâini și pe picioare. Panica i se strecura tiptil în suflet. Știa cât de repede se puteau strica lucrurile. Făceai ce-ți stătea în putere. Te îngrijeai de lume de dragul ei. Sperai să fie bine... Dar cu toate astea, știa. Totul se putea nărui într-o clipită, fără ca ea să poată opri colapsul. Și, pe deasupra, știa că nu era credincioasă firii sale. Știa că întregul ei era strâmb. Știa că nu era adevărată pe dinăuntru. Știa că mintea ei era sucită. Știa.

Respira tot mai greu. Inima îi bătea tot mai puternic în piept. Lumina strălucea tot mai intens, și în același timp era bombardată de zgomotele lucrurilor pe care nu le putea auzi de obicei. Lumea își ascuțea în chip fatal impulsurile. Urletul tuturor lucrurilor rătăcite de adevăr.

Auri privi speriată în jur, cu sudoare pe frunte. Era încâlcită și încremenită. Chiar și acolo. Vedea urmele. Mantaua era precum o coajă de ou. Chiar și locul ei cel mai perfect. Patul aproape că nu mai era patul ei. Frunza ei perfectă, atât de fragedă. Cutia cu pietre atât de departe. Levănțica neajutorată și tot mai palidă...

Îi tremurau mâinile. Era plină de urlete? Din nou? Nu. Nu, nu. Nu ea. Nu doar ea. Era totul împrejur. Totul deșirat, subțire și zdrențuros. Abia se mai ținea pe picioare. Lumina avea colți și i se izbea ca un pumnal de dinți. Iar dedesubt era golul întunecat. Pustiul fără nume pe care totul îl sfâșia la colțurile roase ale pereților. Până și Foxen nu-și ajungea. Pietrele erau stranii. Aerul. Porni în căutarea propriului nume, dar nu-l găsi nici măcar pâlpâind. Era goală pe dinăuntru. Totul era. Totul era totul. Totul era cu totul altceva. Totul chiar acolo, în locul ei cel mai perfect. Avea nevoie. Și câtă nevoie... Dar iată! Zări Roata de alamă proptită de perete, complet neschimbată. Era plină de dragoste. Nimic n-o putea urni din loc. Nimic n-o putea rătăci de firea ei. Când toată lumea era un palimpsest, era palindromul perfect. Atât de neprofanat.

Era în cealaltă parte a încăperii. Atât de departe, încât se temea că nu va ajunge la ea. Mai ales în acea clipă, când pietrele se înăspriseră sub tălpile ei. Când era așa goală pe dinăuntru. Dar odată ce se puse în mișcare, totul păru mult mai ușor. Ca mersul la vale. Roata cea mândră și strălucitoare era adevărată. Se proptea cu forță de peretele subțire și ros al lumii, și îl cresta.

O atinse. Suprafața ei era netedă și caldă. Iar Auri, asudată, deznădăjduită și cu răsuflarea tăiată, își lipi fruntea de răcoarea ei. O prinse cu ambele mâini. Marginile ei ascuțite îi mângâiau palma ca un cuțit liniștitor. Se ținu strâns de ea, asemenea naufragiatului care se agață de țărmul stâncos. Dar totul în jur vuia a furtună. Totul se rostogolea. Totul se năruia în alb și durere.

Și astfel, cu brațe tremurânde, Auri se agăță de roată. O răsuci invers acelor de ceasornic pe balustrada îngustă de piatră. Pe calea spărturii. Iar fiecare dinte ciupea câte puțin din piatră. Și de-abia atunci înțelese Auri ce greutate înfiorătoare purta Roata de alamă. Era punctul de sprijin. Pivotul. Punctul de reazem. Se rotea, se înclina, dar pe drept cuvânt, mișcarea era aparentă doar. În realitate, era neclintită. Nemișcată. Adevărul era că întreaga lume se rotea în jurul ei.

O ultimă sforțare și roata rămase cu dintele lipsă orientat în jos. În clipa în care dinții greoi mușcară din piatră, Auri simți Nestrămutatul. Privi în jur, tremurând ca varga, și văzu că totul era în regulă. Patul ei era patul ei. Totul lui tot în Manta era bine. Nimic nu era altceva. Nimic nu era altcumva decât ar fi trebuit să fie.

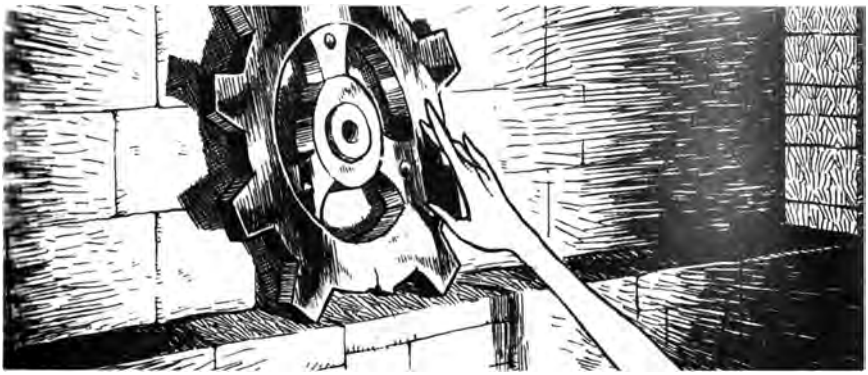

Auri se prăbuşi istovită pe podea. Valul brusc de uşurare îi tăie răsuflarea. Luă roata în braţe şi o duse la piept, râzând. O sărută. Apoi închise ochii şi plânse.

După placul inimii ei

Auri îl puse pe Reazem la locul lui și șterse lacrimile de pe chipul lui dulce de alamă. Se duse la ceaun și descoperi încântată că grăsimea se topise în întregime. Împrăștia un iz de fierbințeală, de cămin, de pământ, de plămâni. Se aplecă și suflă peste flacăra gălbuie. Urmă ligheanul. Se clăti pe față, pe mâini și pe picioare. Se așeză pe piatra caldă, lângă ceaun. Mai puțin. Foarte aproape. Pe față îi înflori un rânjet și, preț de câteva clipe, aproape că nu băgă de seamă cât de ciufulită și murdară era.

Amestecă grăsimea cu un băț subțire. Inspiră adânc. Luă borcanul și turnă cu grijă Zeama Tăciunilor peste aluat. Amestecul se învolbură de îndată în alb cu urme de rozaliu. Rânji extrem de satisfăcută și continuă să amestece. Luă apoi licoarea de culoarea ambrei, cu zumzet nerăbdător și înmiresmată de petale. O turnă în ceaun și toată încăperea fu învăluită de mister și de mosc, și de rod. Amestecă, până când mireasma florilor

de selas cuprinse aerul. Continuă să amestece cu înfrigurare. Încă o dată. Aluatul începea să se închege. Se opri din amestecat şi puse bățul deoparte. Trase aer în piept şi oftă prelung. Se clăti pe față, pe mâini şi pe picioare. Strânse uneltele, două câte două, şi le puse la loc. Se opri în Arbore, în Port şi la Clingi, ducând sticle, lămpi şi tigăi.

Când termină cu ordinea, Auri luă ceaunul de cupru (în acel moment mai rece) şi îl duse în Port. Îl înclină puțin, vârî mâna înăuntru şi scoase cupola fină, curbată şi albicioasă a mult iubitului ei săpun.

Se folosi de marginea subțire a farfuriei pentru a tăia cupola de săpun. Îl felie în diferite forme şi mărimi. Fiecare luată-n parte şi toate după placul inimii ei. Părea deopotrivă necuviincios şi savuros, dar dat fiind că săpunul era al ei, acest timid acces de egoism era de-a dreptul inofensiv. Din când în când îşi mai făcea poftele. Astfel îşi aducea aminte că era cu adevărat liberă. În timp ce tăia, Auri observă că săpunul nu era de un alb imaculat, ci avea o nuanță rozalie. Cremă proaspătă amestecată cu un strop de sânge. Cu gesturi aproape reverențioase, luă o bucată în mână şi o atinse uşor cu vârful limbii.

Perfecțiunea lui o bucură peste măsură. Săpun de sărutat. Catifelat, dar solid. Misterios şi în acelaşi timp dulce. Nu văzuse întreg Temeranul

așa săpun. Puteai să colinzi toate cele patru zări și n-ai fi găsit așa ceva. Auri tremura de nerăbdare. Alergă într-un suflet la ligheanul ei. Se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Izbucni în râs. În râsul ei prelung, melodios și răsunător părea că se îmbinau clopotul, harfa și trilul păsărilor.

Merse la Clingi. Se spălă. Își pieptănă părul. Hohoti și dănțui. Se grăbi să ajungă acasă. Se întinse în pat, singură-singurică, zâmbi și adormi.

Eleganța mișcării

În zorii celei de-a șasea zile, numele ei se deschise precum petalele florilor.

Foxen, care simțise și el schimbarea, aproape că explodă în culori când îl stropi pentru prima oară. Era o zi a devenirii. O zi a făuritului. Râse de veselie chiar înainte de a coborî din pat. Greu venise acea zi, dar nici că-i mai păsa. Săpunul era mai dulce ca toate florile câmpului. Și pe deasupra, lucrurile trebuiau făcute la timpul lor. Acest gând o mai dezmetici puțin din vârtejul veseliei. Urma să sosească în curând. Mâine. Și încă n-avea ce să împartă cu el. Încă nu găsise cadoul perfect. Erau trei căi de ieșire din Manta... Nu încă. Se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Își perie părul până se preschimbă într-un nor auriu. Bău puțină apă și îmbrăcă rochia preferată. Nu zăbovi nicio clipă. Se anunța o zi foarte plină.

Înainte de toate, trebuia să rânduiască săpunul ei nou și perfect. Avea șapte bucăți. Una lângă

lighean, la adăpostul Mantalei. Cea folosită cu o zi în urmă, la Clingi. Cele patru bucăți mai mari la Brutărie, să vindece. Cea mai mică și mai dulce dintre ele ajunse pe fundul lădiței de lemn, ca să nu mai rămână niciodată fără săpun. Se învățase minte, nu încăpea vorbă. Șovăi o clipă cu mâna în lădiță. Oare nu i-ar fi plăcut o bucată de săpun sărutat? Era de cea mai bună calitate. În viața lui nu văzuse așa minunăție...

Mai bine nu... Se îmbujoră înainte să-și ducă gândul până la capăt. Ar fi fost cât se poate de nepotrivit. Pe deasupra, nu asta și-ar fi dorit. Misterele ar fi mers bine, dar purta prea mult stejar în fire. Și salcie. Și cu siguranță nu ar fi îndrăgit florile de selas. Închise capacul mândrei sale lădițe din lemn de cedru, dar când se ridică în picioare, fu orbită de o lumină puternică, iar încăperea se învârti cu ea. Clătinându-se pe picioare, păși încet și se așeză pe pat, înainte s-o cheme podeaua. Simți frica dându-i târcoale. Aruncă priviri speriate prin încăpere. Să fi fost...?

Nu. Explicația era mult mai simplă. Stomacul ei urla a pustiu. Uitase să-și poarte de grijă. Când îi trecu amețeala, se duse țintă la Arbore. Și mai mult dintr-un capriciu straniu, îl luă pe Reazem cu ea. Sărmanul nu văzuse mai nimic din Dedesubt. Și cu toate că era greu, putea să-i facă atâta amar

de bine pentru ajutorul primit. Singurele fructe ale Arborelui erau tigăile în momentul de față.

Sau poate că nu. Luă o oală de tablă şi o umplu cu apă proaspătă. Cu penultimul chibrit pe care îl mai avea aprinse lampa de spirt. Se cocoţă pe tejghea şi se întinse după borcan. Boabele uscate de mazăre se rostogoleau jucăuş în interior, lovind uşor sticla. Deschise dopul de metal, făcu mâna căuş şi turnă câteva boabe în palmă. Nu multe, fiindcă avea o mână mică, dar până la urmă jumătate din câte avea. Le dădu drumul în apa caldă. Şovăi, apoi ridică din umeri şi goli restul borcanului în oală.

Aşeză borcanul gol pe tejghea şi privi în jur. Pâlpâitul roşiatic al lămpii şi strălucirea verde-albăstruie a lui Foxen scoteau în evidenţă goliciunea rafturilor. Auri oftă şi alungă acest gând din minte. Astăzi, supă. Mâine sosea el în vizită. Iar după... Ei bine, se va descurca ea cumva. Era singura cale. Să nu-ţi doreşti lucruri pentru tine. Astfel, puteai să fii mărunt. Şi în siguranţă. Puteai să te strecori neabătut prin lume, fără să deranjezi fiecare coş cu mere ce-ţi ieşea în cale. Şi dacă erai atent, dacă-ţi însuşeai firea lucrurilor, puteai să fii de ajutor. Puteai să repari stricăciunile. Să îndrepţi lucrurile strâmbe. Iar în schimb, nădăjduiai că lumea nu te va lăsa să mori de foame. Era singurul

mod elegant de a te purta. În rest, totul era mândrie şi îngâmfare.

Ar fi putut să împartă fagurele cu el. Era atât de minunat. Mai ales că viaţa lui fusese arareori dulce. Ăsta era adevărul. Medită în continuare la problemă în timp ce mazărea dansa în apa clocotită. Auri îl mângâie agale pe obraznicul ei Foxen, cugetă un răstimp şi hotărî în final că fagurele era soluţia, dacă nu găsea altceva mai bun între timp. Amestecă supa şi adăugă nişte sare. Cât şi-ar fi dorit în acea clipă ca untul să fie comestibil. Puţină grăsime în supă ar fi fost nemaipomenită. S-ar fi potrivit de minune.

După ce termină cu supa, Auri se întoarse în Manta. Cu Reazem în braţe, i-ar fi fost greu să-şi croiască drum prin Cavouri sau Adorne, aşa că preferă să ocolească prin Bătătură. Cu stomacul plin şi un oaspete alături, străbătu în pas de promenadă tunelurile strâmte şi pătrăţoase. Reazem era greu, ce-i drept. În apropiere de Dubian, simţi un crâşnet fin sub talpă şi se opri. Zări în jur nişte frunze împrăştiate. Dar ce căutau acolo? Prin Bătătură nu bătea vântul. Nu curgea nicio apă. Se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de găinaţ. Adulmecă aerul: nici urmă de mosc sau urină.

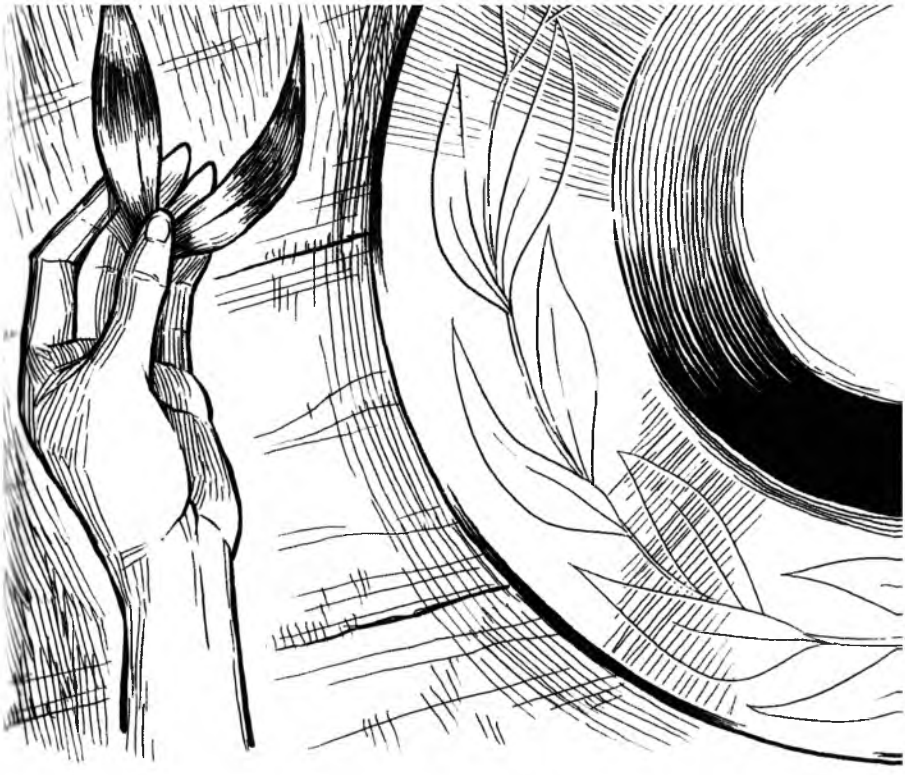

Dar nu simți nimic amenințător. Nimic răsucit, încâlcit sau nepotrivit. Însă ceva tot era. O jumătate de ceva, mai bine zis. Ceva misterios.

Curioasă din fire, Auri îl așează cu delicatețe pe Reazem pe podea și ridică frunza familiară. Cercetă împrejurimile și descoperi o grămăjoară de frunze la umbra unei arcade. Le ridică pe toate și, când auzi foșnetul lor nerăbdător, înțelese numaidecât. Cuprinsă de emoție, se întoarse cu Reazem în Manta. Înainte să plece, îl sărută pe creștet și îl atârnă cum se cuvine de balustrada

îngustă de piatră, cu gaura în jos, firește. Alergă într-un suflet în Port și luă vasul de argint. Se uită la frunza culeasă, apoi la frunzele gravate ce se împleteau pe marginea vasului. Erau de-o seamă.

Auri clătină din cap, neștiind ce prevestiri aduceau frunzele. Dar putea să afle. Înșfăcă vasul de argint și se întoarse degrabă în Bătătură, și de-acolo pe sub arcada unde descoperise grămăjoara de frunze. Sui un munte de bolovani. Ocoli o bârnă căzută la pământ. Nici nu știa dacă mai trecuse vreodată prin această zonă a Bătăturii, dar găsi drumul cu nespusă ușurință. Ici-colo, frunze răzlețe colorau podeaua, asemenea firimiturilor.

În cele din urmă ajunse pe fundul unui puț ce ducea în sus. Un horn străvechi? Un tunel de evacuare? Un puț? Era abrupt și îngust, dar cum Auri era o fetiță vioaie, urcă sprintenă ca o veveriță, nestingherită de vasul de argint. Capătul puțului era astupat cu o scândură de lemn, stând într-o rână. O dădu cu ușurință la o parte și se cățără la suprafață.

Se afla într-o pivniță prăfuită și lăsată în paragină, ticsită cu rafturi. În cotloane tronau mai multe butoaie. Rafturile erau pline cu saci, butoiașe și lădițe. În mirosul pregnant de praf deslușì un iz de stradă, sudoare și iarbă. Se uită prin încăpere

și descoperi o fereastră la înălțime, iar împrăștiate pe podea, înaintea ei, o mână de cioburi.

Era un loc ordonat, cu excepția frunzelor răzlețe, aduse de cine știe ce furtună ancestrală. Descoperi câțiva saci cu mălai și făină de orz. Dar și niște mere de iarnă. Lădițe ticsite cu smochine și curmale.

Auri se plimbă prin pivniță, cu mâinile la spate. Păși cu delicatețe, asemenea unui acrobat pe frânghie. Butoiașe cu melasă. Borcane cu dulceață de căpșune. Câțiva dovlecei ieșiseră dintr-un sac de pânză și se prăvăliseră la podea. Auri le făcu vânt înăuntru și trase vârtos de sfoară. Se aplecă apoi să cerceteze un raft de jos. Pe capacul unui vas mic de ceramică se odihnea o frunză. Cu gesturi delicate, Auri luă frunza, pe urmă vasul și în locul lui puse bolul de argint.

Își îngădui să arunce o ultimă privire melancolică prin încăpere înainte să se întoarcă pe unde venise. Răsuflă ușurată de-abia când ajunse în prietenoasa și întunecata Bătătură. Entuziasmată, îndepărtă praful de pe noua ei comoară. Dacă gravurile nu mințeau, în amforă se găseau măsline.

Erau încântătoare. Vasul cu măsline luă calea Arborelui. O prezență solitară pe raftul pustiu, dar

mai bine un vas solitar decât ecouri pustii, sare și unt rânced. Mult mai bine.

Merse în Port să verifice starea lucrurilor. Sticluța azurie nu se simțea în largul ei. Era cuibărită pe raftul de jos al celei mai îndepărtate etajere, de pe zidul de la răsărit. Auri o atinse cu blândețe, încercând să-i aducă alinare. Își aminti că lui îi plăceau sticlele. Să fi fost un cadou potrivit?

O apucă și o întoarse pe toate părțile. Mai bine nu. Nu sticluța asta mohorâtă. Morocănoasă. Destinată altei persoane. Poate o alta? Ideea îi era pe plac. Nu pe de-a-ntregul. Aproape.

Gândul o purtă spre măsuța de toaletă din Prăvălac. Cu o zi în urmă îi păruse dreaptă și adevărată. Dar ieri nu fusese în apele ei. Nu se ridicase la înălțimea numelui. Poate va găsi o sticlă uitată printre celelalte, una pierdută, care nu-și găsea locul.

Măcar era un punct de plecare. Auri îl luă în brațe pe Reazem, cald și prietenos, și hotărî ca, în drum spre Ursă, să facă un ocol prin Van, Fruntar și Scânteioagă, ca să vadă și prietenul ei minunățiile Dedesubtului.

Făcu un popas în Zodiar, noul ei salon rotund și perfect. Reazem trona ca un rege pe fotoliul de

catifea. Auri se întinse pe canapea să-şi odihnească braţele după atâta trudă dulce.

Dar n-avea prea mult timp de zăbovit. Prin urmare, luă din nou Roata de alamă în braţe şi urcă agale treptele fără nume, să se minuneze şi Reazem de stranietatea şi sfiala prefăcută a locului. Şi pentru că amândoi erau bine-crescuţi, se făcură că nu bagă de seamă uşa timidă de pe palier.

Trecură prin spărtura din zid şi intrară în Prăvălac. Încăperea era întocmai cum o lăsase cu o zi în urmă. Nu era perfectă ca Zodiarul, dar nici strâmbă, răsucită, pierdută sau nepotrivită. Nimic nu bătea la ochi. Cum măsuţa de toaletă fusese îndreptată, Prăvălacul părea gata să cadă în mrejele somnului lung de iarnă.

Totuşi, bătuse drum lung până acolo. Deschise dulapul şi se uită înăuntru. Atinse oliţa. Aruncă o privire şi în cămară, unde salută politicos mătura şi găleata. Apoi se concentră asupra măsuţei. Şi, într-adevăr, găsi câteva sticluţe frumoase. Una îi atrase în mod special atenţia. Era mică şi spălăcită. Sclipitoare precum opalul. Perfectă, şi cu dop isteţ pe deasupra. Nu avu nevoie s-o deschidă. Ştia deja că avea suflu. Un obiect ales.

Îl ridică pe Reazem şi aruncă un ochi prin gaura din centrul perfect al roţii sale, în caz că-i scăpase

ceva înainte. Ceva desfăcut sau încâlcit. O sfoară de care să tragă. Nici gând. Dreaptă sau piezișă, măsuța de toaletă era bine pusă la punct.

O sticlă sclipind cu suflare tainică: iată un cadou splendid. Nu. Că lua sticla de la locul ei sau că smulgea un dinte din care ar fi croit pe urmă o mărgea, tot aia era.

Oftă și plecă. Trecu prin spărtura din zid, apoi coborî treptele fără nume. Ar fi putut să iasă la vânătoare în adâncurile Linei, prin galeriile sale, iar...

Dar n-avu timp să-și ducă gândul la bun sfârșit. O treaptă desprinsă i se răsuci sub tălpi și o azvârli înainte. Cu un țipăt speriat, Auri se împletici pe trepte în jos, iar Reazem îi scăpă din brațe. Se răsuci și se desprinse din strânsoarea ei, din îmbrățișarea părului ei auriu. Deși era greu, pentru o clipă păru că stă locului, pe urmă se învârti și izbi cea de-a șaptea piatră cu atâta putere, că lespedea crăpă sub forța impactului. Urmă un salt prin aer, după aceea căzu și se sfărâmă pe piatra palierului, cu un zgomot asurzitor de clopot spart. De harpă în clipa morții. Bucățile sclipitoare de metal zăceau împrăștiate pe podea.

Auri reuși să-și mențină echilibrul. Nu căzu, dar un fior de gheață îi străpunse inima. Se prăbuși

pe trepte. Era paralizată. În loc de inimă avea un sloi de gheață. Îl simțea rece în mâini. Marginile lui ascuțite îi mângâiau în continuare pielea. Se ridică în picioare și se târî pe scări în jos. Apoi se împletici de câteva ori, când alte trepte nechibzuite încercară să-i aținä calea, asemenea unui bătrân scrântit care îți spune același banc de o mie de ori.

Știa unde greșise. Ar fi trebuit să fie mai delicată în interacțiunea ei cu lumea. Cunoștea mersul lucrurilor. Știa că, dacă nu pășeai cu grijă, ca o pasăre, întreaga lume se putea prăbuși în capul tău. Ca un castel din cărți de joc. Ca o sticlă pe stânci. Ca o încheietură țintuită sub mână de răsuflarea caldă ce miroase a vin și dorință...

Auri se opri la capătul treptelor, țeapănă și tensionată, cu privirile în pământ. În jur atârnau pletele ei aurii. Era cea mai mare dintre greșeli. N-o lăsa inima să ridice privirile din pământ, unde zăceau picioarele ei prăfuite și golașe. Într-un târziu, își înălță ochii și privi încordat. Apoi pe furiș. Pe urmă văzu bucățile de alamă și fu copleșită de durere. Nu. Nu se sfărâmase. Era frântă. Doar frântă. Buzele ei se desfăcură într-un rânjet larg, de parcă ar fi vrut să înghită Luna. Da. Reazem se frânse, dar nu era nimic *rău* în asta. Aripa se frânge în zbor. Valurile se frâng de țărm. Până și omul cade frânt în pat. Firește

că era frânt. Cum altfel ar fi putut cineva atât de straşnic centrat să împărtăşească înţelepciunea lui perfectă cu lumea? Unele lucruri erau prea adevărate pentru a fi spuse.

Reazem zăcea frânt în trei bucăţi. Trei forme ascuţite cu câte trei dinţi fiecare. Nu mai era un pivot ancorat în firea lucrurilor, ci trei a câte trei.

Auri zâmbi şi mai tare. Vai. Vai. Vai. Firește. Degeaba căutase un *singur lucru*. Nici nu era de mirare că nu găsise nimic. Nici nu era de mirare că totul era strâmb. În fapt, căuta *trei* lucruri. El urma să aducă *trei* cu el. Se cuvenea să-i răspundă pe măsură. Trei lucruri perfecte, iată darul potrivit.

Auri privi nedumerită spre trepte. Roata lovise cea de-a şaptea treaptă, crăpând-o bine de tot. Prin urmare, nu şapte.

Se înşelase şi în privinţa acestui lucru. Nu în a şaptea zi avea să sosească, ci *astăzi*! Poate că în altă zi, această descoperire ar fi zdruncinat-o puternic. Ar fi trecut-o toate năduşelile şi s-ar fi simţit teribil de încâlcită. Dar nu şi astăzi. Nu în acel moment, când adevărul era atât de frumos aşternut dinaintea ei, când totul se limpezise brusc. Trei lucruri! Era *uşor* dacă ştiai firea lucrurilor. Auri era atât de copleşită, încât

înțelese destul de târziu unde se afla. Sau mai degrabă conștientiză că treptele știau, într-un sfârșit, unde se aflau. Se *aflaseră* pe sine. Își găsiseră locul. Aveau un nume. Auri se afla în Cele Nouă.

Miezul ascuns al lucrurilor

Auri strânse treimile şi se întoarse în Manta. Păreau mult mai uşoare, dar n-o surprindea câtuşi de puţin. Îşi împărţiseră secretele între ele, iar fata ştia din proprie experienţă cât de greu atârnau secretele de care te ţineai cu dinţii.

În Manta, ea aranjă cu grijă treimile, dar înainte să le proptească pe tustrele de perete, zări forma primului ei cadou. Mai limpede de-atât nici că se putea. Nu era de mirare că podeaua îi prisosea acolo. Nu era de mirare că nu folosise niciodată al doilea raft de pe perete.

Dinţii erau nemaipomeniţi. Atât de adevăraţi. Scăpărau ca dorinţele din basme. Înţelegând mersul lucrurilor, Auri duse prima treime înapoi în Prăvălac. O luă prin Ursă, trecu prin Zodiarul perfect rotund şi bărbătesc, apoi pe Cele Nouă, nepăsătoare că le descoperise numele.

Cu rânjetul pe buze, Auri duse treimea de alamă strălucitoare la sertarul dulapului şi o îndesă cu

grijă înăuntru. Își găsi locul imediat. Se potrivea ca un iubit, sau o cheie.

Auri coborî mâinile și simți atingerea fină și răcoroasă a cearșafului pe vârful degetelor. Îl scoase din sertar și îl sărută. Era liber să plece. Strânse cearșaful la piept și se întoarse într-un suflet la Manta.

A doua treime luă drumul Toacei. Și pentru un răstimp, Auri părăsi Dedesubtul cu sufletul la gură. O spărtură în zid, trepte ascunse, printr-o pivniță și de acolo în magazia celei mai de seamă taverne din oraș. Lăsă treimea și în schimbul ei luă un eider alb și rotofei, plin de nevinovăție și coborâșuri. Era frumos și delicat, plin de șoapte calde și amintiri de drum.

Deloc stingherită de greutatea lui, Auri străbătu în fugă tunelurile, ușoară ca zânele pădurii. Când se întoarse în Manta, așternu salteaua lângă perete, aproape de patul ei. Suficient de aproape să-i audă șoaptele la nevoie. Suficient de aproape să-i asculte cântecul în miez de noapte.

Gândul o făcu să roșească puțin. Luă cearșaful alb și cremos și îl așternu pe noul lui pat, după care îl netezi cu mâinile. Era minunat, ca un sărut pe pielea ei.

Auri intră în Port, zâmbind fericită, și se întoarse cu pătura. Înțelese în acel moment de ce o părăsise. Știuse adevărul lucrurilor cu mult înaintea ei. Pur și simplu, nu mai era pentru ea. Așternu pătura pe pat și văzu că nu se mai temea de podea. Se retrase

puțin s-o admire, așa delicată, și dulce, și ocrotitoare, și frumoasă cum era. Tot din Port adusese și ceașca lui de ceai, și cartea cu coperte de piele, netăiată, necitită și cu totul necunoscută. Și figurina de piatră. Apoi le așeză pe toate pe raftul de lângă patul lui, să aibă și el un colț de frumusețe.

Și iată, darul perfect pentru el: un loc sigur unde putea să înnopteze.

Oricât de mult și-ar fi dorit să mai stea puțin tolănită, n-avea timp de pierdut. Trei era la ordinea zilei. Mai trebuia să-i găsească încă două cadouri.

Auri se întoarse în Port și inspectă rafturile cu ochiul făurarului. Și fiindcă era o zi a făuritului, iar vântul îi adia molcom pe spate, se gândi la nevoile viitorului său oaspete.

Era un alt fel de-a gândi. Cu toate că nu-şi dorea nimic pentru sine, ştia că asemenea gânduri erau primejdioase. Sticlexul îi făcea cu ochiul, dar nu era un cadou potrivit pentru el. Nu pe de-a-ntregul. Un cadou pentru vizite neanunţate. Fagurele... aproape...

Atinse cu două degete borcanul cu boabe de ilex. Apoi îl ridică, lăsând lumina să pătrundă prin el. Ce-i drept, nu prea avea boabe. Şi-atunci se dumiri. Desigur. Auri surâse. Ce mijloc mai bun de a alunga furia? Pe deasupra, era cea de-a treia parte a unei lucrări începute anterior. O lumânare i s-ar potrivi de minune.

Brusc înlemni, cu borcanul în mână. Cu răsuflarea tăiată, îşi aminti că timpul o zorea cumplit din urmă. Lumânarea însemna topire. Îngemănare. Dar înainte de toate, avea nevoie de un şablon. Se întunecă la chip. Se simţea de parcă-i furase ceva. Era cât se poate de nedrept. Nu-şi permitea să meargă cu fleacuri la el.

Fără şablon, nu puteai să faci lumânări. Prin urmare, trebuia să meargă la Mărginiş. Nu mai stătu pe gânduri. Dacă ar fi fost vorba despre ea, n-ar fi îndrăznit niciodată, dar pentru el... Oare nu merita şi el câteva lucruri? După toate câte făcuse, nu merita şi el un cadou regesc? Firește că merita. Aşa că Auri trecu în pas

voios prin Manta, deschise uşa cu drugi de fier şi intră în Mărginiş.

Era un loc curăţel şi tăcut. Avea o masă de lucru, neagră, lucioasă şi tare ca piatra. Alături erau tot soiul de ustensile. Un cusur. Un suport cu inele suspendate. Arzător. Robinete bine fixate. Oţel, alamă şi fier. De pereţi atârnau mai multe rafturi, ticsite cu nenumărate lucruri. Fiole cu agenţi şi reactivi. Un recipient de piatră umplut cu sulfonium. Pudre, săruri, minerale şi ierburi. Uleiuri şi unguente.

Paisprezece licori. Calcarin. Camfor. Totul era perfect şi adevărat. Ordonate, separate şi înmagazinate în cel mai potrivit mod cu putinţă.

Avea şi unelte. Alambicuri şi retorte. Un arzător robust, fără fitil. Ţevi de metal spiralate. Creuzete, cleşti şi recipiente pentru fierbere. Site, filtre şi cuţite de cupru. O râşniţă şi o presă cu şurub strălucind de curăţenie. Erau şi rafturi de piatră. Rafturile atente, ticsite cu sticle cuibărite în spatele geamului gros. Sticlele nu erau curate ca rafturile, şi nici etichetate. Era o harababură acolo. Una era umplută cu urlete. Alta cu furie. Erau multe sticle acolo, unele mult mai rele decât acestea două.

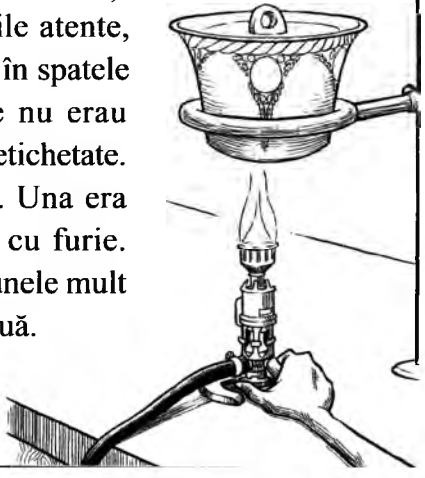

Auri puse borcanul cu fructe de ilex pe masa de lucru. Fetița era o făptură măruntă. Un copil al străzii. Cele mai multe lucruri nu erau pe măsura ei. Mai toate mesele erau prea înalte. Dar nu. Odinioară, fusese încăperea cuiva. Cândva, pe vremuri. În acel moment era încăperea nimănui. O pânză goală a lucrurilor ce puteau aparține oricui. Nu era însă pentru Auri.

Deschise sertarul și scoase un șablon circtangular de alamă. Numai bun pentru făcut lumânări.

Auri studie preocupată boabele de ilex. Cuviincioase, nu-i vorbă, dar mândre din fire. Păstrau în ele adierea vântului de miazănoapte. Trebuia să le domolească puțin. Da. Simți și furie acolo. Oftă. Așa nu se putea.

Miji ochii și făcu socoteala în minte. Chibzui o vreme, cu ochii când la șablon, când la borcanul cu boabe, și hotărî că nu avea destulă ceară. Nu pentru o lumânare întreagă. Nu pentru o lumânare ca lumea. Nu pentru el.

Auri plecă și se întoarse cu fagurele de miere. Cu gesturi pline de importanță, așeză fagurele în presă și învârti mânerul până ce toată mierea se scurse în borcanul curat și străveziu de dedesubt. Operațiunea nu dură mai mult de treizeci de secunde. Lăsă fagurele să se scurgă și aprinse arzătorul fără fitil, apoi potrivi suportul cu inele,

să țină creuzetul la înălțimea potrivită. Deschise presa, scoase felia aplatizată de ceară și o împături de două ori, pe urmă o așeză în creuzet. Nu cât și-ar fi dorit, cu siguranță, dar cu tot cu fructele de ilex, suficient cât să umple șablonul.

Auri privi ceara care se topea și încuviință. Tare somnoroasă mai era. Plină de dulceața toamnei, sârguință și recompensă. Clopotele erau și ele bine-venite. Nimic nu se potrivea cu ce ar fi dorit ea să-i ofere în dar.

Știa cum ar fi trebuit tratat ilexul. Cunoștea firea înceată a lucrurilor. Macini și fierbi fructul ceros. Cerni zgrunțurii. Mai dai un clocot, apoi decantezi și lași la răcit, separând astfel ceara. Chiar și dacă ar fi avut uneltele de trebuință, i-ar fi luat câteva ceasuri bune. Dar el urma să ajungă cât de curând. De asta nu se îndoia. Nu mai avea timp suficient. Și chiar dacă ar fi avut toată ziua la dispoziție, ceara conținea anumite proprietăți care nu i s-ar fi potrivit. Era plin de mânie și deznădejde. Și mândrie... Cu prisosință chiar. Știa modalități de a scoate aceste elemente din compus. Cunoștea ciclul purificării. Știa cum să sublimeze și să extragă. Putea să separe

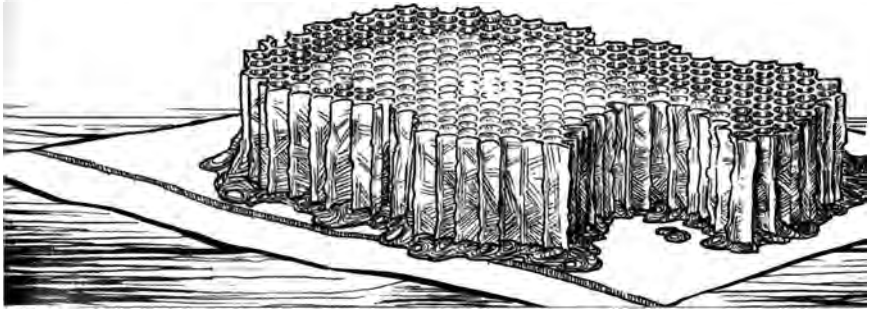

o proprietate nonexclusivistă la fel de bine precum cel mai iscusit alchimist.

Dar nu era vreme să ceară Lunii favoruri. Nu în acel moment. Nu putea să grăbească procesul, dar nici să întârzie. Unele lucruri erau mult prea importante. Așa cum spunea și Magistrul Mandrag: alchimia înseamnă în proporție de nouăzeci la sută chimie. Iar chimia reprezintă în proporție de nouăzeci la sută așteptare.

Dar acel povârniș îngust al celor zece procente? Auri învățase taina alchimiei în urmă cu mulți ani. O studiase înainte să înțeleagă adevărata formă a lumii. Înainte să învețe cum să fie măruntă.

Da. Cunoștea bine meșteșugul. Știa căile sale ascunse și întortocheate. Toate practicile delicate, subtile și îmbietoare ce-ți confereau măiestria în domeniu. Și erau multe. Unii notau, descriau. Simboluri. Semnificanți. Licori și amestecuri. Formule. Calcule matematice.

Dar în acel moment știa mult mai multe. Multe dintre lucrurile pe care le crezuse adevărate într-o vreme se dovediseră a fi șiretlicuri. Modalități iscusite de a vorbi despre lume. Un troc. O rugăminte. O chemare. Un strigăt. Dar sub toate acestea era tăinuit un secret, în miezul ascuns al lucrurilor. Mandrag nu pomenise de așa ceva. Pesemne că Magistrul nici nu știa de el. Auri

descoperise de una singură tainele misterului. Cunoştea adevărata formă a lumii. Restul nu era decât umbră, zgomot şi bătăi îndepărtate. Auri încuviinţă în sinea ei, cu seriozitatea întipărită pe chip. Puse fructul măcinat într-o sită şi aşeză sita deasupra unui borcan îndesat. Închise ochii. Se îndreptă de spate. Răsuflă adânc. Aerul din încăpere deveni apăsător. Greu. Nerăbdător. Totul era nemişcat. Nu scoase nicio vorbă. Lumea se întinse şi se compactă.

Auri inspiră adânc şi deschise ochii. Era o fiinţă plăpândă, cu tălpile golaşe pe lespedea rece.

Dreaptă şi înconjurată de coama ei aurie, Auri zâmbi şi revărsă toată greutatea dorinţelor sale asupra lumii.

Şi lumea se cutremură. Toate lucrurile îi aflară dorinţa. Toate lucrurile se grăbiră să-i facă pe plac.

Nu după mult timp, Auri se întoarse în Manta cu o lumânare de culoarea măcrişului, cu nuanţe de levănţică. Mirosea a dafin şi albine.
Era perfectă.

Auri se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare.

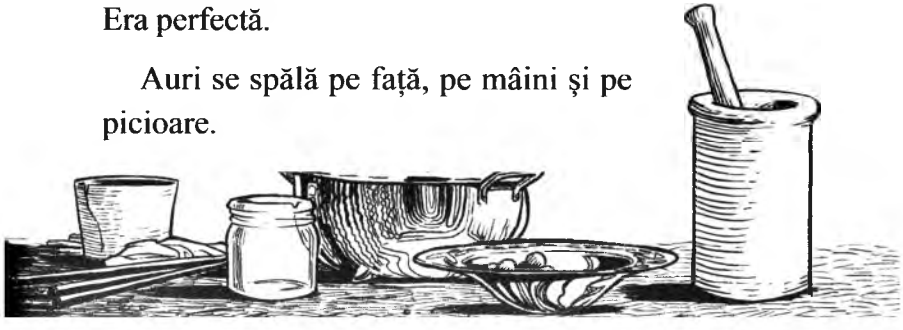

În curând. Știa prea bine. În curând urma să-i calce pragul. Sângeriu, dulce, trist și frânt. Asemenea ei. Urma să sosească și, ca un domn ce era, aducea cu el trei lucruri. Auri dansă, zâmbind satisfăcută. Și ea îi pregătise trei lucruri.

Întâi lumânarea cea isteață, iscusită ca Taborlin. Plină de căldură, poezie și visare.

Apoi un loc potrivit. Un raft pentru inima lui. Un culcuș. Nimeni și nimic nu se putea atinge de el în Manta.

Și al treilea lucru? Ei bine... Își coborî privirile și se îmbujoră puternic.

Ca să mai tragă de timp, Auri luă soldățelul de piatră de pe raftul lui. Curios, dar nu observase până atunci desenul de pe scut. Era foarte șters. Dar cu toate astea, deslușI turnul învăluit într-o coloană de foc. Nu era un simplu soldățel, ci un soldat amyr. Pe urmă zări și însemnele de pe brațul său și se miră că nu le văzuse până atunci. Era un sirid. Firește. Altfel, n-ar fi fost un cadou pe măsura lui. Sărută figurina și o așeză la loc pe raft.

Mai era însă al treilea lucru. De data aceasta, Auri nu mai roși. Se mulțumi să zâmbească. Se spălă pe față, pe mâini și pe picioare. Apoi alergă degrabă în Port și deschise sticlexul. Cu două degete scoase o boabă măruntă ce lucea roșie ca focul, în ciuda strălucirii verzi a lui Foxen. Auri

fugi în Van şi se uită în oglindă. Se linse pe buze şi strivi fructul de rotunjimea lor cărnoasă, pe urmă îl plimbă pe conturul lor, de la stânga la dreapta. Se privi din nou în oglindă. Nu sesiză nicio diferenţă. Buzele ei aveau aceeaşi nuanţă de rozaliu spălăcit. Zâmbi şi se întoarse în Manta. Se spălă pe faţă, mâini şi picioare. Mai că plesnea de veselie.

Se uită la patul lui. La raftul lui, străjuit de micul soldat amyr. Era perfect. Era cum trebuie. Era un început. Într-o bună zi, va avea nevoie de un culcuş, iar culcuşul îl aştepta acolo. Într-o bună zi va veni la ea, iar ea îi va purta de grijă. Într-o bună zi, el va fi fragil şi gol pe dinăuntru, şi singur în beznă. Şi atunci...

Auri zâmbi. Nu pentru ea. Nu. Nici măcar pentru ea. Trebuia să stea deoparte, măruntă şi ascunsă de ochii lumii.

Dar în ceea ce-l privea, lucrurile stăteau complet diferit. Pentru el va da frâu liber dorinţelor sale. Se va folosi de toată priceperea şi iscusinţa de care era în stare. Apoi îi va făuri un nume.

Auri se răsuci de trei ori. Gustă aerul. Rânji. În jurul ei, totul era potrivit şi adevărat. Ştia exact unde se afla. Ştia exact unde trebuia să fie.

Coda

Adânc în inima Dedesubtului, pietrele erau calde sub picioarele ei. Auri auzi în depărtare o melodie stranie şi dulce.

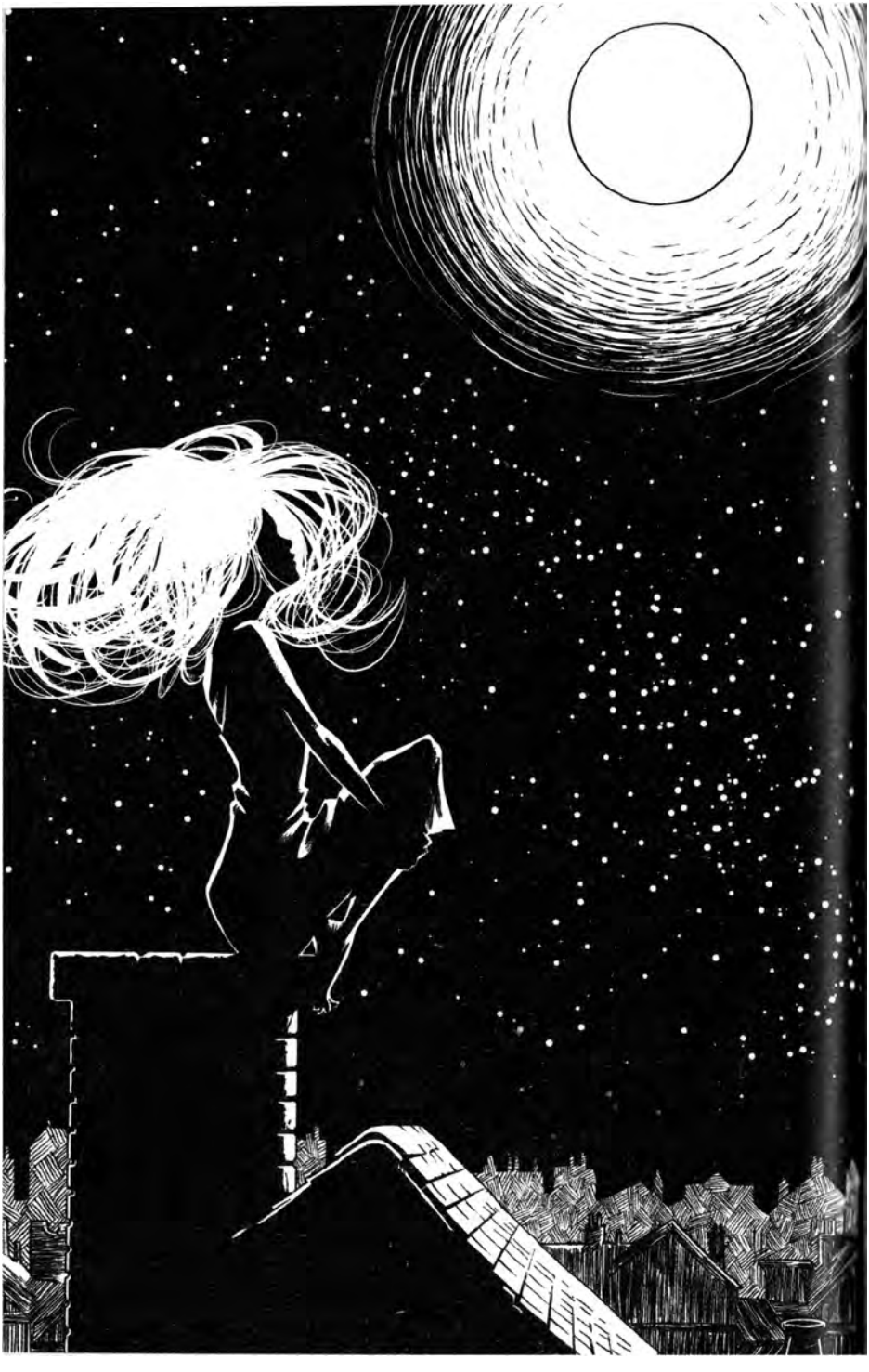

Postfața autorului

Haideți să vă spun o poveste despre o poveste. Pentru că asta fac în momentul acesta.

În ianuarie 2013 stăteam într-un bar din San Francisco cu Vi Mart: matemuziciană, specialistă în videouri, într-un cuvânt – o persoană minunată. Fără să știm unul de altul, ne admiram reciproc lucrările de ani de zile și recent făcurerăm cunoștință printr-un prieten comun.

Aceasta a fost prima noastră întâlnire față în față. Tocmai terminasem prima versiune a poveștii pe care tocmai ați citit-o și Vi acceptase să arunce o privire peste ea și să-și spună părerea.

Am petrecut câteva ore vorbind despre carte, iar conversația noastră a luat întorsături bizare, așa cum se întâmplă în discuțiile lejere.

Părerile ei au fost bine-venite. Nu doar inteligente, ci uimitor de pătrunzătoare. Când i-am spus

asta, a părut uşor amuzată şi mi-a explicat că scrisul îi răpeşte aproape tot timpul. Scrie un scenariu pentru fiecare videoclip în parte, pe care ulterior îl înregistrează. Pentru ea, scenariul reprezintă cea mai importantă etapă în procesul de creaţie.

Apoi mi-a indicat unele lucruri ce trebuiau îmbunătăţite, unele părţi nefinisate, unele neconcordanţe logice. Totodată, a subliniat şi părţile care i-au plăcut, vorbind despre poveste ca despre un tot unitar.

Ar trebui să precizez că în acel moment eram puţin cherchelit. Un lucru care nu mi se întâmplă prea des. Dar de vreme ce mă aflam într-un bar, mi s-a părut de bonton să comand ceva de băut. Pe urmă am mai comandat un pahar, întrucât Vi era la al doilea şi voiam să fiu sociabil. După aceea am mai cerut încă unul, pentru că eram puţin agitat, fiind prima întâlnire cu ea. Şi, în sfârşit, încă unul, deoarece eram agitat şi neîncrezător în privinţa poveştii mele.

Ca să fiu cinstit, eram foarte agitat din această cauză. Undeva în adâncul meu ştiam că povestea era un dezastru. Un dezastru colosal.

– Proza mea nu se comportă ca o poveste normală, i-am spus eu. O poveste trebuie să aibă dialog, acţiune şi conflict. O poveste trebuie să

aibă mai multe personaje. Am scris o schiță de treizeci de mii de cuvinte!

Vi mi-a replicat că i-a plăcut.

– Păi da, am zis eu. Îmi place și mie, dar asta nu contează. Cum să-ți spun, cititorii au anumite așteptări de la o poveste. Te poți lipsi de unul sau două dintre personaje dacă știi cum, dar nu poți să renunți la toate. În ceea ce privește acțiunea, poate cel mai captivant moment e preparatul săpunului. Am scris opt pagini despre cineva care prepara săpun. Opt pagini de preparat săpun într-o carte de șaizeci de pagini. Doar un nebun ar face una ca asta.

Cum vă spuneam, eram cu adevărat îngrijorat de soarta poveștii. Și poate mai beat decât mă simțeam. Mi-am destăinuit în final oful, pe care nu-l împărtășisem nimănui până atunci:

– Oamenii vor citi și se vor enerva.

Vi m-a privit cu seriozitate.

– M-am simțit mai legată emoțional de lucrurile din nuvelă decât de multe alte personaje din alte cărți. E o poveste bună.

Cu toate acestea, nu eram acord cu ea. Am dat din cap, fără s-o privesc în ochi.

– Cititorii au așteptări, am adăugat eu. Vor fi nemulțumiți, deoarece nu se comportă ca o povestire obișnuită.

Atunci, Vi a spus un lucru pe care mi-l voi aminti întotdeauna.

– La naiba cu oamenii ăia! Oare toate poveștile sunt scrise anume pentru ei? Cu mine cum rămâne? Unde-s poveștile pentru cei ca mine?

Glasul ei era dur, ușor nervos, dar plin de pasiune. În acel moment ar fi putut da cu pumnul în masă. Îmi place să cred că a dat cu pumnul în masă. Să zicem că a făcut-o.

– Lasă-i pe ceilalți cu povestirile lor obișnuite, a adăugat Vi. Povestea asta nu-i pentru ei. Asta-i povestea mea. Povestea asta-i pentru oameni ca mine.

A fost cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

N-am vrut să scriu povestea aceasta. Sau mai bine spus, n-am vrut ca povestea asta despre Auri să ajungă așa cum a ajuns.

Am început să o scriu prin 2012. Voiam să fie o proză scurtă pentru antologia *Rogues* editată de George Martin și Gardner Dozois. Anticipasem o

poveste cu impostori şi mi-am închipuit-o pe Auri ca pe un şarlatan mai simpatic decât aceia care apar în mod normal în astfel de cărţi.

Dar povestirea nu a ieşit aşa cum mă aşteptasem, ci mai ciudată decât o simplă poveste cu şarlatani, iar Auri – mai plină de secrete şi mistere decât anticipasem.

În cele din urmă, povestea ei a ajuns la 14 000 de cuvinte şi am lăsat-o deoparte. Era prea lungă. Prea ciudată. Şi pe lângă toate acestea, îmi devenise clar că nu era potrivită pentru antologie. Auri nu era un simplu şarlatan. Şi, să nu uităm, nu era o poveste cu şarlatani.

În ciuda faptului că depăşisem termenul de predare, Martin şi Gardner au fost îngăduitori şi au aşteptat după mine, aşa că am scris în schimb *The Lightning Tree*, o povestire despre Bast, mult mai potrivită pentru antologie.

Cu toate acestea, povestea lui Auri îmi dădea încontinuu târcoale şi am înţeles că n-aveam să scap de ea până n-o terminam. Pe deasupra, îi datoram de multă vreme o nuvelă lui Bill Schafer de la Subterranean Press. El îmi publicase cele două cărţi cu ilustraţii, nu-pentru-copii, intitulate *The Adventures of the Princess and Mr. Whiffle: The Thing Beneath the Bed* şi urmarea acesteia,

The Dark of Deep Below, şi ştiam că nu va refuza o poveste aparte.

Aşa că am scris în continuare povestirea, care a devenit tot mai lungă şi mai ciudată. În clipa aceea, mi-am dat seama că era cât se poate de neobişnuită, având foarte puţine în comun cu povestirile de acest tip. După toate standardele tradiţionale, era un dezastru.

Şi acum, bomba. Mi-a plăcut. Era stranie şi nepotrivită şi îi lipseau o droaie de lucruri considerate esenţiale într-o povestire. Dar cumva mergea. Nu numai că învăţam multe despre Auri şi despre Dedesubt, dar povestea în sine căpăta un farmec aparte.

Fără un motiv anume, am lăsat povestirea să crească în voia ei. N-am încadrat-o într-un tipar anume şi nu am introdus în ea nimic din ceea ce se presupune că trebuie să fie acolo. M-am gândit să o las să fie ea însăşi, cel puţin pentru moment. Cel puţin până o terminam. Apoi am ştiut că, probabil, va trebui să cedez deciziilor editoriale, prin ale căror tăieri s-ar fi transformat în ceva normal. Deocamdată nu.

Să ştiţi că am mai trecut prin aşa ceva. Numele vântului face uz de multe elemente inoportune. Prologul e în sine o listă de lucruri pe care n-ar trebui să le faci niciodată ca scriitor. Dar în ciuda

acestui fapt, textul curge. Uneori o poveste funcționează pentru că e diferită de altele. Pesemne că povestea mea aparținea acestui gen...

Totuși, când am scris scena de opt pagini în care Auri prepara săpun, mi-am dat seama că nu era cazul. Scriam o povestire de sertar. Pentru cei care nu cunosc termenul, un text de sertar e textul care odată terminat ajunge pe fundul sertarului și acolo rămâne. Nu-i genul de text pe care-l poți vinde unei edituri. Genul de povestire pe care oamenii vor s-o citească. E genul de povestire pe care-o scrii și apoi îți amintești de ea înainte de a muri, când îți rogi un apropiat să-ți ardă toate hârtiile nepublicate. Bineînțeles, după ce a șters întâi istoricul navigărilor tale pe internet.

Știam că Bill de la Sub Press era foarte deschis la proiecte ciudate. Dar de data asta? Nu. Am scris-o ca să mi-o scot din cap. Am fost nevoit s-o scriu ca să învăț lucruri despre Auri și despre lume. (Care poartă numele Temerant... ați observat?)

Pe scurt, știam că povestea asta era pentru mine. Nu pentru altcineva. Se mai întâmplă uneori.

Totuși, mi-a plăcut. Era ciudată și gingașă. Am găsit în cele din urmă vocea lui Auri. Și mi-a plăcut. Am învățat multe despre narațiunea la persoana a treia, așa că nu a fost o pierdere totală de timp.

Când am terminat, am trimis-o agentului meu, Matt, pentru că asta ți se cere să faci ca scriitor. I-am spus că urma să i-o trimit lui Bill, dar că nu-mi puneam prea mari speranțe în el, deoarece din punct de vedere narativ era o catastrofă.

Însă el a citit-o și i-a plăcut.

M-a sunat și mi-a zis că ar trebui să i-o trimitem lui Betsy, editoarea mea de la DAW.

– N-o s-o vrea, i-am replicat eu. E o aiureală. E o poveste scrisă de un nebun.

Matt mi-a amintit că, potrivit contractului, aceasta era îndreptățită să primească toate textele mele înaintea oricui.

– Pe lângă asta, a adăugat el, ar fi politicos s-o pui și pe ea în temă, pentru că e cel mai important editor cu care colaborezi.

Am dat din umeri și i-am zis s-o expedieze, un pic jenat la gândul că Betsy urma s-o citească. Dar ea a citit-o și i-a plăcut. Chiar i-a plăcut. A vrut să o publice.

În acel moment am început să transpir.

În lunile care au urmat conversației cu Vi Hart, am revizuit povestirea cam de opt ori. (Pentru

mine nu e ceva neobișnuit, ba dimpotrivă, e destul de puțin.)

Totodată, am dat povestirea mai multor cititori amatori, pentru ca feedbackul lor să mă ajute la nesfârșitele și obsedantele mele revizuiri. Cu toții au spus, fiecare cu vorbele lui, următorul lucru:

„Nu știu ce-or să creadă alții; probabil n-o să le placă, dar mie sincer mi-a plăcut".

Curios câți oameni mi-au trimis diferite variante ale răspunsului de mai sus. La naiba, până și eu am spus același lucru puțin mai sus.

Adevărul este că Auri mi-e dragă. Am un loc special în inimă pentru fata aceasta ciudată, dulce și împrăștiată. Și, de fapt, o cam iubesc.

Poate pentru că amândoi suntem aiuriți, fiecare în felul său ciudat. Și pe deasupra, amândoi suntem conștienți de acest lucru. În interiorul ei, Auri știe că nu e cum ar trebui să fie și asta o face să se simtă foarte singură.

Știu cum se simte.

Faptul în sine nu e neobișnuit. La urma urmei, eu sunt autorul. Se presupune că știu ce simte un personaj. Abia când urmau să sosească primele reacții mi-am dat seama cât de răspândit era acest sentiment. Nenumărate persoane mi-au povestit

de empatia resimțită pentru Auri. Mi-au spus că o înțelegeau.

Nu mă așteptam la asta. Nu pot decât să mă întreb câți dintre noi trecem prin viață, zi de zi, însinguraţi şi nesiguri, înconjuraţi tot timpul de persoane care simt exact la fel.

Așadar. Dacă citești această carte și nu ți-a plăcut, îmi pare rău. E numai vina mea. E o povestire ciudată. S-ar putea să-ți placă mai mult dacă o citești a doua oară. (Cele mai multe povestiri ale mele sunt mai bune la o a doua lectură.) Sau poate că nu.

Dacă ești unul dintre cei care au găsit povestea derutantă, impermeabilă sau năucitoare, îmi cer scuze. Adevărul e că probabil nu era pentru tine. Vestea bună e că există multe alte poveşti în lumea asta care sunt scrise doar pentru tine. Povești care o să-ți placă mult mai mult.

Această poveste e pentru toți acei oameni puțin frânți.

Sunt de-o seamă cu voi. Nu sunteți singuri. Pentru mine, toți sunteți minunați.

PAT ROTHFUSS

Iunie, 2014

P.S. Îmi dau seama acum că nu am vorbit deloc despre ilustrații și mi-e tare rușine. Nu numai pentru că sunt superbe. Și nu numai pentru că Nathan Taylor e un sfânt, că a rezistat la obsesiile mele enervante, ci și datorită faptului că modul în care ele au ajuns să fie incluse în povestire este extrem de interesant.

Din păcate, nu mai am timp și nici spațiu la dispoziție, așa că vă invit să aflați mai multe despre ilustrații pe blogul meu. Dacă sunteți interesați, firește: http://www.patrickrothfuss.com.

Glosar

Annulet – Zodiar

Applecourt – Livada cu Meri

Bakers – Brutărie

Billows (Bellows, Belows) – Brizant

Borrough – Văgăună

Boundary – Mărginiş

Candlebear – Lumânările Înalte

Cinderwash – Zeama Tăciunilor

ciridae – sirid

Clinks – Clingi

Cricklet – Izvorul Greierului

Crumbledon – Năruinţă

Darkhouse – Casa Întunecată

Delving – Săpăioagă

Downings – Scobitură

Faceling – Chiparniţă

Greely – Zăbrea

Grimsby – Grâmbar

Mandril – Fusuri

Mote – Firicel

Mews – Morişcă

Ninewise – Cele Nouă

Oars – Vâsle

Pickering – Bătătură

Scapering – Scorov

Sit Twice – Şezi Două

Tenance – Foişor

tenaculum – tenaclu

Tocks – Toacă

Tenners – Gropi

Tumbler – Prăvălac

Underthing – Dedesubt

Van – Van

Vaults – Cavouri

Veneret – Adorne

Wains – Ursă

Withy – Vergea

(the) Woods – Păduri

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot ..... *Nepotul lui Rameau*
Johann Wolfgang Goethe ..... *Opere alese (vol. 15)* ◆ *Poezii (vol. 1)*

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus ..... *Paradis și paradox*
James Agee ..... *Un deces în familie*
William Blake ..... *Cântece ale inocenței*
Charles Bukowski ..... *Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri*
Georges Bataille ..... *Literatura și răul*
Albert Camus ..... *Carnete* ◆ *Teatru*
Albert Camus & René Char ..... *Corespondență 1946–1959*
Miguel Delibes ..... *Ereticul*
William Faulkner ..... *Cătunul* ◆ *Orașul* ◆ *Casa cu coloane* ◆ *Steaguri în țărână* ◆ *Sanctuar* ◆ *Sartoris* ◆ *Nuvele regăsite* ◆ *Neînfrânții* ◆ *Povestiri inedite* ◆ *Recviem pentru o călugăriță* ◆ *Iscoadă în țărână* ◆ *Hoțomanii* ◆ *O parabolă* ◆ *Pe patul de moarte*
Michel Foucault ..... *Cuvintele și lucrurile*
Andre Gide ..... *Amintiri de la curtea cu juri*
Witold Gombrowicz ..... *Ferdydurke* ◆ *Trans-Atlantic* ◆ *Pornografie* ◆ *Cosmos* ◆ *Bakakai* ◆ *Jurnal (vol. 1, vol. 2)* ◆ *Teatru*
John O'Hara ..... *Butterfield 8* ◆ *Întâlnire în Samarra*
Hermann Hesse ..... *Knulp. Demian* ◆ *Narcis și Gură-de-Aur* ◆ *Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)*
John Irving ..... *Lumea văzută de Garp* ◆ *Până te voi găsi* ◆ *Văduvă pentru un an*
James Joyce ..... *Stephen Eroul*
Ilf și Petrov ..... *Vițelul de aur* ◆ *Douăsprezece scaune*
Franz Kafka ..... *Corespondență (vol. I)* ◆ *Corespondență (vol. II)* ◆ *Corespondență (vol. III)*
Claudio Magris ..... *La voia întâmplării Călătorie nesfârșită*
André Malraux ..... *Cuceritorii. Calea regală* ◆ *Speranța* ◆ *Muzeul imaginar* ◆ *Carnet din URSS 1934*
Thomas Mann ..... *Alteță regală* ◆ *Povestiri* ◆ *Lotte la Weimar* ◆ *Casa Buddenbrook*
Gabriel García Márquez ..... *Vijelia* ◆ *Ceas rău* ◆ *Ochi de câine albastru* ◆ *N-am venit să țin un discurs*
Marcel Proust ..... *Eseuri* ◆ *Carnete*
Antoine de Saint-Exupéry ..... *Scrisori către o necunoscută*
Ernesto Sabato ..... *Eseuri (vol. 1)* ◆ *Eseuri (vol. 2)*
William Saroyan ..... *Comedia umană* ◆ *Nebunie în familie* ◆ *Aventurile lui Wesley Jackson*
Claude Simon ..... *Drumul Flandrei* ◆ *Georgicele*
John Steinbeck ..... *Pășunile Raiului* ◆ *Cartierul Tortilla* ◆ *Nopți fără lună* ◆ *Perla* ◆ *Jurnal rusesc* ◆ *Joia dulce* ◆ *Călătorii cu Charley*
Stefan Zweig ..... *Suflete zbuciumate* ◆ *Amoc. Obsedatul*

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian ..... *Noaptea bastarzilor* ◆ *Numele și umbra*
Răzvan Ioan Boanchiș ..... *Departe de Eritreea*
Augustin Buzura ..... *Absenții* ◆ *Recviem pentru nebuni și bestii* ◆ *Refugii* ◆ *Nici vii, nici morți* ◆ *Drumul cenușii* ◆ *Vocile nopții*
Eugen Ovidiu Chirovici ..... *Suflete la preț redus* ◆ *La Broasca Leșinată* ◆ *Labyrinth.com* ◆ *A doua moarte* ◆ *Voodoo* ◆ *Pulbere neagră* ◆ *Hoodoo Creek* ◆ *Cine a ucis-o pe Nora Jones* ◆ *Misterele istoriei* ◆ *O amintire de la Paris* ◆ *Puterea* ◆ *Sanitarium*
Cristian Ciocan ..... *Diplomația publică*
Vanessa D. Mariș ..... *Imagini de Fado*
Ștefan Mitroi ..... *Biblia pentru furnici* ◆ *Guantanamo* ◆ *Jocuri de nenoroc* ◆ *Bâlciul de argint*

Dafin Mureşan ..... *Sosia*
Adrian Onciu ..... *Afacerea Alzira ◆ Cercul Kagan ◆ Templul negru*
Dumitru Popescu ..... *Cândva, după izgonirea din Paradis... ◆ Artemis şi uzurparea sentimentului ◆ Singurătatea mărilor*
Dinu Săraru ..... *Trilogia țărănească (3 vol.) ◆ Ciocoii noi cu bodyguard ◆ Clipa ◆ Ultimul bal*
Aurelian Silvestru ..... *Cel tăcăcit*
Alex Mihai Stoenescu ..... *Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino*

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE

Mitch Albom ..... *Măsura timpului*
Pierr Assouline ..... *Portretul*
David Baldacci ..... *Jocul orelor ◆ Colecționarii ◆ Clubul Camel ◆ Un simplu geniu ◆ Rece ca piatra ◆ Ziua zero ◆ Lovitura de grație*
Josh Bazell ..... *Târgul cu moartea*
Bernard Beckett ..... *Geneza*
Steve Berry ..... *Tezaurul împăratului ◆ Afacerea Columb ◆ Enigma reginei*
Mark Benecke ..... *Pe urmele crimelor*
Samuel Bjork ..... *Călătoresc singură*
Ian Caldwell &Dustin Thomason ..... *Misterul manuscrisului*
Mireille Calmel ..... *Cântul vrăjitoarelor (3 vol.)*
Carol Cassela ..... *Oxigen*
John le Carré ..... *Prietenie absolută ◆ Cel mai vânat om din lume ◆ Gerul nostru de trădător ◆ Un adevăr delicat*
Richard Clarke ..... *Poarta scorpionului*
Susanna Clarke ..... *Doamnele din Grace Adieu ◆ Cartea lucrurilor pierdute*
John Connolly ..... *Războinătorii*
Michael Connelly ..... *Avocatul din limuzină ◆ Verdictul ◆ Până la capăt*
Robin Cook ..... *Şocul*
Michael Cox ..... *Sensul nopții*
Clive Cussler ..... *Şarpele ◆ Aurul albastru ◆ Urmărirea ◆ Gheața de foc ◆ Comoara Marelui Han ◆ Moarte în Arctica ◆ Sabotorul*
Richard Dübell ..... *Biblia diavolului*
David Ebershoff ..... *Daneza*
Louise Erdrich ..... *Toba pictată*
Joseph Finder ..... *Paranoia ◆ Omul companiei*
Colin Forbes ..... *Conspirația ◆ Valul ucigaș*
Karin Fossum ..... *Nu privi înapoi!*
Ulla Fröhling ..... *Ființa din oglindă*
Adele Geras ..... *Taina pictorului*
David Gibbins ..... *Aurul cruciaților*
Lawrence Goldstone ..... *Anatomia minciunii*
Olivia Goldsmith ..... *Prețul libertății ◆ Viața după Billy*
Javier Gonzales ..... *A cincea coroană*
Will Landay ..... *În apărarea lui Jacob*
Scott Lynch ..... *Minciunile lui Locke Lamora ◆ Pirații mărilor roșii*
Kathleen McGowan ..... *Cartea iubirii ◆ Prințul poet*
Benjamin Mee ..... *Avem un Zoo*
John Grisham ..... *Campionul din Arkansas ◆ Mediatorul ◆ Fotbal și pizza ◆ Ford County ◆ Theodore Boone: puștiul avocat ◆ Litigiul ◆ Mărturisirea ◆ Șantajul ◆ Theodore Boone: răpirea ◆ Theodore Boone: acuzatul ◆ Theodore Boone: amenințarea ◆ Calico Joe ◆ Șirul de platani*
Xiaolu Guo ..... *Mic dicționar pentru îndrăgostiți*
Richard Hains ..... *Cameleonul de pe Wall Street*
A. S. A. Harrison ..... *Soția tăcută*
Michael Harvey ..... *Crima în Chicago*
Jack Higgins ..... *Atac la președinte ◆ Răzbunarea*
Vittoria Haziel ..... *Patimile după Leonardo*

Howard Johnson ..... *Chestiunea Finkler*
Cristian Jacq ..... *Fugarul (vol. 1)* ◆ *Divina Adoratoare (vol. 2)* *(seria Răzbunarea zeilor)*
Jane Johnson ..... *Al zecelea dar*
Karen Mack, Jennifer Kaufman ..... *Amanta lui Freud*
Dean Koontz ..... *Chipul* ◆ *În puterea nopții* ◆ *Trăiește noaptea* ◆ *Invazia* ◆ *Odd Thomas* ◆ *Odd pentru vecie* ◆ *Fratele Odd* ◆ *Noaptea lui Odd* ◆ *Cursa*
Manuel De Lope ..... *Perlele călătoare*
Brad Meltzer ..... *Cartea sorții* ◆ *Milionarii* ◆ *Jocul zero* ◆ *Cercul asasinilor* ◆ *Cercul Cavalerilor*
Nelson DeMille ..... *Căderea nopții* ◆ *Întoarcerea la Coasta de Aur* ◆ *Coasta de aur*
Walter Moers ..... *Cele 13 1/2 vieți ale căpitanului Urs Albastru*
David Park ..... *Comisarul adevărului*
Patrick Rothfuss ..... *Numele vântului* ◆ *Teama înțeleptului*
Brian Ruckley ..... *Nașterea iernii*
Clara Sanchez ..... *Misterul numelui tău*
John Saul ..... *Clubul Manhattan* ◆ *Vocile* ◆ *Coșmarul* ◆ *Vocile răului*
Sarah Cohen-Scali ..... *Max*
Wilbur Smith ..... *În pericol*
Jose Carlos Somoza ..... *Cheia Adâncului*
Olen Steinhauer ..... *Turistul*
Anne Sward ..... *Cu sufletul la gură*
Scarlett Thomas ..... *Sfârșitul domnului Y*
Brad Thor ..... *Lista neagră*
J.R.R. Tolkien ..... *Cele două turnuri* ◆ *Întoarcerea Regelui* ◆ *Hobbitul* ◆ *Silmarillion* ◆ *Copiii lui Hurin* ◆ *Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun*
Nicola Upson ..... *Un expert în crimă*
Simon Urban ..... *Planul D*
Ignacio Garcia Valino ..... *Iubite Cain*
Philipp Vandenberg ..... *Al optulea păcat*
Timur Vermes ..... *Ia uite cine s-a întors*
Nicole C. Vosseler ..... *Sub luna de Șofran*
Leslie Walton ..... *Straniile și minunatele amărăciuni ale Avei Lavander*
Michael White ..... *Secretul Medici*
Mark Winegardner ..... *Întoarcerea nașului* ◆ *Răzbunarea nașului*
David Wroblewski ..... *Povestea lui Edgar Sawtelle*
Javier Yanez ..... *Stăpânul savanelor*
Joakim Zander ..... *Înotătorul*
Markus Zusak ..... *Hoțul de cărți*

ROMAN ISTORIC

Francisco Asensit ..... *Sângele* ◆ *Secretul de la Castel Sant' Angelo*
Paula Cifuentes ..... *Vremea bastarzilor*
Catherine Delores ..... *Iubire și sânge*
Ildefonso Falcones ..... *Mâna Fatimei* ◆ *Regina desculță*
Luca Di Fulvio ..... *Fata care a atinsa cerul*
Antonio Garrido ..... *Cititorul de cadavre*
Lucy Ribchester ..... *Clubul clepsidrelor: Vremea sufragetelor*
Javier Gonzales ..... *Insula sfârșitului timpului*
Juan Tafur ..... *Pătimirile Mariei Magdalena*
Leon Leyson ..... *Un băiat pe lista lui Schindler*
Su Tong ..... *Eu sunt împăratul Chinei*

RAO CONTEMPORAN

Chimamanda Ngozi Adichie ..... *Jumătate de soare galben* ◆ *Hibiscus purpuriu*
Aravind Adiga ..... *Tigrul Alb*
Carlos Franz ..... *Deșertul* ◆ *Locul în care a fost Paradisul*
Howard Jacobson ..... *Vremea maimuțelor*

Nikita Lalwani ..... *Harul*
Siegfried Lenz ..... *Un moment de reculegere*
Manuel de Lopez ..... *Frumoasa din ceată*
Javier Marias ..... *Inimă atât de albă*
Colum McCann ..... *Goana nebună a lumii*
Patrick Modiano ..... *Dora Bruder* ◆ *Un pedigri*
Azar Nafisi ..... *Citind* Lolita *în Teheran*
Lisa See ..... *Dragostea Florii-de-Bujor* ◆ *Frumoasele chinezoaice* ◆ *Floare d*
zăpadă și evantaiul secret
Javier Sierra ..... *Îngerul Pierdut* ◆ *Maestrul de la Prado*
Lorenzo Silvo ..... *Linia meridianului*

DRAMĂ

Àngela Becerra ..... *Ella*
Alice Hoffman ..... *Al treilea înger*
Tea Obreht ..... *Soția tigrului*
Helen Oyeyemi ..... *Fiica lui Icar*
Jodi Picoult ..... *O viață de rezervă* ◆ *Dispariții*
Indra Sinha ..... *Oamenii lui Animal*

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara ..... *Cântece de toamnă*

PENTRU TINE

Anthony Capella ..... *Ofițerul stării civile*
Lan Samantha Chang ..... *Moștenire*
Sophie Dahl ..... *În jocul celor mari*
Laura Dave ..... *Londra este cel mai frumos oraș din America*
Anne Fine ..... *Cenușa unei iubiri*
Rina Frank ..... *Toate casele au nevoie de un balcon*
V.V. Ganeshnanthan ..... *Căsătorie din dragoste*
Gloria Goldreich ..... *Cină cu Anna Karenina*
Victoria Hislop ..... *Insula*
Stephanie Kallos ..... *Vieți în mozaic*
Sarah Lark ..... *Cântecul maorilor*
Santa Montefiore ..... *Marea iubirii pierdute*
Linda Newbery ..... *Fata sălbatică*
Francine Prose ..... *Prima iubire*
Ambra Radaelli ..... *Casa de vacanță*
Daniele Sallènave ..... *La Fraga*
Heather Skyler ..... *Vârsta perfectă*
Ayelet Waldman ..... *Dragostea și alte lucruri imposibile*

ICEBERG FICTION

Roy Jacobsen ..... *O minune de copil*
Henning Mankell ..... *Creierul lui Kennedy* ◆ *Omul din Beijing* ◆ *Pantofi italienești*
◆ *Ucigași fără chip* ◆ *Câinii din Riga*
Anders de la Motte ..... *Jocul* ◆ *Buzz* ◆ *Bubble*
Jo Nesbø ..... *Fantoma trecutului* ◆ *Călăul* ◆ *Steaua diavolului* ◆ *Omul de*
zăpadă ◆ *Mântuitorul*
Jussi Adler Olsen ..... *Camera groazei* ◆ *Vânătorii de oameni*
Dan T. Sehlberg ..... *Mona. Virus mortal*
Erik Axl Sund ..... *Persona* ◆ *Trauma (seria Slăbiciunea Victoriei Bergman)*
Erik Valeur ..... *Al șaptelea copil*
Jakob Vedelsby ..... *Legea umanității*

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • libraria.rao@rao.ro

„O carte ca un cântec. Această poveste e, pur și simplu, sfâșietoare."

Publishers Weekly

„Patrick Rothfuss are un talent deosebit. Poveștile lui sunt minunate."

Terry Brooks

„Rothfuss e noul scriitor de fantasy pe care l-am așteptat atât. Cărțile lui sunt uimitoare."

Orson Scott Card

ISBN: 978-606-776-088-0

www.raobooks.com